

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΜΕ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΑΤΟ
ΣΤΙΣ 24 ΙΟΥΝΗ



26^ο

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Μάθαμε και
διαλύσαμε όλες
τις λέξεις για να
φτιάξουμε μία:
Δικαιοσύνη

Μαχμούντ Νταρούις -



4|5|6 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΠΑΡΚΟ ΓΟΥΔΗ

της σύνταξης...

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ στη Γάζα εξελίσσεται σε όλο και σκοτεινότερη κατεύθυνση. Τα «κέντρα διανομής βοήθειας» που έστησε ο Ισραηλινός Στρατός από κοινού με αμερικανικές εταιρίες σεκιούριτι και ένα σκιώδες «ανθρωπιστικό ίδρυμα» από το οποίο αποχώρησε καταγγέλοντας ακόμα και ο άνθρωπος που είχε επιλεγεί ως CEO του, αποτελούν μνημείο απανθρωπιάς. Λειτουργούν ως παγίδες θανάτου, με καθημερινές δολοφονίες Παλαιστίνιων γύρω τους. Αποτελούν μηχανισμούς ταπείνωσης, στοιβάζοντας σε κλουβιά τους πεινασμένους που δίκαια επιτίθενται στους φρουρούς και αρπάζουν ό,τι μπορούν για τους ίδιους και τις οικογένειές τους. Στήθηκαν για τον μελλοντικό εκτοπισμό των Παλαιστίνιων από τη Γάζα, επιχειρώντας να τους «τραβήξουν» στις ακτές και στα νοτιοδυτικά σύνορά της.

ΚΑΘΩΣ ΓΡΑΦΟΝΤΑΝ αυτές οι γραμμές, εξελίσσονταν διαπραγματεύσεις για μια κατάπαυση του πυρός με το περιεχόμενό της να αλλάζει κάθε φορά που ο Γουίτκοφ μιλά με τους Ισραηλινούς, ενώ η Παλαιστινιακή Αντίσταση επιμένει σε κάποιες κρίσιμες εγγυήσεις για την ανακούφιση του λαού της Γάζας αλλά και την τήρηση της διάρκειάς της. Ένα προσωρινό φρένο ίσως κριθεί χρήσιμο στο κλίμα διεθνούς απομόνωσης του Ισραήλ και ρητορικών μετατοπίσεων των κρατικών ηγεσιών, που σέρνουν απρόθυμα τα πόδια τους προς πιθανά μέτρα και θα ήθελαν μια διέξοδο. Αλλά δεν χωράει κανένα περιθώριο εφησυχασμού. Τώρα είναι η ώρα που το διεθνές κίνημα πρέπει να κλιμακώσει για να επιβάλει τη μετατροπή των λόγων σε πράξεις.

Η ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ στη Γάζα «μολύνει» το διεθνές κλίμα. Αμερικάνος γεροϋσιαστής αναρωτιέται αν η Γκρέτα Τούνμπεργκ (που επιβίβαστηκε στο πλοiαριο που θα κινηθεί προς τη Γάζα) «ξέρει κολύμπι». Αυτή είναι η επικοινωνιακή κορυφή του παγόβουνου του σκοταδιού που θα απλωθεί αν επιτραπεί στους Νετανιάχου να εγκληματούν ατιμώρητοι, υψώνοντας το μεσαίο δάχτυλο στον υπόλοιπο πλανήτη. Οι Παλαιστίνιοι που αγωνίζονται να αποτρέψουν τη φρίκη που τους περιμένει, πολεμούν για όλους μας. Η παγκόσμια μάχη για τη Γάζα, η «κόκκινη γραμμή» της ανθρωπότητας ενάντια στην κανονικοποίηση και την ανοχή σε αυτά τα εγκλήματα, είναι μια μάχη που αφορά τον κόσμο στον οποίο θα ζήσουμε.

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ της ανόδου του милитарισμού, του γενικευμένου επανεξοπλισμού, των εκκλήσεων να μπει τέλος στην «τρυφήλότητα» και την «ενσυναίσθηση» προκειμένου να αναβιώσει «το ήθος του πολεμιστή» και η κουλτούρα του στρατώνα, και της επακόλουθης ανόδου της ακροδεξιότητας, αυτός ο κόσμος μπορεί να αποδειχθεί σκοτεινός κι επικίνδυνος για την κοινωνική πλειοψηφία.

Η ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΤΙΚΗ σύρραξη της Ινδίας με το Πακιστάν προειδοποιεί ότι αυτή η απειλή είναι πιο κοντά από ό,τι μπορεί να φανταζόμαστε και προσφέρει πολύτιμα συμπεράσματα που αφορούν όλους κι όλες μας, όσο μακριά κι αν (πιστεύουμε ότι) είμαστε από την Ινδική Χερσόνησο.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ σε αυτές τις προοπτικές δεν αποτελεί η... Pax Trumpista, η «τραμπική ειρήνη». Στην Ουκρανία, ο Τραμπ εργάζεται για το διαμελισμό μιας φτωχής χώρας ανάμεσα σε ισχυρούς ιμπεριαλισμούς. Στην περιοδεία του στον Κόλπο, έδειξε ότι παίρνει αποφάσεις μεταξύ πολέμου και ειρήνης, ανάλογα με το ποιος «κέρδιζε» το αυτό του Αυτοκράτορα». Στο Ιράν, επιδιώκει «ειρήνη με το πιστόλι στο κρόταφο» και απειλεί με πόλεμο. Με όλες τις προσπάθειες να λογοδοτούν στην αναδιάρθρωση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για μια ενδεχόμενη αναμέτρηση με την Κίνα.

Η ΣΥΝΟΔΟΣ του ΝΑΤΟ θα λειτουργήσει ως υπενθύμιση της απειλής που αποτελούν οι «δυτικές» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Θα διαπιστώσουμε τα πράγματα που χωρίζουν τους Συμμάχους, αλλά θα διαπιστώσουμε και επιδιώξεις που μπορεί ακόμα να τους ενώνουν. Οι υπαρκτές διαφορές και η κρίση συνοχής που προκαλεί ο Τραμπ, δεν αλλάζουν τη μεγάλη εικόνα: Πρόκειται για μια λυκοσυμμαχία καθααρμάτων που συμφωνούν στην ανάγκη εξοπλισμού τους.

ΤΟ REARM Europe έχει δρομολογηθεί και η Ευρώπη «ντύνεται στα χακί», μια εξέλιξη εξίσου αντιδραστική είτε συμβεί σε νατοϊκό πλαίσιο είτε στο όνομα της αυτόνομης δράσης του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Αυτή η κολοσσιαία μεταφορά πόρων στην πολεμική βιομηχανία, στρώνει το δρόμο στον πόλεμο, αλλά και σε ένα νέο κύκλο χρέους και λιτότητας για τα εργατικά στρώματα.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, που πρωτοπόρησε στην εξοπλιστική κούρσα πριν καν γίνει «της μόδας», έχουμε πικρή εμπειρία αυτής της πραγματικότητας. Δύο χρόνια μετά το έγκλημα στα Τέμπερη, ο δημόσιος και ασφαλής σιδηρόδρομος απουσιάζει από την ατζέντα, ενώ οι επενδύσεις στρέφονται στα «κίνητρα» στην πολεμική βιομηχανία. Τα νοσοκομεία στενάζουν από έλλειψη εξοπλισμού που μπορεί να σώσει ζωές, αλλά χρήματα υπάρχουν για τα «εργαλεία» που φτιάχνονται για να τις αφαιρούν. Στις δημοτικές υπηρεσίες και αλλού, ούτε λόγος δεν γίνεται για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, ενώ καταστρώνονται φιλόδοξα σχέδια για τη στελέχωση και τον εκσυγχρονισμό των ενόπλων δυνάμεων. Χρόνια μετά την «έξοδο» από τα μνημόνια, ο 13ος και ο 14ος μισθός στο Δημόσιο αντιμετωπίζονται ως «δημοσιονομικό βάρος» για την κυβέρνηση, που

αποδεικνύεται γαλαντόμα στις αυξήσεις των μισθών ακόμα και των... φοιτητών των στρατιωτικών σχολών. Η κυβέρνηση επιτίθεται στα σχολεία και στα πανεπιστήμια, θέλοντας να πατάξει την «απειθαρχία». Για να μπορέσει να στείλει τη νεολαία σε... στρατιωτικά καμπ και τους στρατολόγους στα σχολεία να ψαρεύουν μελλοντικούς επαγγελματίες οπλίτες. Για να μπορέσει να συνδέσει τα πανεπιστήμια με την στρατιωτική έρευνα, πετώντας στα σκουπίδια «άχρηστους» τομείς όπως οι κοινωνικές επιστήμες, οι σπουδές Φύλου κ.ο.κ.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ανταποκρίνεται πρόθυμα στα «σινιάλα» του Τραμπ, πλειοδοτώντας στην ανάγκη αύξησης των εξοπλισμών και ποντάροντας στις αμερικανικές εξορυκτικές για να εδραιωθεί στην Ανατολική Μεσόγειο. Χρησιμοποιώντας τη στρατηγική θέση της Αλεξανδρούπολης και της Σούδας για να πλασαριστεί ως κορυφαίος «κόμβος» στο ανατολικό άκρο του ευρωατλαντισμού και τη στρατηγική θέση των λιμανιών της για να πλασαριστεί ως κρίσιμος κόμβος του διαδρόμου σύνδεσης Ινδίας-Ευρώπης. Αυτές οι προοπτικές έχουν συνδεθεί με τη στρατηγική συμμαχία με το Κράτος του Ισραήλ, που εξελίσσεται σε μια τεράστια κηλίδα ντροπής, με την Ελλάδα να βρίσκεται ανάμεσα στους «τελευταίους φίλους» της κυβέρνησης Νετανιάχου.

ΣΤΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ από το 2015, αξίζει να θυμόμαστε ότι όλες οι πτυχές αυτής της αντιδραστικής κατεύθυνσης, εμπεδώθηκαν στην Ελλάδα από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τον Αλέξη Τσίπρα. Η υπενθύμιση αφορά την αναξιοπιστία και τα όρια των κοινοβουλευτικών κεντροαριστερών αντιπολιτεύσεων απέναντι σε αυτές τις επιλογές.

Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥΣ είναι υπόθεση του κινήματος και της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Που οφείλει να «μπολιάσει» τους κοινωνικούς αγώνες με την αντιπολεμική αντίρρηση: Χρήματα για τις ανάγκες μας, όχι για εξοπλισμούς! Που οφείλει επίσης να ανοίξει την συζήτηση για την πάλη ενάντια στις πολεμικές ετοιμασίες και την απειλή του милитарισμού για τα δημοκρατικά δικαιώματα, όπως θα κάνει το camping Resist Reclaim Revolt. Αυτή η δράση έχει φυσικά στο κέντρο της την Παλαιστίνη. Οι μεγάλες διαδηλώσεις του τελευταίου διαστήματος, οι πυκνές δράσεις ενάντια σε όψεις της ελληνοϊσραηλινής συνεργασίας, η στήριξη στην «Πορεία στη Γάζα» πρέπει να αποτελέσουν βήματα κλιμάκωσης της πάλης για διακοπή κάθε σχέσης με το Κράτος του Ισραήλ.

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ που σκοτεινοί άνεμοι σηκώνονται απειλητικά διεθνώς, «στην Γάζα χτυπάει του κόσμου η καρδιά...».



ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ



- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624



Πρέπει και μπορούμε να τους ανατρέψουμε Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κλιμακώνει τις προκλήσεις

Της Μαρίας Μπόλαρη

Παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες να φιλοτεχνήσει την εικόνα ότι «ο Μητσοτάκης περνάει αποτελεσματικά σε πολιτική ανασυγκρότηση», η κυβέρνηση της ΝΔ εξακολουθεί να βρίσκεται κάτω από μεγάλες πιέσεις, που δοκιμάζουν ήδη την αντοχή και τη συνοχή της και θα την δοκιμάσουν περισσότερο στο άμεσο μέλλον.

Υπάρχει βαθύτερο, «στρατηγικό», πρόβλημα. Ακόμα και στον συστημικό Τύπο αντανακλώνται οι προβληματισμοί σχετικά με τις ανάγκες ενός ευρύτερου επαναπροσανατολισμού του ελληνικού καπιταλισμού.

Στο εσωτερικό μέτωπο πληθαίνουν τα ερωτηματικά για το εάν και κατά πόσο μια οικονομική «ανάπτυξη» θα μπορέσει να κρατήσει ρυθμούς, όταν στηρίζεται αποκλειστικά στη ληστεία πάνω στους μισθούς και τις συντάξεις, στην καλπάζουσα ακρίβεια που οργανωμένα μεταφέρει πόρους από το κάτω στο πάνω μέρος της κοινωνίας, αλλά και στην υπερφορολόγηση που (είτε μέσω του ΦΠΑ, είτε μέσω των «παγωμένων» στη μνημονιακή εποχή συντελεστών φορολόγησης των μισθωτών) τσακίζει το εργατικό και λαϊκό εισόδημα, εξασφαλίζοντας προσωρινά μια ρόδινη εικόνα κρατικών εσόδων.

Στο διεθνή προσανατολισμό του ελληνικού κράτους είναι φανερό ότι πλησιάζει ένα αποφασιστικό σημείο καμπής. Η πολιτική στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό στηριζόταν, εν πολλοίς, σε επιλογές άλλων.

Ελληνοτουρκικά

Η Τουρκία είχε μπει σε διαδικασία «απομόνωσης» από την ΕΕ, λόγω της ρατσιστικής πολιτικής των μεγάλων ευρωπαϊκών «κέντρων» που δεν δέχονταν να παραχωρήσουν ίσα δικαιώματα στους πάνω από 10 εκατομμύρια Τούρκους εργάτες που ζουν ή δουλεύουν στην πιο αναπτυγμένη ζώνη της Ευρώπης.

Είχε επίσης μπει σε πίεση υποβάθμισης του ρόλου της στην Ανατολική Μεσόγειο, λόγω της όξυνσης των τουρκο-ισραηλινών σχέσεων, αλλά και της δυσaráσκειας του ευρωατλαντισμού απέναντι στην «πολυδιάστατη» εξωτερική πολιτική του Ερντογάν και τα ανοίγματά του προς την κατεύθυνση της Ρωσίας και της Κίνας. Οι αναπόφευκτες γεωπολιτικές ανακατατάξεις, μετά τη «στροφή» Τραμπ, μετά τις διαπραγματεύσεις για το μέλλον της Ουκρανίας, και όταν η γενοκτονική πολιτική του Ισραήλ παρουσιάζει ανάγλυφα τα μεγάλα προβλήματα των προοπτικών στη Μέση Ανατολή, κά-

τη «διαπραγμάτευση» και τη «συνεννόηση» με την Τουρκία. Μόνο που μια τέτοια «στροφή» θα παρουσιάζει μεγάλες πολιτικές δυσκολίες για όποιον υποχρεωθεί να την υλοποιήσει. Για τον Μητσοτάκη θα είναι, κυριολεκτικά, πορεία σε ναρκοπέδιο. Γιατί μια τέτοια «στροφή» θα δείχνει με το δάχτυλο ως ηλίθιες όλες τις προηγούμενες επιλογές: τους πανάκριβους εξοπλισμούς, την απόλυτη ταύτιση με την αμερικανική ηγεσία του ΝΑΤΟ, τα μονομερή πολεμικά σύμφωνα με τη Γαλλία και τις ΗΠΑ με στόχο την «κυριαρχία» στην Ανατολική Μεσόγειο, και κυρίως την ταύτιση και τον «άξονα» με το κρά-

νηση κάνει ό,τι μπορεί για να συσκοτίσει τις ευθύνες και όχι για να διευκλίνει το έγκλημα στα Τέμπε. Το θέμα θα έχει αναπόφευκτα συνέχειες, που περιλαμβάνουν και το μεγάλο θέμα της ιδιοκτησίας των σιδηροδρόμων στην Ελλάδα. Γιατί, παρά την ψοφοδεή πολιτική όλων των αντιπολιτεύσεων στη Βουλή, το έγκλημα στα Τέμπε δείχνει την ανάγκη ακύρωσης της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων.

Πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των «πορισμάτων» συσκοτίσης για τα Τέμπε, ξέσπασε το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ. Στις συνθήκες της γενικευμένης ακρίβειας, τα ιλιγγιώδη ποσά της διαφθοράς λειτουργούν ως μεγάλη πρόκληση. Πολύ περισσότερο που αυτά δεν «τα φάγανε» οι αγρότες εν γένει, αλλά οι κολλητοί του συστήματος Μητσοτάκη-ΝΔ, οι επιχειρηματίες του αγροτοκτηνοτροφικού τομέα, που έχουν τη δυνατότητα να «μετακομίζουν» βοσκοτόπια μεταξύ Κρήτης-Θεσσαλίας-Στερεάς κ.ο.κ. Και ταυτόχρονα, σε αντάλλαγμα, να διασφαλίζουν ένα σημαντικό αριθμό ψήφων προς το κυβερνητικό στρατόπεδο. Οι συνέπειες πάνω στις επιδοτήσεις των πραγματικών αγροτών θα αποτελέσουν ένα σημαντικό πλήγμα σε αυτό το δίκτυο διαφθοράς και ψηφοθηρίας.

Με αυτά και πολλά άλλα, στο σύνολο των δημοσκοπήσεων αποτυπώνεται η καθοδική «στασιμότητα» της ΝΔ σε ποσοστά που απαγορεύουν την αυτοδύναμη αναπαραγωγή της «κυβερνησιμότητας» της ΝΔ. Τα παπαγαλάκια πανηγυρίζουν γιατί, λέει, η ΝΔ προσεγγίζει ξανά, μετά από καιρό, ποσοστά της τάξης του 30% (πχ Pulse 29%, MRB 29,7% κλπ). Πρόκειται για πολιτική λαθροχειρία μέσω της αριθμητικής. Αυτά τα ποσοστά προκύπτουν μέσα από αναλογική διανομή της, σήμερα, «αδιευκρίνιστης» πρόθεσης ψήφου. Δίχως τις αναγωγές, στις δηλώσεις πραγματικής πρόθεσης ψήφου, η ΝΔ περιορίζεται σε ποσοστά κατώτερα της επίδοσης κρίσης που είχε στις ευρωεκλογές και κάτω του «ορίου αισιοδοξίας» του 25% (Pulse 24%, MRB 22,7% κλπ).

(συνέχεια σελ.4)



Υπάρχει βαθύτερο, «στρατηγικό», πρόβλημα. Ακόμα και στον συστημικό Τύπο αντανακλώνται οι προβληματισμοί σχετικά με τις ανάγκες ενός ευρύτερου επαναπροσανατολισμού του ελληνικού καπιταλισμού.

νουν όλη αυτή τη στρατηγική μετέωρη. Από τις πρώτες «εισαγωγικές» αποφάσεις, έγινε σαφές ότι το πρόγραμμα ReArm Europe αφορά και την Τουρκία. Όχι τυχαία. Η στροφή στο милитарισμό δεν αφορά μόνο την παραγωγή όπλων, αλλά και τους στρατούς, την οργάνωση και τη διάταξή τους.

Η Τουρκία, μια χώρα με μεγάλο πληθυσμό και κατά συνέπεια μεγάλες δυνατότητες επιστράτευσης, μια χώρα με ακτές στη Μαύρη Θάλασσα και σύνορα στις πιο καυτές περιοχές της Μέσης Ανατολής, γίνεται ξανά ένα επιθυμητό «έπαθλο» τόσο για τους ευρωατλαντιστές, αλλά και ειδικότερα για τις ευρωηγείες. Αυτός ο παράγοντας πιέζει για αλλαγές προσανατολισμού, και μάλιστα σημαντικές. Στον Τύπο πληθαίνουν οι αναλύσεις «εμπειρογνομώνων» του ελληνικού κράτους –στελεχών υπεράνω πάσης υποψίας για ροπή προς το διεθνισμό– που προειδοποιούν ότι θα καταστεί αναγκαία μια στροφή προς

τος-χασάπη του Ισραήλ.

Τέμπε, ΟΠΕΚΕΠΕ και δημοσκοπήσεις

Αυτά τα «μεγάλα» προβλήματα στρατηγικής, έχουν την τάση να αναβλύζουν πολιτικά μέσα στις εξελίξεις, με τις πιο διαφορετικές αφορμές.

Είχαμε προειδοποιήσει ότι ήταν επίπλαστη μια εικόνα που έδειχνε ότι η κυβέρνηση είχε «ξεπεράσει τον κάβο» του εγκλήματος των Τεμπών, αλλά και τη φουρτούνα που δημιούργησε η τεράστια λαϊκή κινητοποίηση της 28ης Φλεβάρη. Η προσπάθεια του Μητσοτάκη να δείξει «ευαισθησία», αφήνοντας να πέσει (αλλά στα μαλακά) ο Καραμανλής, αποδεικνύεται τζούφια. Σε όλες τις μετρήσεις της κοινής γνώμης, παρά την τεράστια κυβερνητική επικοινωνιακή καμπάνια, μια μεγάλη πλειοψηφία (που περιλαμβάνει ακόμα και τμήμα της εκλογικής βάσης της ΝΔ) εξακολουθεί να πιστεύει ότι η κυβέρ-

Τέμπερη: Τακτικισμοί στη βουλή και μπίζνες στη Ρώμη

Του Σπύρου Αντωνίου

Στην αντεπίθεση έχει βγει το Μαξίμου, με σκοπό την πολιτική (και επικοινωνιακή) διαχείριση των Τεμπών, με τις μικρότερες δυνατές απώλειες. Το έγκλημα που πυροδοτεί την κοινωνική δυσарέσκεια παραμένει η σοβαρότερη ανησυχία για την κυβέρνηση. Την ίδια ώρα, ο Μητσοτάκης κλείνει συμφωνίες με τη Μελόνι για νέα σύμβαση του ελληνικού κράτους με τη Hellenic Train.

ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ κατέθεσαν τη δική τους πρόταση προανακριτικής, ενώ ΣΥΡΙΖΑ και Νέα Αριστερά, δεν κατέληξαν τελικά σε κοινή πρόταση, με σημείο διαφωνίας τη διερεύνηση ή μη ποινικών ευθυνών και του Μητσοτάκη. Το ενδεχόμενο η πρόταση να υπογραφεί τελικά από βουλευτές του Κασσελάκη, έχει κάνει άνω-κάτω την Κουμουνδούρου.

Κοινό σημείο των προτάσεων της αντιπολίτευσης είναι ότι ζητούν η επιτροπή που θα συσταθεί να εξετάσει την τέλεση, από τον Καραμανλή, του κακουργήματος της διατάραξης της ασφάλειας των μεταφορών (Ποινικός Κώδικας, άρθρο 291).

Προανακριτική

Η πρόταση προανακριτικής της ΝΔ αφορά μόνο τον Καραμανλή και ζητά



τη διερεύνηση πλημμελήματος (παράβαση καθήκοντος). Καταψηφίζοντας παράλληλα κάθε άλλη πρόταση, στόχος της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας είναι τα πράγματα να κυλίσουν όπως και με την υπόθεση του Χρήστου Τριαντόπουλου. Δηλαδή, με μια fast track διαδικασία στη βουλή και παραπομπή της υπόθεσης στο δικαστικό συμβούλιο.

Στην προκλητική πρόταση που κατέθεσε το κυβερνών κόμμα το όλο σκεπτικό κινείται σε μια κατεύθυνση προαποφασισμένης αθώωσης («το υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών έχει μόνο διοικητικό ρόλο σε θέματα ασφαλείας, για τα οποία αποκλειστικά αρμόδια είναι η Ρυθμιστική Αρχή Σιδηροδρόμων») και εξοργιστικών ισχυρισμών: «οι εταιρείες ΟΣΕ Α.Ε.

και Hellenic Train πληρούσαν σύμφωνα με τις αρμόδιες εθνικές και ευρωπαϊκές αρχές το σύνολο των προϋποθέσεων ασφαλούς εκτέλεσης του δρομολογίου».

Καθώς απαιτείται απόλυτη πλειοψηφία για την έγκριση προανακριτικής-που μόνο η ΝΔ διαθέτει-το «μασάζ» στους υπερασπιστές του τελευταίου της πολιτικής δυναστείας Καραμανλή, κρίθηκε απαραίτητο. Μάλιστα, ο ίδιος ο πρώην υπουργός φέρεται να ζητούσε να παραπεμφθεί σε κανονική προανακριτική, ώστε να προσκομίσει τα στοιχεία που διαθέτει. Αλλά πριν πάρουν...υπογλώσσια στο Μαξίμου, έστειλαν αγγελιοφόρο υφυπουργό, να τον πείσει να «έρθει στα καλά του».

Βέβαια και στην ολομέλεια και στο

δικαστικό συμβούλιο, κανείς δεν ξέρει τι ακριβώς θα υποστηρίξει ο Καραμανλής, για να τη βγάλει καθαρή. Ειδικά αν προκύψει αναβάθμιση του κατηγορητηρίου για τον ίδιο, αφού για ανάλογου βαθμού αδικήματα ελέγχονται ήδη από τη δικαιοσύνη οι υπηρεσιακοί υφιστάμενοι του πρώην υπουργού.

Το Μαξίμου κατηγορεί τον Ανδρουλάκη ότι έχει γίνει «ουρά των αντισυστημικών» και επιχειρεί να αποδομήσει την πρόταση του ΠΑΣΟΚ για την κακουργηματική παραπομπή Καραμανλή. Η επίθεση στο ΠΑΣΟΚ έχει στόχο να κερδίσει ξανά κεντρικούς ψηφοφόρους, που έλκονται από το αφήγημα της «σταθερότητας», ώστε να πλησιάσει δημοσκοπικά η ΝΔ το 30%. Το ποσοστό δηλαδή που εκτιμούν κυβερνητικά στελέχη ως «κάτω πάτω-

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κλιμακώνει τις προκλήσεις

(συνέχεια από σελ.3)

Και βέβαια, όσοι έχουν μυαλό κατανοούν ότι σε συνθήκες οργής για την κοινωνικο-οικονομική πολιτική, και γενομένης δυσπιστίας απέναντι στην κυβέρνηση, οι αδιευκρίνιστες ψήφοι δεν θα κατανεμηθούν τελικά «αναλογικά» προς όλα τα κόμματα, αλλά ασύμμετρα επιφυλάσσοντας νέες οδυνηρές εμπειρίες στο επιτελείο Μητσοτάκη. Προειδοποίηση γι' αυτό είναι η εικόνα κατάρρευσης της επιρροής της ΝΔ στις νεότερες ηλικίες. Με 6,8% στους ψηφοφόρους 17-24 χρόνων και μόλις 11,8% στους ψηφοφόρους 25-34 χρόνων, η στρατηγική της αυτοδυναμίας της ΝΔ, με την παρούσα πολιτική της, είναι πολιτικά νεκρή.

Επιθετικός «πόλεμος κινήσεων»

Σε αυτήν την κατάσταση ο Μητσοτάκης αντιδρά με έναν επιθετικό «πόλεμο κινήσεων». Τα σχέδια για την κατάρ-

ρηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων, για τη μετατροπή των ΑΕΙ σε νεκροταφεία «νόμου και τάξης» (με προοπτική την ιδιωτικοποίησή τους), για τη συνέχεια και επέκταση των εξοπλιστικών προγραμμάτων κ.ο.κ. είναι «δηλώσεις» άκαμπτης πολιτικής. Έχουν ως στόχο να προκαλέσουν τη δημιουργία άκαμπτων «δίπολων» στις πολιτικές επιλογές, και δι' αυτών να εκβιάσουν μαζικά τμήματα ψηφοφόρων προς την επιστροφή στο μαντρί της ΝΔ. Με μια έννοια, η πολιτική του Μητσοτάκη παραπέμπει στη Θάτσερ και στον Ρίγκαν, που, για να εγκαينιάσουν την κυριαρχία τους, προκάλεσαν τη συντριβή των ανθρακωρύχων στη Βρετανία και των απεργών της πολιτικής αεροπορίας στις ΗΠΑ.

Μόνο που οι, τότε, Θάτσερ και Ρίγκαν ήταν ανερχόμενα και δυναμικά πολιτικά ρεύματα, με ηγεμονική πλειοψηφία στις κυρίαρχες τάξεις της Βρετανίας

και των ΗΠΑ, ενώ Μητσοτάκης ηγείται ενός «συστήματος» που μπάζει από παντού, με μια πολιτική που πιέζεται προς την αποδρομή. Σε αυτήν την περίπτωση, η κοινωνικοπολιτική κυβερνητική επιθετικότητα μπορεί να αποδειχθεί επιτάφιος για τον Μητσοτάκη και όχι καινούργια αρχή.

Στην πραγματικότητα ο Μητσοτάκης ποντάρει στην πολιτική κρίση της αντιπολίτευσης. Τα μέτρα για τα ΑΕΙ πιέζουν το ΠΑΣΟΚ (που έχει μέσα στην ηγετική του ομάδα την... Διαμαντοπούλου) διεκδικώντας ψηφοφόρους, αλλά (στην χειρότερη) και ελπίζοντας στην προώθηση των απόψεων «συγκυβέρνησης», αν τα αποτελέσματα στην κάλπη επιβεβαιώσουν τις δημοσκοπήσεις. Τα μέτρα για τη μονιμότητα στο δημόσιο πιέζουν το ΠΑΣΟΚ αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ που, παρότι συνεχίζει να φαντασιώνεται ρόλους «κυβερνώσας Αριστεράς», δεν έχει πλέον ούτε τις δυ-

νατότητες ούτε τα κουράγια να οργανώσει έναν αγώνα αντίστοιχο της πρόκλησης.

Μόνο που η ιστορία της ταξικής πάλης στην Ελλάδα διδάσκει ότι όποιος ταυτίζει την ικανότητα του κόσμου της εργασίας να απαντήσει σε μετωπικές προκλήσεις με τις ικανότητες των κατά καιρών πολιτικών αντιπολιτεύσεων, κινδυνεύει να βρεθεί μπροστά σε σοβαρές εκπλήξεις. Η κυβέρνηση πρέπει να ηττηθεί, και μπορεί να ηττηθεί, και στα Πανεπιστήμια και στο Δημόσιο και στη φιλοπόλεμη και φιλομilitarιστική ταύτισή της με τον ευρωατλαντισμό. Η αλληλεγγύη στην Παλαιστήνη πρέπει να αναδεχθεί σαν μια βαθιά διαχωριστική γραμμή με τους «από πάνω», αλλά και σαν ένα σύμβολο αναγνώρισης όλων όσων παλεύουν για την ανατροπή αυτής της αντιδραστικής και επικίνδυνης κυβέρνησης.

μα», για να έχει βάση το σενάριο μιας τρίτης εκλογικής νίκης Μητσοτάκη και διατήρησης της πρωτοβουλίας των κινήσεων.

Με την κεντροαριστερά σε παρατεταμένη (υπαρξιακή) κρίση και την Πλεύση Ελευθερίας να κερδίζει από ακροατήρια που έτσι κι αλλιώς μισούν το Μητσοτάκη και ό,τι αυτός εκπροσωπεί, η επιλογή αντιπάλου είναι ξεκάθαρη. Βοηθάει βέβαια και η άτολμη αντιπολίτευση της Χ. Τρικούπη, που ως γνωστόν διαθέτει και μια δεξιά πτέρυγα που καλοβλέπει μια συγκυβέρνηση με τη ΝΔ. Το ΠΑΣΟΚ δεν πείθει ως κυβερνητική εναλλακτική και όσο είναι γεμάτο εσωτερικές αντιφάσεις, τόσο θα είναι στόχος προς...λεηλασία από την κυβέρνηση. Την ίδια ώρα, ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε τα κοινοβουλευτικά κόμματα της Αριστεράς μιλούν για κρατικοποίηση του σιδηρόδρομου, όταν στη Βρετανία προχωράει το σχέδιο επανεθνικοποίησης.

Η παραπομπή Καραμανλή για πλημμέλημα βέβαια, πιέζει ακόμα περισσότερο τη ΝΔ, με τις φωνές για συγκάλυψη να εντείνονται. Τα μεγαλειώδη συλλαλητήρια των προηγούμενων μηνών και το αίτημα για δικαιοσύνη, έχουν αφήσει το αποτύπωμά τους και επιδρούν σταθερά στις πολιτικές εξελίξεις. Ήδη οι συγγενείς των θυμάτων προειδοποιούν για νέο κάλεσμα σε συγκεντρώσεις, αν ο Καραμανλής πέσει στα μαλακά.

Εξάλλου, η συντονισμένη αντεπίθεση του κυβερνητικού επιτελείου μετά το πόρισμα Καρώνη (γεμάτο κενά και υποθέσεις-έχει αμφισβητηθεί ευθέως από άλλους πραγματογνώμονες), δεν έχει αλλάξει την άποψη της μεγάλης πλειοψηφίας του κόσμου, ότι στα Τέμπη υπήρξε σχέδιο συγκάλυψης. Είτε υπήρχε παράνομο φορτίο, είτε όχι. Το ίδιο ισχυρή είναι και η πεποίθηση της κοινωνίας ότι δύο τρένα κινούνταν αντίθετα στην ίδια γραμμή και είχαμε 57 νεκρούς, γιατί οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν.

Το κυνήγι του κέρδους, με εκπώσεις στην ασφάλεια των μεταφορών, που οδήγησε στο θάνατο τόσους ανθρώπους είναι από μόνο του ένα προκλητικό έγκλημα. Δεδομένες είναι και οι πολιτικές και ποινικές ευθύνες όσων κυβερνούν (και κυβέρνησαν) για τη διάλυση του σιδηροδρόμου και τις τραγικές παραλείψεις. Όπως π.χ. οι πολυετείς καθυστερήσεις της σύμβασης 717, για την αναβάθμιση του συστήματος τηλεδιοίκησης. Καθυστερήσεις για τις οποίες οι εργολάβοι αποζημιώθηκαν κιόλας!

Συγκεκριμένα, ζήτησαν αποζημιώσεις για ζημιές που είχαν οι ίδιοι προκαλέσει αφού δεν είχαν ολοκληρώσει το έργο, με τον τότε υπουργό να εγκρίνει αποζημίωση ύψους 2,7 εκατ. ευρώ με βάση θετική τεχνική γνωμοδότηση υπαλλήλων της αναθέτουσας αρχής. Απόφαση που οδήγησε την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία να ασκήσει δίωξεις σε 16 πρόσωπα για απιστία, με

φερόμενο ως φυσικό αυτουργό της αξιόποινης πράξης τον Καραμανλή.

Ελληνοϊταλικό μνημόνιο

Τα όσα περιλαμβάνει το «μνημόνιο συνεργασίας», μετά τη συνάντηση Μητσοτάκη-Μελόνι, θα αποτυπωθούν στη νέα αναθεωρημένη σύμβαση του υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών με τη Hellenic Train. Αντί για την καταγγελία χωρίς αποζημίωση της σύμβασης με την ιταλική κρατική εταιρεία η υπόσχεση για κάποιες ανεπαρκείς επενδύσεις, δεν δικαιολογεί τους κυβερνητικούς πανηγυρισμούς. Ούτε το «αμαρτωλό» παρελθόν της προηγούμενης συμφωνίας.

Στο μνημόνιο συνεργασίας του 2019, περιλαμβάνονταν πλήθος επενδύσεων από την πλευρά των Ιταλών, ως αντάλλαγμα για την κρατική επιδότηση των 750 εκατομμυρίων που θα λάμβαναν σε βάθος 15ετίας. Οι Ιταλοί αναλάμβαναν, μεταξύ άλλων, να δώσουν 400-450 εκατομμύρια για νέα τρένα και ανακατασκευές παλαιών συρμών. Σε νόμο του 2022 που υλοποιούσε τη συμφωνία, το ποσό αυτό συρρικνώθηκε στα 47,5 εκατομμύρια ευρώ, όσα δηλαδή δήλωσαν οι Ιταλοί ότι τους κόστισε η ανακατασκευή των ETR (τρένων τριακονταετίας) που τα εμφάνισαν αρχικά ως «Λευκά Βέλη».

Τόσο ωραία και νεοφιλελεύθερα δηλαδή. Πέρα από τα τρένα που βγάζουν συνέχεια βλάβες. Εκτός από τα έργα που έπρεπε να είχαν υλοποιηθεί εδώ και χρόνια από την κυβέρνηση, όπως το σύστημα πέδησης ECTS, το οποίο θα προκαλούσε αυτόματο φρενάρισμα των συρμών πολύ πριν συγκρουστούν μετωπικά στα Τέμπη. Άλλα όταν προτεραιότητα του ελληνικού κράτους είναι οι εξοπλισμοί και η πολεμική προετοιμασία, ο σιδηρόδρομος και τα υπόλοιπα δημόσια αγαθά, πέφτουν θύματα των περικοπών. Απαξιώνονται και εμπορευματοποιούνται, γίνονται ακριβότερα και με ελλιπή μέτρα ασφαλείας.

Ανέναντι σε μια κυβέρνηση που μετατρέπει τα δημόσια αγαθά σε πεδίο (εγκληματικής) ιδιωτικής κερδοφορίας και επιτίθεται άγρια στο εργατικό εισόδημα, την υγεία, την παιδεία-όταν δεν πρωταγωνιστεί σε επικίνδυνα πολεμικά παιχνίδια-χρειάζεται μαζική απάντηση. Ξεκινώντας από τους σιδηρόδρομους, χρειάζεται να διεκδικήσουμε δημόσιες και ασφαλείς υποδομές παντού (μεταφορές, ενέργεια, νερό, παιδεία υγεία), επαρκώς στελεχωμένες, υπό τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων.

Αυτή η μάχη μπορεί να γίνει η αρχή για την αντιστροφή της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας και την ανατροπή της πολιτικής του κέρδους, που δολοφονεί. Το ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, είναι ένα κομβικό αίτημα, ώστε να αποκτήσει μεγαλύτερο πολιτικό περιεχόμενο το κίνημα των Τεμπών. Ώστε οι ζωές μας να μουν πάνω από τα κέρδη τους.

με κόκκινα μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

«ΓΑΛΑΖΙΑ» ΑΠΑΤΗ

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ πρωταγωνιστεί τις τελευταίες μέρες στη δημόσια συζήτηση, με τον Μητσοτάκη υποκριτικά να ψάχνει τους «επιτήδειους» που έφαγαν τα κοινοτικά κονδύλια. Και αυτό γιατί μετά από έξι χρόνια κυβέρνησης ΝΔ, εναλλαγής τόσων υπουργών και προέδρων στον ΟΠΕΚΕΠΕ, είναι σίγουρο ότι το «γλέντι» με τις παράνομες επιδοτήσεις, που κατευθύνονταν σε άτομα που δεν τις δικαιούνταν, είχε στηθεί με την ανοχή του Μαξίμου. Ακόμα και όταν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενημέρωσε την κυβέρνηση ότι υπάρχει πρόβλημα διασπάθισης των ευρωπαϊκών επιδοτήσεων, η «γαλάζια» απάτη συνεχιζόταν κανονικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Κρήτη οι επιδοτήσεις εκτινάχτηκαν μεταξύ 2018 και 2020, από τα 6,8 στα 30,2 εκατομμύρια. Οι πρόσφατες εξελίξεις έχουν ήδη οδηγήσει σε καρατόμηση διαδοχικών διοικήσεων του ΟΠΕΚΕΠΕ, στην εξαγγελία ενσωμάτωσής του στην ΑΑΔΕ, σε παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας και πιθανή επιβολή υπερωρών προστίμων, τα οποία βέβαια θα φορτωθούν ξανά στην πλάτη των ίδιων των αγροτών και όλων μας. Οι αποσυνδεδεμένες από την παραγωγή λεγόμενες «άμεσες» εισοδηματικές ενισχύσεις ήταν το μέτρο που σταδιακά κυριάρχησε, με σημείο καμπής την αναθεώρηση της ΚΑΠ της ΕΕ. Η πρόκληση μεγαλώνει αν αναλογιστεί κανείς ότι διαχρονικά αυτοί που νομοθετούσαν και δέχονταν την αποσύνδεση της επιδότησης από την παραγωγή δεν είχαν κανένα πρόβλημα να συκοφαντούν τους αγρότες που κινητοποιούνταν, ότι «θέλουν να κάθονται και να παίρνουν επιδοτήσεις».

ΜΕΤΡΑ «ΑΣΠΙΡΙΝΕΣ»

Για ακόμη μια εβδομάδα, ο Μητσοτάκης δεν ξέχασε να φορέσει το προσωπίο του «τιμωρού» πρωθυπουργού, παρουσιάζοντας τα νέα ημίμετρα που φέρνει για την καταπολέμηση της εξοντωτικής ακρίβειας. Η «Εθνική Αρχή κατά της Ακρίβειας» είναι το νέο «εργαλείο» που δήθεν θα ελέγξει τους κερδοσκόπους, στα πρότυπα της Σουηδίας, όπως δήλωσε χαρακτηριστικά στο υπουργικό συμβούλιο. Την ίδια στιγμή, στο πλαίσιο της ατομικής ευθύνης που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση-λες και ο ίδιος ο καταναλωτής ευθύνεται για την συντήρηση της ακρίβειας-θεωρεί πως η εφαρμογή e-katapolitis και η ειδική σήμανση σε προϊόντα τα οποία κυκλοφορούν σε μειωμένο μέγεθος, θα σταματήσουν την λεηλασία των λαϊκών εισοδημάτων από τα

καρτέλ των σούπερ-μάρκετ. Με την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων να είναι στην προτελευταία θέση στην Ευρώπη και την Ελλάδα να έχει την πρωτιά στο κόστος στέγασης, τα παραπάνω μέτρα είναι «ασπιρίνες». Μπροστά στην καπιταλιστική ασυδοσία και την κυβέρνηση που την εξυπηρετεί, μόνο οι αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις πάνω από τον πληθωρισμό, η επαναφορά των ΣΣΕ, η κατάργηση του ΦΠΑ σε βασικά αγαθά και η επιβολή ανώτατου πλάφον στις τιμές προϊόντων που καλύπτουν βασικές κοινωνικές ανάγκες, μπορούν να δώσουν πραγματική «ανάσα» στον κόσμο μας.

ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑ

Όλες οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι τα κόμματα της κεντροαριστεράς όχι μόνο δεν μπορούν να απειλήσουν τη ΝΔ, αλλά και αντιμετωπίζουν άμεσα τον κίνδυνο της πολιτικής συρρίκνωσης. Παρά τη μεγάλη κοινωνική δυσaráσκεια και τη φθορά της κυβέρνησης, ο «προοδευτικός» χώρος δεν κερδίζει σε υποστήριξη. Και αυτό είναι το μεγαλύτερο όπλο του Μητσοτάκη, που διατηρεί την πρώτη θέση. Η άρνηση του ΠΑΣΟΚ να υπογράψει την επιστολή για την Παλαιστίνη, μετά την πρωτοβουλία του ΚΚΕ, ήταν ακόμα μια στιγμή βαθιάς καθεστωτικής υποταγής και ήρθε να προστεθεί στα πολλά παραδείγματα «υπεύθυνης» αντιπολίτευσης της Χ. Τρικούπη. Η καθίζηση του ΣΥΡΙΖΑ, είναι εξίσου αξιοσημείωτη, με την απόσταση μεταξύ Κουμουνδούρου και Νέας Αριστεράς, να μεγαλώνει και πάλι. Η διαφωνία της ΝΕΑΡ, για πρόταση προανακριτικής που να περιλαμβάνει και τον Μητσοτάκη, τίναξε στον αέρα την κατάθεση κοινού αιτήματος των πρώην συντρόφων. Μπροστά στα αδιέξοδα του «προοδευτισμού», πληθαίνουν και οι διεργασίες ανασύνθεσης, όπως το δείπνο στο σπίτι της Λ. Κατσέλη, όπου συγκεντρώθηκαν περίπου 25 στελέχη της κεντροαριστεράς για να συζητήσουν το μέλλον του χώρου. Σε κάθε περίπτωση όλες αυτές οι διεργασίες γίνονται στο φόντο της περίφημης «επιστροφής Τσίπρα» με τις φήμες για τη δημιουργία του νέου «πολιτικού φορέα» να φουντώνουν και πάλι και να τοποθετούν χρονικά τις όποιες εξελίξεις για δημιουργία του γύρω στο φθινόπωρο. Στο πλαίσιο αυτό το Ινστιτούτο Αλέξη Τσίπρα αφιερώνει τη 2η Διεθνή Διάσκεψή του (10/6), στην ανάπτυξη ενός Κινήματος Δημοκρατίας και Κοινωνική Δικαιοσύνης. Σωθήκαμε...

Απομονώνεται η κυβερνητική γραμμή στήριξης ‘Όχι στο όνομά μας!

Του Πάνου Πέτρου

«Το Ισραήλ οδεύει προς τη μετατροπή του σε κράτος-παρίας όπως ήταν η Νότια Αφρική». Αυτή η προειδοποίηση του ηγέτη του αριστερού σιωνισμού, Γιαΐρ Γκολάν (που στην αρχή του πολέμου ζητούσε αποκλεισμό της Γάζας από κάθε ανθρωπιστική βοήθεια), αφορά τον κίνδυνο απομόνωσης του Ισραήλ σε θεσμικό επίπεδο. Αλλά –όπως συνέβη και με τη Νότια Αφρική– το Ισραήλ έχει ήδη πρώτα απομονωθεί σε κοινωνικό επίπεδο.

Διεθνές κίνημα

Στις πίσω σελίδες (30-31) καταγράφουμε τις μετατοπίσεις που συμβαίνουν τις τελευταίες εβδομάδες, όπως συμπυκνώνονται στην αναπαραγωγή της φράσης «η σιωπή δεν είναι πλέον επιλογή». Όμως για να πάψει η σιωπή να είναι «πλέον» επιλογή για κάποιους, ήταν προαπαιτούμενο να υπάρχουν πολλοί και πολλές άλλες που δε σώπασαν ποτέ, που «δεν σταμάτησαν να μιλάνε για την Παλαιστίνη», θέτοντας τον πήχη στην «κορυφαία ηθική δοκιμασία» της εποχής μας. Για να μην ξεχαστεί η Γάζα και να μην κανονικοποιηθεί το έγκλημα, χρειάστηκαν πρώτα και κύρια οι επίμονες φωνές των ανθρώπων εκεί, που κατέγραφαν κι αναμετέδιδαν τη γενοκτονία τους, καλώντας σε δράση. Χρειάστηκαν έπειτα άνθρωποι πρόθυμοι να διαδώσουν τις φωνές, τις ειδήσεις και τα μηνύματα που έρχονταν από τη Γάζα και να ανταποκριθούν σε αυτά, για να μην μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι «δεν ήξερε».

Οι εκατοντάδες χιλιάδες που εμφανίστηκαν ξανά και ξανά στους δρόμους του Λονδίνου, οι 80.000 άνθρωποι που (ντυμένοι στα κόκκινα) τράβηξαν «κόκκινη γραμμή» στο Άμστερνταμ, οι λιμενεργάτες της Μασσαλίας που αρνούνται να διευκολύνουν την σιωνιστική πολεμική μηχανή, η επίμονη μάχη στις ΗΠΑ παρά την κλιμάκωση του αυταρχισμού από τον Τραμπ, η απόπειρα του Στόλου Ελευθερίας και η κατακραυγή που προκάλεσε το χτύπημα του Ισραήλ στο κέντρο της Μεσογείου, αλλά και όλα όσα προηγήθηκαν κινηματικά αυτούς τους σκληρούς 20 μήνες, με τη μαζικότητα, τη διάρκεια και την επιμονή τους, συνέβαλαν στην εμφάνιση ρωγμών και τη διεύρυνσή τους.



Το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης, αφού προσέκρουσε σε έναν «τοίχο άρνησης» που οδήγησε σε προσωρινή αποκλιμάκωσή του, σήμερα επιστρέφει δυναμικά κι αντιμετωπίζει την πρόκληση να κλιμακώσει τη δράση του για να επιβάλει τη μετατροπή των λόγων σε πράξεις, σε μια συγκυρία που μετατοπίζονται –ρητορικά– και οι κρατικές ηγεσίες. Όλες; Όχι. Κάποιες ακόμα αντιστέκονται και θα αντιστέκονται για πάντα...

Ελλάδα

Η ελληνική κυβέρνηση ανήκε στη μειοψηφία που διαφώνησε ακόμα και με την... «επανεξέταση» της εμπορικής συνεργασίας ΕΕ-Ισραήλ. Η Ελλάδα προεδρεύει του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ στην πιο δραματική στιγμή της Γάζας και σε μια περίοδο που η γενοκτονία αποτελεί το κορυφαίο ζήτημα παγκοσμίως. Αλλά προς το παρόν... προεδρεύει.

Η «ελληνική εξαίρεση» αφορά τις κορυφές του κράτους και της κοινωνίας. Γιατί στα υπόλοιπα επίπεδα, έχει εκδηλωθεί η «αλλαγή του ανέμου».

Με τη μορφή της υποκρισίας: Ο... Αλέξης Τσίπρας ανακινεί θέμα κυρώσεων, λίγες εβδομάδες αφού είχε δημοσιεύσει μια «Νέα Εθνική Πυξίδα», με ιδέες και γνώμες επί παντός επιστητού στην παγκόσμια πολιτική, εκτός από το... Παλαιστινιακό, με μια (μετρημένη) φευγαλέα αναφορά στην ύπαρξη μιας «ανθρωπιστικής κρίσης». Ο Κώ-

στας Ζαχαριάδης διακηρύσσει σε συνέντευξη ότι «η στηλίτευση της βάρβαρης επιθετικότητας στη Λωρίδα της Γάζας δεν σημαίνει και ότι θα ακυρωθεί μια εξωτερική πολιτική που έχει βάθος χρόνου» και την επομένη υποχρεώνεται σε «κωλοτούμπα» (απομόνωση και κυρώσεις!), χωρίς να μπει στον κόπο να «συμφιλιώσει» κάπως τις δύο θέσεις...

Με τη μορφή της ανησυχίας για το Ισραήλ: ιδιαίτερα στην διανόηση και τους διαμορφωτές γνώμης του «ακραίου κέντρου», που εκφράζουν την αγωνία τους που ο Νετανιάχου γκρεμίζει την εικόνα που φιλοτεχνούσαν επιμελώς για το σιωνιστικό κράτος και που δικαιώνει την «αντισημιτική Αριστερά»...

Με την γενίκευση (λιγότερο ή περισσότερο) ειλικρινών αντιδράσεων έξω από τα παραδοσιακά όρια όσων στέκονται στο πλευρό της Παλαιστίνης συνολικότερα, μπροστά στο μέγεθος της τραγωδίας και την πλήρη αδυναμία να «δικαιολογηθεί», όπως αποτυπώνεται εν μέρει στα Μέσα (αν και δεν έχει επισυμβεί η «κωλοτούμπα» των αντίστοιχων μεγάλων Δυτικών) και στην μεγαλύτερη ευκολία με την οποία βγαίνουν κείμενα καταδίκης από κάθε είδους ενώσεις, συλλόγους, σωματεία κ.ο.κ.

Με την αυξημένη ενεργοποίηση και διαθεσιμότητα του κόσμου που στέκεται στο πλευρό των Παλαιστινίων. Στους απολογητές του Ισραήλ, έχει απομείνει ως μόνο πλέον επιχείρημα

το απογυμνωμένο εγωιστικό εθνικό συμφέρον (στρατηγική συμμαχία). Αυτό συνοδεύεται με μια άλλη πολωτική διεργασία: Την αυξανόμενη επίγνωση του βάθους και του εύρους της ελληνοϊσραηλινής συνεργασίας και την αυξανόμενη οργή για τη συνέχειά της σε κάθε επίπεδο. Αυτή φαίνεται από την ανταπόκριση και τις επιμέρους επιτυχίες διάφορων πρωτοβουλιών για μοϊκοτάζ, μέχρι τις συλλογικές ή ατομικές προσπάθειες υπεράσπισης του «Free Palestine!» απέναντι στους (θρασύτατα προκλητικούς) τουρίστες από το Ισραήλ. Το «Όχι στο όνομά μας!» γίνεται συλλογικό αίσθημα και οδηγός δράσης.

Διαδηλώσεις

Αυτά κορυφώθηκαν στο συλλαλητήριο έξω από τη Βουλή στις 21 Μάη. Είχε προηγηθεί μια πετυχημένη διαδήλωση της ριζοσπαστικής Αριστεράς προς την Ισραηλινή Πρεσβεία (17 Μάη). Τη συγκέντρωση στο Σύνταγμα τη διαδέχτηκε η αντίστοιχη διαδήλωση του ΠΑΜΕ και οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής/ριζοσπαστικής Αριστεράς (31 Μάη). Αλλά το πλήθος, η σύνθεση, η επιμονή και η αυθόρμητη μαχητικότητα που χαρακτήρισε τη συγκέντρωση της 21ης Μάη είχε «ποιοτικά» στοιχεία που την ξεχωρίζουν ως κορυφαία στιγμή του κινήματος στην Ελλάδα αυτούς τους 20 μήνες. Μέχρι την επόμενη. Τουλάχιστον με τέτοια διάθεση οφείλει να συνεχίσει

στο Ισραήλ

την δράση του το κίνημα και η ριζοσπαστική Αριστερά. Γιατί αν το διεθνές κίνημα αντιμετωπίζει την πρόκληση της μετατροπής των λόγων σε πράξεις, εδώ αντιμετωπίζουμε μια από τις πιο φιλοϊσραηλινές κυβερνήσεις διεθνώς, στην υπηρεσία μιας άρχουσας τάξης που έχει επενδύσει πολλά στη σχέση με το Κράτος-Δολοφόνο.

Πολιτικές δυνάμεις

Αυτή η πραγματικότητα βάζει όρια στις κοινοβουλευτικές αντιπολιτεύσεις.

Το ΠΑΣΟΚ αρνήθηκε να στηρίξει ακόμα και το κείμενο του ΚΚΕ που προσυέγραψαν ΣΥΡΙΖΑ/Πλεύση/NEAP, παρότι αυτό καθοριζόταν από τον στόχο «ευρύτητας» αλλά και από κάποια όρια στην πολιτική άποψη του ίδιου του ΚΚΕ.

Παρά την γρήγορη κωλοτούμπα (υπό το βάρος αντιδράσεων και κακής δημοσιότητας), η δήλωση του Κ. Ζαχαριάδη για την «εξωτερική πολιτική με βάθος χρόνου» πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη για τα όρια της σημερινής διαφοροποίησης του ΣΥΡΙΖΑ.

Ένα μέρος της NEAP έχει ρίξει πραγματικά βάρος στην κινηματική δράση για την Παλαιστίνη, αλλά η σιωπή με την οποία τα στελέχη της παρακολούθησαν τον Αλέξη Τσίπρα να βγάζει την κουφίγια που φορούσε ως αντιπολίτευση και να χαριεντίζεται με τον «Μπίμπι» ως κυβέρνηση θα δημιουργεί πάντα ζήτημα εμπιστοσύνης.

Η Πλεύση Ελευθερίας αντιμετωπίζει τα δικά της, πολύ πιο διαφορετικά όρια. Την πλήρη απουσία οποιασδήποτε δυνατότητας (ή θέλησης) για συλλογική κινηματική δράση, πέρα από την παρουσία της... Ζωής Κωσταντοπούλου σε κάποιες διαδηλώσεις.

Το ΚΚΕ ξεχωρίζει ανάμεσα στις κοινοβουλευτικές δυνάμεις. Για την ειλικρίνεια της τοποθέτησής του και τη δυνατότητά του να στηρίξει την αναγκαία συλλογική δράση. Αλλά με βάση αυτά οφείλει και να κριθεί (όπως και με την εικόνα που φιλοτεχνεί για τον εαυτό του ως οι «μόνοι συνεπείς»). Με τη Γάζα να έρχεται δραματικά στο επίκεντρο της προσοχής, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ ανέπτυξαν μια πυρετώδη δράση που κατέγραψε σημαντικές επιτυχίες. Η ικανοποίηση για αυτήν την ενεργοποίηση δεν μπορεί να κρύψει την πικρία για τα πράγματα που θα μπορούσαν να έχουν γίνει όλους αυτούς τους 20 μήνες, πιο συστηματικά και σε βάθος χρόνου, στα σωματεία και στους χώρους, αν το ΚΚΕ είχε ιεραρχήσει ψηλότερα τη σφαγή στη Γάζα και τη συμμαχία Ελλάδας-Ισραήλ

πριν το κλίμα κάνει αυτήν την επιλογή «υποχρεωτική». Ελπίζουμε ειλικρινά αυτή η ενεργοποίηση να αποτελέσει σταθερή επιλογή και να μείνει ανοιχτή στην κοινή δράση, πολλαπλασιάζοντας τις δυνατότητες όλων μας, συμπεριλαμβανομένων όσων σηκώσαμε δυσανάλογα μεγάλο βάρος σε όλη τη διάρκεια της γενοκτονίας.

Από αυτά θα κριθεί πραγματικά και η σημασία του «σήματος» που εξέπεμψε η κοινοβουλευτική πρωτοβουλία του Κόμματος, και όχι από τη συζήτηση για ανεπάρκειες ή σημεία διαφωνίας στο πλαίσιο αιτημάτων της. Αν εντός Βουλής η επιδίωξη ευρύτητας αφορά τη διερεύνηση «κοινού τόπου» με τον ΣΥΡΙΖΑ, την Πλεύση κλπ, στην αναγκαία εξωκοινοβουλευτική δράση το ΚΚΕ οφείλει να δείξει την ίδια ευρύτητα απέναντι σε ένα πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης που δρούσε και δρα ανεξάρτητα από αυτό, με τη στήριξη κυρίως των δυνάμεων της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Να τερματιστεί ο αποκλεισμός!

Αυτές οι δυνάμεις οφείλουν να εργαστούν για την εξασφάλιση ευρύτατης πολιτικής/κοινωνικής στήριξης στην «Παγκόσμια Πορεία προς τη Γάζα», που θα επιχειρήσει να κινηθεί από την αιγυπτιακή πόλη Ελ Αρίς προς την Ράφα για να απαιτήσει την άρση του αποκλεισμού, συντονισμένα με την νέα απόπειρα του Στόλου Ελευθερίας (ξεκίνησε το πλοίο «Madeleine από τη Σικελία) και το Κονβόι για το Σπάζισμο της Πολιτορκίας της Γάζας –Σουμούντ (που ξεκινά από την Τυνησία). Καθώς η Πορεία προς την Γάζα διαθέτει και ελληνική συμμετοχή, δεν αρκεί να ευχόμαστε να ολοκληρωθεί με επιτυχία το εγχείρημα, περιμένοντας παθητικά να διαπιστώσουμε τις προθέσεις του σιδηρόφρακτου καθεστώτος Σίσι και τις δυνατότητες της αποστολής να διαμορφώσει επαρκείς οργανωτικές απαιτήσεις σε τυχόν εμπόδια που θα της τεθούν. Η διασφάλιση της επιτυχίας του ταξιδιού θα είναι υπόθεση της δράσης των κινημάτων σε κάθε χώρα, που είναι σε θέση να μεγιστοποιήσουν την πίεση στις Αρχές της Αιγύπτου αλλά και στα κράτη των οποίων υπήκοοι συμμετέχουν σε μια ειρηνική αποστολή. Από τη δράση μας εδώ θα κριθεί και ο πολιτικός αντίκτυπος αυτής της μεγάλης διεθνούς πρωτοβουλίας και ο βαθμός που θα καταφέρει να δώσει νέα ώθηση στη διεθνή Μάχη για τη Γάζα, εδώ και σε κάθε χώρα.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.



ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Κρίσιμη για το μέλλον του NATO η Σύνοδος Κορυφής στις Πολεμικά παιχνίδια εκτός ελέγχου

Του Σπύρου Αντωνίου

Οι ηγέτες των χωρών του NATO συναντώνται στη Χάγη από τις 24 έως τις 26 Ιουνίου. Αν και η λεπτομερής ατζέντα θα οριστικοποιηθεί λίγες μέρες πριν τη Σύνοδο Κορυφής, στο κέντρο των συζητήσεων αναμένονται να βρεθούν οι εξής προτεραιότητες:

α) «Ενίσχυση της Συλλογικής Άμυνας και Στρατιωτική Κινητικότητα», δηλαδή των επιχειρησιακών δυνατοτήτων του NATO και η προσαρμογή τους στην τρέχουσα γεωπολιτική κατάσταση (ταχεία μετακίνηση στρατευμάτων). Αναμένεται να συζητηθεί η πρόοδος των κρατών-μελών προς την επίτευξη του στόχου του 2% του ΑΕΠ για εξοπλισμούς, με προτάσεις για περαιτέρω αύξηση αυτού του ποσοστού.

β) Πόλεμος στην Ουκρανία. Συνέχεια της υποστήριξης στο Κίεβο και η μελλοντική σχέση της χώρας με το NATO.

γ) Επενδύσεις σε Νέες Τεχνολογίες και ενίσχυση της ευρωπαϊκής πολεμικής βιομηχανίας. Συζητήσεις για την ενσωμάτωση της Τεχνητής Νοημοσύνης στα πολεμικά σχέδια του NATO, καθώς και η στροφή στην πολεμική οικονομία.

Ρωσία

Η συνάντηση πραγματοποιείται σε μια παραγμένη περίοδο. Η Συμμαχία διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην υποστήριξη της Ουκρανίας, στον πόλεμο που ακολούθησε τη Ρωσική εισβολή, τον Φεβρουάριο του 2022. Οι σχέσεις με τη Ρωσία βρίσκονται σε επίπεδο ψυχροπολεμικής εποχής, ενώ η Κίνα θεωρείται ο κύριος γεωπολιτικός ανταγωνιστής των ΗΠΑ.

Το ψυχροπολεμικό κλίμα ανάμεσα στην Ευρώπη και τη Ρωσία χειροτερεύει μέρα με τη μέρα, με τις αερομαχίες πάνω από τη Βαλτική να αυξάνουν την πιθανότητα ενός θερμού επεισοδίου που θα μπορούσε να πυροδοτήσει την επέκταση του ουκρανικού πολέμου. Οι συζητήσεις για την περαιτέρω αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και τη σύνθεση μιας πιθανής «ειρηνευτικής δύναμης» στην Ουκρανία (οι ΗΠΑ θέλουν να αποτελείται από ευρωπαϊκό στρατιωτικό προσωπικό, εκτός NATO), δεν θα είναι καθόλου εύκολες.

Αντιθέσεις

Οι εντάσεις μεταξύ ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και της κυβέρνησης Τραμπ, αναμένεται να επηρεάσουν τις εργασίες και τις αποφάσεις της συνόδου. Η νέα αμερικανική διοίκηση, πέρα από



τον πόλεμο δασμών προς την ΕΕ, ζητά από τις ευρωπαϊκές χώρες του NATO να αυξήσουν ακόμη περισσότερο τις εξοπλιστικές τους δαπάνες, τις κάλεσε να αντισταθούν στη μετανάστευση και εξέφρασε την υποστήριξη της στην ευρωπαϊκή ακροδεξιά.

Οι ευρωπαϊκές χώρες του NATO αντιδρούν στις κινήσεις της Ουάσιγκτον με δυσπιστία και αντιφάσεις. Όμως οι περισσότεροι ηγέτες φαίνεται ότι θα κινηθούν προς τις θέσεις Τραμπ. Αυτός είναι και ο βασικός στόχος του ΓΓ του NATO, Μαρκ Ρούτε, που προσπαθεί να συγκεράσει τις αντιθέσεις και να ικανοποιήσει τις επιθυμίες της αμερικανικής ηγεσίας. Στην πραγματικότητα, η παραμονή -σε πρωταγωνιστικό ρόλο- των ΗΠΑ στη συμμαχία του πολέμου, αποτελεί τη μεγαλύτερη αγωνία του Ρούτε.

Επίσης, δεν υπάρχει ομοφωνία εντός της ευρωπαϊκής πτέρυγας του NATO. Η Πολωνία και η Ελλάδα για παράδειγμα, πιέζουν για μεγαλύτερους στρατιωτικούς προϋπολογισμούς, πιστές στην αμερικανική γραμμή. Άλλες χώρες, ιδίως η Ουγγαρία και η Σλοβακία, είναι περισσότερο φιλικές προς τη Ρωσία. Μένει επίσης να φανεί, σε ποιο βαθμό, τα σχέδια της ΕΕ για την ανάπτυξη των δικών της στρατιωτικών δομών, θα αναπτυχθούν συμπληρωματικά με αυτές του NATO.

Οι σύμμαχοι προετοιμάζονται επίσης για μείωση του αριθμού των αμερικανικών στρατευμάτων που σταθμεύουν στην Ευρώπη στο πλαίσιο του NATO. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν περί-

που 100.000 στρατιώτες στο έδαφος του NATO και τα μέλη εξετάζουν το ενδεχόμενο οι ΗΠΑ να μειώσουν τον αριθμό αυτό κατά περίπου 20.000 - 50.000. Οι ΗΠΑ δεν έχουν δώσει καμία επίσημη ένδειξη για κάτι τέτοιο, αλλά ο υπουργός «Άμυνας» Πιτ Χέγκεθ προειδοποίησε τον περασμένο μήνα ότι «δεν μπορείτε να κάνετε την υπόθεση ότι η παρουσία της Αμερικής θα διαρκέσει για πάντα».

Παρά τις πρόσφατες αντιπαραθέσεις της κυβέρνησης Τραμπ με τις ευρωηγείες, οι σύμμαχοι θεωρούν τη δέσμευση των ΗΠΑ απαραίτητη για την αποτρεπτική δύναμη του NATO. Η ιδέα ότι η Ευρώπη θα μπορούσε να χαράξει τη δική της πορεία με βάση το διάλογο και τη διπλωματία φαίνεται να έχει εγκαταλειφθεί. Ακόμα και οι ηγέτες που επέκριναν τις αμερικανικές απαιτήσεις, όπως οι Φ. Μερτς και Ε. Μακρόν, είναι ολόθερμα με το σχέδιο μιας στρατιωτικής Ευρώπης που θα παράγει κέρδη για την πολεμική βιομηχανία.

Στρατιωτικές δαπάνες

Το 2024, σύμφωνα με το Stockholm International Peace Research Institute, έγινε νέο ρεκόρ στις παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες μετά το πέρας του Ψυχρού Πολέμου, με μια αύξηση κατά 9,3%, στα 2,718 τρισ. δολάρια. Για το 2025 προβλέπεται μια πραγματική αύξηση 3,6%, με τις στρατιωτικές δαπάνες να εκτοξεύονται το 2030 στα 3,5 τρισ. δολάρια. Αν εξετάσουμε μόνο τα 23 κράτη-μέλη της ΕΕ που είναι επίσης μέλη του NATO, οι

στρατιωτικές δαπάνες ήταν 1,99% του συνολικού ΑΕΠ τους το 2024 και αναμένονται στο 2,04% το 2025.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι στρατιωτικές δαπάνες της Γερμανίας εκτινάχθηκαν στα 77,8 δισ. ευρώ το 2024, εκθρονίζοντας την Ινδία από την τέταρτη θέση παγκοσμίως. Πλέον βρίσκεται πίσω μόνο από τις ΗΠΑ, Κίνα και Ρωσία. Με τη Γερμανία να αναπτύσσει μόνιμα στρατεύματα σε άλλη χώρα για πρώτη φορά μετά τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο (στη Λιθουανία, στο ανατολικό άκρο του NATO, στα σύνορα με τη τη Λευκορωσία αλλά και το ρωσικό θύλακα του Καλίνινγκραντ), είναι προφανές ότι μια σύγκρουση ΕΕ-Ρωσίας, έρχεται όλο και πιο κοντά.

Στους πολεμικούς σχεδιασμούς του NATO, συμμετέχει ενεργά και το ελληνικό κράτος. Εκτός από τη βάση της Σούδας, την Αλεξανδρούπολη και τις άλλες διευκολύνσεις της ντροπής, εξετάζεται σοβαρά η μεταφορά ελληνικών F16 στη Ρουμανία, για μια 4μηνη αποστολή αεροπορικής αστυνόμευσης του NATO. Η διεκδίκηση πρωταγωνιστικού ρόλου στο νατοϊκό «τόξο ανάσχεσης», από τη Ρωσία μέχρι τη Μ. Ανατολή, αποτελεί άλλωστε στρατηγική επιλογή, με σκοπό την αναβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού.

Οι ΗΠΑ ήδη απαιτούν από τις χώρες του NATO να αυξήσουν το ποσοστό τους για στρατιωτικές δαπάνες από τα τωρινά επίπεδα του 2% σε 5% του ΑΕΠ, κάτι που υποσχέθηκε προ ημερών ο Γερμανός υπουργός Εξωτερικών. Ο Μάρκ Ρούτε εκτιμά ότι τα μέλη της αντιδραστικής συμμαχίας θα συμφω-

24-26 Ιούνη

Οι φοιτητικές εκλογές και οι προκλήσεις για την φοιτητική Αριστερά

Της Αλεξάνδρας Παναγιωτίδου

Στις φετινές φοιτητικές εκλογές, που πραγματοποιήθηκαν την Τετάρτη 14 Μαΐου, παρά το κλίμα τρομοκράτησης και τις εξαγγελίες της κυβέρνησης —με τις επαναλαμβανόμενες εισβολές της αστυνομίας στο άσυλο, τις εκκενώσεις πολιτικών χώρων και τις απειλές για εφαρμογή σχεδίων καταστολής— δεκάδες χιλιάδες φοιτητές προσήλθαν στις κάλπες, σε ποσοστά αντίστοιχα με την περσινή συμμετοχή. Ωστόσο, αυτή η εικόνα δεν συνοδεύεται από αντίστοιχη ενεργοποίηση των φοιτητικών συλλόγων. Παρά την εκλογική ισχύ της αριστεράς, που συγκέντρωσε πάνω από 28.000 ψήφους πανελλαδικά, οι σύλλογοι δεν κατάφεραν να μαζικοποιήσουν τις συλλογικές τους διαδικασίες.

Η πλειοψηφία των φοιτητών/τριών καταδίκασε την κυβερνητική πολιτική, μαυρίζοντας τη ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, σε συνέχεια μιας περιόδου έντονου κοινωνικού αναβρασμού, όπως φάνηκε και στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη. Από αυτή την πτώση επωφελήθηκε η ΠΑΣΠ —η οποία ουσιαστικά αποφεύγει να πάρει θέση απέναντι σε κρίσιμα ζητήματα όπως οι διαγραφές, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και συνολικά η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, αφού στην πραγματικότητα δεν διαφωνεί με αυτήν.

Πρώτη δύναμη πανελλαδικά αναδείχθηκε η ΠΚΣ για τέταρτη συνεχόμενη χρονιά. Παρά την πρωτιά αυτή, όλα τα προηγούμενα χρόνια περιορίζεται σε στενές πρωτοβουλίες και δεν επιχειρεί να ενεργοποιήσει τους φοιτητικούς συλλόγους σε μια αγωνιστική τροχιά με μαζική συμμετοχή. Η εμπειρία δείχνει ότι σε συλλόγους όπου έχει αυτοδυναμία ή αποτελεί τη μόνη αριστερή δύναμη, οι σύλλογοι παραμένουν συχνά ανενεργοί, ακόμη και σε περιόδους μαζικών κινητοποιήσεων. Η επιμονή της σε αυτόνομη πορεία, χωρίς προσπάθεια για στοιχειώδη συμπόρευση με την υπόλοιπη φοιτητική αριστερά —τόσο εντός των Φ.Σ. όσο και στον δρόμο— αποδυναμώνει το φοιτητικό κίνημα και ενισχύει την απογοήτευση ευρύτερων τμημάτων της φοιτη-

τικής βάσης.

Η ριζοσπαστική Αριστερά, αν και διατήρησε τα ποσοστά της (με μικρές αυξομειώσεις ανά σύλλογο), παρέμεινε εξίσου διασπασμένη όπως και πέρυσι, με πάνω από πέντε διαφορετικά ψηφοδέλτια. Δυστυχώς, το κλίμα των προηγούμενων μηνών με τις πρωτοφανείς συγκεντρώσεις σε όλη την Ελλάδα για το έγκλημα στα Τέμπη, δεν έγινε κατορθωτό να μεταφερθεί οργανικά στους φοιτητικούς συλλόγους και τις γενικές συνελεύσεις ώστε να μπορέσει να αποτυπωθεί και στις φοιτητικές εκλογές.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, ξεχωριστή αναφορά αξίζει στη Ρεβάνς — Ενωτική Ριζοσπαστική αριστερή Κίνηση. Συμμετείχε για πρώτη φορά στις εκλογές, ως αποτέλεσμα συνένωσης σχημάτων της αριστεράς και ανέταχτων αγωνιστών/τριών, και κατέγραψε ποσοστό άνω του 3% πανελλαδικά. Το αποτέλεσμα αυτό αναδεικνύει τη συμβολή της Ρεβάνς, των σχημάτων της και της πολιτικής κατεύθυνσης που προτάσσει στους φοιτητικούς συλλόγους καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς.

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο γενικευμένης πολεμικής προετοιμασίας. Μαζί με αυτήν, έρχονται οι υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες, η επένδυση σε πολεμική τεχνολογία και η προσαρμογή της πανεπιστημιακής έρευνας στα συμφέροντα του κεφαλαίου και του πολέμου, εις βάρος των κοινωνικών αναγκών. Την ίδια ώρα, παρατηρείται συστηματική περικοπή του κοινωνικού κράτους και της δημόσιας, δωρεάν παιδείας, καθώς και επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα, με εργαλείο μεταξύ άλλων και της «αντι-woke» ατζέντα. Η αύξηση του μισθού στις στρατιωτικές σχολές, την ώρα που οι φοιτητικές υποδομές καταρρέουν —σοβάδες πέφτουν στις σχολές, τα ασανσέρ δεν λειτουργούν στις εστίες— αποκαλύπτει τις πραγματικές προτεραιότητες της κυβέρνησης.

Στο πλαίσιο αυτής της επίθεσης και της γενικευμένης στρατιωτικοποίησης, το Υπουργείο Παιδείας και η κυβέρνηση προωθούν ένα αυταρχικό πλέγμα μέτρων επιτήρησης και καταστολής. Τα εξαγγελθέντα μέτρα και το ειδικό φοιτητικό δίκαιο συνιστούν ένα ιδιώνυμο καθεστώς για τους

φοιτητές/τριες: άμεση συγκρότηση πειθαρχικών συμβουλίων, ελεγχόμενη είσοδος στις σχολές, αναστολή φοιτητικής ιδιότητας για 24 μήνες σε περιπτώσεις ποινικής δίωξης για πράξεις βίας κατά της ζωής ή σωματικής ακεραιότητας μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας ή σημαντική καταστροφή υποδομών, αυτοδίκαιη διαγραφή μετά από αμετάκλητη καταδίκη και διαρκής επιτήρηση στους χώρους των ΑΕΙ. Η κυβέρνηση επιχειρεί να μεταβάλει ριζικά τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου ως ελεύθερου κοινωνικού χώρου: αστυνομία στις σχολές με κάθε αφορμή, απαγόρευση φοιτητικών πάρτι, τοποθέτηση καμερών. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι επικείμενες διαγραφές 33.000 φοιτητών/τριών τον Σεπτέμβρη. Πρόκειται για μια οργανωμένη προσπάθεια αυστηροποίησης του πλαισίου λειτουργίας των ΑΕΙ, καταστολής κάθε φωνής αντίδρασης, στοχοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης και δημιουργίας πελατείας για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η Υπουργός Παιδείας έχει ήδη μεταθέσει την ευθύνη εφαρμογής στα ιδρύματα, πιέζοντας για άμεση ενεργοποίηση των παραπάνω μέτρων.

Απέναντι σε αυτή τη συνολική επίθεση, η φοιτητική αριστερά οφείλει να υπερβεί τις αγκυλώσεις που τη διατηρούν κατακερματισμένη και να διαμορφώσει μια συνολική, ενιαία, μαζική και ριζοσπαστική απάντηση. Μια απάντηση που θα συνδέει τη μάχη των συλλόγων ενάντια στην αυστηροποίηση και την καταστολή, με την ευρύτερη πάλη ενάντια στον πόλεμο, τις στρατιωτικές δαπάνες και τη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση. Μόνο μέσα από την ενωτική, μαχητική δράση μπορεί να συσπειρώσει και να εμπνεύσει την πλειοψηφία των φοιτητών/τριών, όπως είχε συμβεί με τις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Με βάση τις παρακαταθήκες των προηγούμενων αγώνων, το στοίχημα της επόμενης μέρας για την φοιτητική αριστερά είναι η ανασυγκρότηση των συλλογικών διαδικασιών και η ουσιαστική σύνδεση των φοιτητικών αγώνων με τις ευρύτερες πολιτικές μάχες που βρίσκονται μπροστά μας, απέναντι στον νεοφιλελευθερισμό, την καταστολή και τον πόλεμο.

νήσουν στο στόχο στρατιωτικών δαπανών ύψους 5% του ΑΕΠ κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής στη Χάγη.

Σε αυτό τον στόχο συμπυκνώνεται η πορεία στρατιωτικοποίησης της Ευρώπης και των υπόλοιπων ιμπεριαλιστικών κέντρων. Μόνο που τα δισεκατομμύρια που δαπανώνται για όπλα απειλούν την ειρήνη, υπονομεύουν τα κοινωνικά δικαιώματα και επιταχύνουν την κλιματική κρίση.

Έρευνα που έγινε για λογαριασμό του Γραφείου για Ζητήματα Αφροπλησμού των Ηνωμένων Εθνών και δημοσίευσε αποκλειστικά η βρετανική εφημερίδα Guardian, εκτιμά ότι η αλματώδης αύξηση των εξοπλισμών τα επόμενα χρόνια θα επιδεινώσει δραματικά την κλιματική κρίση. Μόνο οι χώρες του NATO και το περιβόητο ReArm Europe, ύψους 800 δισεκατομμυρίων ευρώ, θα επιβαρύνει την ατμόσφαιρα με τουλάχιστον 200 εκατομμύρια τόνους διοξειδίου του άνθρακα (CO₂), γεννώντας παράλληλα κινδύνους για νέες περιφερειακές συγκρούσεις.

Δολοφονική μηχανή

Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου γύρω στο 1989-90 δεν οδήγησε σε μια εποχή παγκόσμιας ύφεσης. Αντίθετα το NATO επιβεβαίωσε τον πολεμικό του προσανατολισμό και τα επόμενα χρόνια σε Γιουγκοσλαβία και Αφγανιστάν ενώ ο αμερικανός ιμπεριαλισμός εξαπέλυσε δύο πολέμους στο Ιράκ. Χώρες που γέμισαν με πτώματα και ερείπια και την ανοικοδόμηση ανέλαβαν δυτικές εταιρείες.

Η διεύρυνση του NATO στην Ανατολική Ευρώπη, επιδιώκοντας τη στρατιωτική περικύκλωση της Ρωσίας, ενίσχυσε την εθνικιστική ρητορική του Πούτιν και αποτέλεσε το τέλειο πρόσχημα για την εισβολή στην Ουκρανία. Σήμερα, η βορειοατλαντική συμμαχία, εκεί που έδειχνε σημάδια αποσυσπείρωσης, εντάσσει νέα μέλη (Σουηδία, Φιλανδία), με την κάννη στραμμένη στη Μόσχα.

Την ίδια ώρα, απαιτεί υψηλότερες στρατιωτικές δαπάνες και πειθαρχημένες κοινωνίες που θα συναίνουν στην πολεμική προετοιμασία. Στηρίζει τις ΗΠΑ στον παγκόσμιο ανταγωνισμό με την Κίνα για ισχύ, εμπορικούς δρόμους και πολύτιμες πρώτες ύλες. Στηρίζει ανοιχτά το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ. Και παρά τα εσωτερικά προβλήματα και το αβέβαιο μέλλον, δεν παύει να αποτελεί μια δολοφονική μηχανή του ιμπεριαλιστικού κόσμου και διαχρονική απειλή για την ευημερία των λαών.

Για αυτό και η δράση ενάντια στο NATO παραμένει βασική πτυχή του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Πιλοτική δίκη για το 13ο και 14ο μισθό στο Δημόσιο

Μια πολύ κρίσιμη μάχη, εντός ενός

Του Θάνου Λυκουργιά

Την Παρασκευή 6 Ιουνίου, κατόπιν αιτήματος που υπέβαλλε η ΑΔΕΔΥ και έγι-
νε αποδεκτό, το ζήτημα της επαναφοράς των δώρων και του επιδόματος αδείας για τους δημο-
σίους υπαλλήλους (13ος και 14ος μισθός, εφεξής τα δώρα) θα κριθεί από το ΣτΕ, στο πλαίσιο πρότυπης/ πιλοτικής δίκης βάσει της οποίας θα κριθούν οριζόντια όλες οι αντίστοι-
χες υποθέσεις. Πρόκειται για μια πολύ σημαντική ημέρα, με το αποτέ-
λεσμα της απόφασης του δικαστη-
ρίου να είναι εξαιρετικά κρίσιμο. Δεν θα αποτελέσει όμως το τέλος της διαδρομής, όποιο και αν είναι αυτό.

Υπενθυμίζεται ότι η κατάργηση

των δώρων (τόσο για τους δημοσί-
ους υπαλλήλους, όσο και για τους συνταξιούχους) πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο των μνημονίων «για να αντιμετωπισθεί η δημοσιονομική κρίση». Παρά όμως πως και επισή-
μως «έχουμε βγει από τα μνημόνια» εδώ και αρκετά χρόνια και η Κυβέρ-
νηση κομπάζει για την υπεροχή της ελληνικής οικονομίας όσον αφορά την ανάπτυξη, υπουργοί και στελέ-
χη της αντιτίθενται κατηγορηματικά στην επαναχορήγηση με κάθε λογής επιχείρημα: οπωσδήποτε τον κοι-
νωνικό αυτοματισμό («αν δοθούν, θα κοπούν από άλλες ομάδες που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη»), τη δη-
μοσιονομική πειθαρχία και το ότι δεν υπάρχουν λεφτά (την ώρα που ανα-
κοινώθηκαν επιπλέον 26,5 δις € για εξοπλισμούς), την «προτεραιότητα»



ταχύτερης αποπληρωμής δανειακών υποχρεώσεων «ώστε να ενισχυθεί η πιστοληπτική ικανότητα της χώρας» κλπ. Εν ολίγοις, τα δικαιώματά μας μπαίνουν για άλλη μια φορά στην

κρεατομηχανή της λιτότητας και της δημοσιονομικής πειθαρχίας, τότε υποτίθεται λόγω της κρίσης και σή-
μερα «για να μη ξαναμπούμε σε κρί-
ση»... Από τα παραπάνω προκύπτει

Δεν θα περάσει η άρση της

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ελληνική κοινωνία παρα-
κολουθεί και έχει παρέμβει
μαζικά στις εξελίξεις που
σχετίζονται με το σιδηρο-
δρομικό έγκλημα των Τεμπών. Συνε-
χώς αποκαλύπτονται οι δολοφονικές
παραλείψεις στα θέματα ασφάλειας
λόγω περικοπών, υποχρηματοδότη-
σης, υποστελέχωσης και αγνόησης
των προειδοποιήσεων των συνδικα-
λιστών. Και ενώ, σύμφωνα με κάθε
λογική σκέψη η ιδιωτική Hellenic
Train και η λειτουργία του Δημοσίου
με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια είναι
ο βασικός ένοχος για το θάνατο 57
ανθρώπων, ο Μητσοτάκης αντιστρέ-
φει τη λογική και επιτίθεται στους
Δημοσίους Υπαλλήλους για την άρ-
νηση της «αξιολόγησης». Και λίγο
αργότερα, ανοίγει το -αγαπημένο
του είναι η αλήθεια- θέμα της άρσης
της μονιμότητας στο Δημόσιο.

Παράλογο; Άκαιρο; Να πέσουμε από τα σύννεφα;

Θα απαντήσουμε όχι, συνυπολογί-
ζοντας μια σειρά παραγόντων που
επιδρούν στην κυβέρνηση και τα
συμφέροντα που εξυπηρετεί, πέρα
από την ανάγκη για αλλαγή ατζέντας
από τη στριμωγμένη κυβέρνηση της
ΝΔ.

Καταρχάς, οι εκπαιδευτικοί κάθε
βαθμίδας, σύσσωμοι, παλιότεροι

αλλά και νεοδιόριστοι, δίνουν εδώ
και χρόνια μια ανυποχώρητη μάχη
ενάντια στην αξιολόγηση. Και δεν
έχει λειτουργήσει κανένας κοινω-
νικός αυτοματισμός! Η κυβέρνηση
έχει ρίξει όλα τα επικοινωνιακά και
τρομοκρατικά όπλα της για να τους
λυγίσει, με κορυφαίο το πιο πρό-
σφατο, των χιλιάδων πειθαρχικών
διώξεων που βρίσκονται σε εξέλιξη
(βλ. σελ.13)! Έχει βγάλει παράνομη
την απεργία-αποχή αμέτρητες φο-
ρές, τόσο αυτήν των ομοσπονδιών,
όσο και της ΑΔΕΔΥ, αλλά δεν κάμ-
φθηκε καμία και κανείς! Ο αγώνας
φούντωνε ξεπερνώντας συλλογικά
τους φόβους που σπέρνουν κυβέρ-
νηση, επιθεωρητές και πρόθυμοι
διευθυντές! Συμπέρασμα; Η κυβέρ-
νηση έχει ανάγκη από μεγαλύτερου
βεληνεκούς απειλή, από τη σύνδεση
της αξιολόγησης με την απόλυση!

Οι ανελέητες ιδιωτικοποιήσεις
στον χώρο της πάλαι ποτέ δημόσιας
υγείας, «πρέπει να προχωράνε απρό-
σκοπτα» κι όχι να παρεμβάλλονται
κάθε λίγο γιατροί και γιατρίνες να
καταγγέλλουν την ασύλληπτη και
υπερ-καταστροφική διάλυσή της.
Όπως δήλωσε ο υφυπουργός υγείας
Μάριος Θεμιστοκλέους στο Open,
παρότι οι γιατροί αξιολογούνται
κάθε 5 χρόνια προκειμένου να ανέ-
βουν βαθμίδα, πλέον ετοιμάζεται
ένα νέο σύστημα όπου θα υπάρξει
σύνδεση των ψηφιακών εργαλείων
με την απόδοση του κάθε γιατρού

ξεχωριστά. Σύμφωνα με τον υφυπ.
Υγείας, θα καταμετρώνται οι χει-
ρουργικές επεμβάσεις που θα δι-
εξάγει, τα εξωτερικά ιατρεία αλλά
μεταξύ άλλων και οι ασθενείς που
θα βλέπει, ώστε να προκύπτουν
χρήσιμα συμπεράσματα. Στην περί-
πτωση πάντως που ένας γιατρός κρί-
νεται ανεπαρκής όταν θα ελέγχεται
μέσα από ένα σύνολο παραγόντων,
θα βλέπει ακόμα και την πόρτα εξό-
δου του συστήματος υγείας, καθώς
όπως με σαφήνεια δήλωσε ο Μάριος
Θεμιστοκλέους, θα απολύεται από
το ΕΣΥ. Μεσαίωνας ολοταχώς...

Το επιτελικό κράτος, το όραμα των
ακραίων φιλελεύθερων, από τον πα-
λιό Κωνσταντίνο Μητσοτάκη, ως το
Σημίτη και τώρα στον Κυριάκο Μη-
τσοτάκη, δεν αντέχει συνδικαλισμό,
δεν αντέχει υπηρεσιακές διαφωνίες,
επιφυλάξεις κι άλλες τέτοιες... «πο-
λυτέλειες», δεν αντέχει λειτουργία
με συνταγματικά και νομικά κριτή-
ρια. Το επιτελικό κράτος είναι ταγ-
μένο να δουλεύει για την αγορά
και η αγορά δεν αντέχει έλεγχο! Γι'
αυτό ιδιωτικοποιούνται μέσα στο
υπάρχον Δημόσιο και οι ελεγκτικές
εργασίες!

Η μονιμότητα στο Δημόσιο, αλλά
και στον ιδιωτικό τομέα, εξασφαλίζει
τη μεγαλύτερη δυνατή ανεξαρτησία
των εργαζομένων από συγκεκριμένα
συμφέροντα, προσφέροντας προ-
στασία σε όσες κι όσους δουλεύουν
με γνώμονα το συνολικό/συλλογικό

καλό, προστατεύονται όσες κι όσοι
προσπαθούν να είναι χρήσιμες-οι
στην κοινωνία!

Η μονιμότητα κατοχυρώθηκε συ-
νταγματικά το 1911 ακριβώς για να
μη διορίζονται κομματικοί φίλοι και
μετακλητοί στο Δημόσιο, αλλά και
για να έχουμε «μιαν αφατρίαστον
και ακομμάτιστον δημόσιαν διοί-
κησην», όπως είχε πει ο Ελευθέριος
Βενιζέλος στην αγόρευση του στη
Βουλή το 1911.

Δεν δικαιούται δια να ομιλεί η κυβέρνηση

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Περιφέ-
ρειας Αττικής (ΣΥΠΑ) αναδεικνύει
ποιοι έχουν το θράσος να μιλάνε:
«Πριν από τη συζήτηση για 'το ποιος
ανταποκρίνεται στη δουλειά του',
θα πρέπει πρώτα να σταματήσουν:
Τις εκχωρήσεις και ιδιωτικοποιήσεις
αρμοδιοτήτων, να 'κάνουν πλάτες'
στους αργόσχολους που προστατεύ-
ουν, να σταματήσουν τις ελαστικές
σχέσεις εργασίας, που ξεπερνούν
στο Δημόσιο το 30% του συνολικού
προσωπικού και τον στρατό των με-
τακλητών που 'αλωνίζουν' και εξαι-
ρούνται από το νομοθετικό πλαίσιο
(αξιολόγηση, πειθαρχικό δίκαιο,
διοικητικό δίκαιο, υπαλληλικός κώ-
δικας κ.ά.). Θα πρέπει πρώτα να στε-
λεχώσουν πλήρως τις υπηρεσίες, να
εξασφαλίσουν τους αναγκαίους πό-
ρους και τα αναγκαία μέσα στις υπη-
ρεσίες μας, να καταργήσουν φωτο-

συνεχιζόμενου πολέμου

εύκολα ότι η επιστροφή των δώρων δεν αποτελούν συνεχιζόμενο αίτημα αλλά μάχη ενάντια στο νεοφιλελεύθερο δόγμα, η οποία εφόσον κερδηθεί θα είναι νίκη για όλο τον κόσμο της εργασίας!

Είναι προφανές ότι η επαναχορήγηση θα αποτελέσει τεράστια ανάσα, καθώς οι δημόσιοι υπάλληλοι στην Ελλάδα βρισκόμαστε στην τελευταία θέση της ΕΕ σε όρους αγοραστικής δύναμης και με αυξήσεις της τάξης των 30 € μικτά (με εξαίρεση όμως τις ένοπλες δυνάμεις που πήραν από 13% έως 20%...). Θα περίμενε κανείς οπότε πως η ΑΔΕΔΥ θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση του αγώνα, καλώντας σε συνελεύσεις, σε δράσεις κλπ, ώστε οι συναδέλφισσες και οι συνάδελφοι να ενημερωθούν και να βγουν μπροστά διεκ-

δικώντας. Αντ' αυτού, οργανώθηκαν σχεδόν αποκλειστικά ενημερωτικές ημερίδες, έξω από τους χώρους εργασίας όπου θα μπορούσε να υπάρξει πραγματική ζύμωση και χτίσιμο συνέχειας και χωρίς καν προπαγάνδισ. Αντίστοιχα, στη μόνη κινητοποίηση που οργανώθηκε (δηλαδή στη στάση εργασίας στις 4 Φεβρουαρίου...) η μαζικότητα συγκέντρωση διαλύθηκε μόλις μισή ώρα μετά την έναρξή της, ενώ συνάδελφοι από τις πιο απομακρυσμένες υπηρεσίες προσέγγιζαν ακόμα το Υπ. Οικονομικών (!) Το ότι η πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ δεν επιθυμεί να δώσει χώρο για ζωντάνεμα του κινήματος των εργαζομένων και λειτουργεί μόνο επικοινωνιακά γίνεται προφανές από το ότι με τα χίλια ζόρια και μόλις πριν δύο βδομάδες προκήρυξε

στάση εργασίας στις 6/6, καλώντας σε συγκέντρωση στις 9.30 το πρωί ενώ η στάση εργασίας λήγει στις 11... Δυστυχώς όμως, ούτε οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ - οι οποίες προφανώς δεν κατατάσσονται στο αντιδραστικό μπλοκ - βγήκαν μπροστά ώστε να σπάσει η παθητικότητα και να αλλάξουν τα δεδομένα στους εργασιακούς χώρους.

Παρόλα αυτά όμως, τις τελευταίες ημέρες η ένταση δείχνει να ανεβαίνει. Ενδεικτικά, στην πρόσφατη συνέλευση του Υπ. Εργασίας υπήρξε η μεγαλύτερη συμμετοχή εδώ και πολύ καιρό, ενώ στη συζήτηση αναδείχθηκαν πρακτικά όλα τα ζητήματα της περιόδου. Από τα δώρα και τις αυξήσεις, στην αξιολόγηση και την άρση της μονιμότητας (βλ. και διπλανό άρθρο), αλλά και τη στή-

ριξη στη γενοκτονία και τους εξοπλισμούς και τονίστηκε η σημασία της ενεργούς συμμετοχής και κινητοποίησης. Συνελεύσεις προγραμματίζονται και σε άλλους χώρους (πχ ΥΠΑΑΤ), ενώ και με περιοδείες, ανάρτηση πανό κλπ θα χρειαστεί να πέσουν όλες οι δυνάμεις εν όψει της 6/6 αλλά και της συνέχειας. Είναι σαφές και από το παρελθόν (πχ αναδρομικά συνταξιούχων), ότι ακόμα και μια θετική απόφαση του ΣτΕ δεν είναι δεδομένο ότι θα εφαρμοστεί από την Κυβέρνηση, ενώ και μια αρνητική ή «ενδιάμεση» απόφαση θα πρέπει να αντιμετωπιστεί με συνέχιση του αγώνα για πολιτική απόφαση και για απόκρουση όλων των συνεχιζόμενων επιθέσεων. Να συνεχίσουμε ακόμα δυναμικότερα, όλοι και όλες στη στάση εργασίας στις 6/6.

μονιμότητας στο Δημόσιο

γραφικό πλαίσιο επιλογής στελεχών στις θέσεις ευθύνης».

Και συνεχίζουμε με την ανακοίνωση της Ένωσης Αποφοίτων της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης και Αυτοδιοίκησης. «Ποιος θα ήταν ο λόγος ύπαρξης φορέων όπως το ΑΣΕΠ και η ΕΣΔΔΑ σε περίπτωση άρσης της μονιμότητας στο δημόσιο; Ποιο θα είναι το νόημα λειτουργίας ανε-

σβήτητα, ο αριθμός των μετακλητών υπαλλήλων είναι μεγαλύτερος από ποτέ και αυξάνεται ολοένα και περισσότερο, οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων είναι οι χαμηλότεροι σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, η δραματική υποστελέχωση των δημοσίων υπηρεσιών πρώτης γραμμής επιδεινώνεται, οι αξιοκρατικές και διαφανείς κρίσεις σε όλα τα επίπεδα

γεγονός ότι οι εκπαιδευτικοί αυτή τη στιγμή είναι χαμηλόμισθοι, εντείνει τον κίνδυνο οι εκπαιδευτικοί και δη στη δημόσια εκπαίδευση να γίνουν είδος προς εξαφάνιση, μιλώντας σε αυτό το σημείο για το παράδειγμα από την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, όπου υπάρχουν 1.500 κενά, έχει εξαντληθεί ο πίνακας του ΑΣΕΠ και το υπουργείο έχει φτάσει στο σημείο να βάζει μέχρι και 70χροτους συνταξιούχους ως ωρομίσθιους να κάνουν μάθημα σε παιδιά δημοτικού!

Η δυνατότητα απόλυσης από το Δημόσιο υπάρχει ήδη

Ο μισός σχεδόν Κώδικας Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., από το κεφάλαιο ΣΤ, άρθρο 103 και πέρα, ασχολείται με τα παραπτώματα των Δ.Υ. και τις ποινές που επιφέρουν, ορίζει τα πειθαρχικά και άλλα όργανα και μέτρα για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο.

Η μονιμότητα του άρθρου 103 του Συντάγματος, όπως ισχύει με τα συνοδευτικά νομοθετικά κείμενα, καθόλου δεν σημαίνει προστασία των Δ.Υ. άνευ όρων. Το αντίθετο, μάλιστα.

Η κυβέρνηση είναι αυτή που θέλει να καταργηθούν οι κανόνες και να επικρατήσει αసుδοσία στην εξουσία, δηλαδή οι Υπουργοί της να απολύουν όποιες κι όποιους δεν βολεύουν τα συμφέροντά τους και αυτών που υπηρετούν!

Αυτό όμως δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πολλών, αλλά προστατεύει τα συμφέροντα των λίγων.

Εξάλλου, αν κοιτάξουμε συνολικά τα άρθρα του Συντάγματος που θέλει να αναθεωρηθούν, καταλήγει ξανά σε αυτό το συμπέρασμα. Συνδέονται οι στόχοι της και λογοδοτούν στην αύξηση των κερδών, δια της ανεξέλεγκτης δράσης του μεγάλου κεφάλαιου, που έχει το θράσος να επιχειρεί να την κατοχυρώσει και συνταγματικά! Ποια είναι λοιπόν αυτά τα άρθρα; Το άρθρο 103, το οποίο κατοχυρώνει τη μονιμότητα των Δ.Υ., το άρθρο 16 για την Ανώτατη Εκπαίδευση για να προσπεραστεί κάθε εναπομείναν εμπόδιο στην ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων και το άρθρου 24 που αφορά την προστασία των δασών, που ήδη έχουν οργανώσει την παράδοσή τους στους βιομήχανους ξυλείας, τους επιχειρηματίες του τουρισμού κ.ά. (ενώ οι «κανονικοί» άνθρωποι απαγορεύεται τα τελευταία χρόνια να εισέλθουμε σε αυτά στις περιόδους καύσωνα...).

Λίγες μέρες πριν την εκδίκαση στο ΣτΕ του αιτήματος της ΑΔΕΔΥ για την επαναφορά του 13ου-14ου μισθού και μέσα στην κατακραυγή της από την κοινωνία για τα «Τέμπη παντού», η κυβέρνηση τολμά να ξεστομίζει την πρόθεση για άρση της μονιμότητας στο Δημόσιο. Δεν θα περάσει!



Η κυβέρνηση είναι αυτή που θέλει να καταργηθούν οι κανόνες και να επικρατήσει αసుδοσία στην εξουσία, δηλαδή οι Υπουργοί της να απολύουν όποιες κι όποιους δεν βολεύουν τα συμφέροντά τους και αυτών που υπηρετούν!

ξάρτητων θεσμών που εγγυώνται, σε μεγάλο βαθμό, την αξιοκρατία και τη διαφάνεια στις προσλήψεις, όταν οι θέσεις που καλύπτονται μέσω αυτών παύουν να έχουν μόνιμο χαρακτήρα; Κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σταδιακά σε ένα σύστημα βασισμένο σε μετακλητούς, συμβασιούχους και εργαζομένους με ημερομηνία λήξης, χωρίς εργασιακή προστασία, χωρίς θεσμικά αντίβαρα και με απόλυτη εξάρτηση από την εκάστοτε κυβέρνηση. Τη στιγμή που, αναμφι-

του δημοσίου δεν έχουν γίνει εδώ και 15 χρόνια και η κομματοκρατία ζει και βασιλεύει, είναι τουλάχιστον υποκριτικό να κατηγορείται ο θεσμός της μονιμότητας για όλα τα προβλήματα της δημόσιας διοίκησης.

Κι όπως είπε ο Ανδρέας Καργόπουλος, γενικός γραμματέας της ΟΛΜΕ, στην ERT News, «αν αρθεί η μονιμότητα από τους εκπαιδευτικούς τότε 'τα σχολεία θα βαρέσουν διάλυση'. Το ενδεχόμενο της άρσης μονιμότητας, σε συνδυασμό με το

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Μαζική συμμετοχή στην απεργία των εργαζομένων στην έρευνα

Στις 29 Μάη πραγματοποιήθηκε 24ωρη πανελλαδική απεργία των εργαζομένων στην έρευνα. Ήταν μια μέρα δράσης και συντονισμού όλων των σωματείων και των Ομοσπονδιών ερευνητικών κέντρων ιδιωτικού και δημοσίου δικαίου, των εργαζομένων στην έρευνα και την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δυναμικές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Πάτρα, Ρέθυμνο, Ηράκλειο και Μυτιλήνη.

Το κάλεσμα για την ημέρα έκανε ο Συντονισμός Σωματείων για κοινή δράση στην Έρευνα στον οποίο συμμετέχουν η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Ερευνητικών Κέντρων – Ιδρυμάτων (ΠΟΕΕΚ-Ι), το Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ), Σύλλογος Ερευνητών/Ερευνητριών και Εργαζομένων στην Έρευνα Ηρακλείου (ΣΕΕΗΗ), ΣΣΕΔΠΕΚΡ, ο Πανελλήνιος Σύλλογος Εργαζομένων Ελληνικού Κέντρου Θαλασσίων Ερευνών (ΠΣΕ ΕΛΚΕ-ΘΕ), Εργαζόμενοι στο Εθνικό Κέντρο Έρευνας Φυσικών Επιστημών Δημόκριτος, ΣΠΕΕΑ, ΣΠΕΚΚΕ και ΣΕΕΙ.

Βασικός λόγος που οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στο χώρο αποφάσισαν να κινητοποιηθούν ήταν οι συνεχείς περικοπές των κονδυλίων προς τα δημόσια πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα. Η συνεχής απαξίωση της επιστημονικής έρευνας με υπογραφή της κυβέρνησης της ΝΔ όσα πρόσωπα κι αν άλλαξε

στους θώκους των αρμόδιων υπουργείων. Όταν είσαι αποφασισμένος να χρηματοδοτείς εξοπλισμούς και την πολεμική τεχνολογία και όχι τη δημόσια παιδεία και την έρευνα τα πρόσωπα στα υπουργικά γραφεία δεν έχουν καμία σημασία. Θα αναγκάζεις πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα να συμμετέχουν σε πολεμοχαρείς εκθέσεις όπλων όπως η DEFESA που έγινε πρόσφατα στην Αθήνα.

Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι οι εργαζόμενοι στην έρευνα να έχουν αναξιοπρεπείς μισθούς πείνας. Χαμηλή μισθοί και ακρίβεια σε βασικά είδη κατανάλωσης, ενοίκια, καύσιμα και διόδια που τους απαγορεύουν

πολλές φορές ακόμη και να μετακινηθούν ή να μείνουν στην επαρχία για να δουλέψουν με ανθρωπίνες συνθήκες. Να εργάζονται με διαλυμένες εργασιακές σχέσεις. Ατελείωτες ώρες χωρίς προκαθορισμένα ωράρια και χωρίς να πληρώνονται έξτρα ώρες δουλειάς. Και σε αρκετές περιπτώσεις οι ερευνητές/ερευνητριες εργάζονται χωρίς ασφάλιση. Πολλά από τα προβλήματα του κλάδου είναι κοινά και με τους φοιτητές των πανεπιστημίων και για αυτό το λόγο χρειάζεται ο Συντονισμός να συνεχίσει τις δράσεις του και να συζητήσει κοινές δράσεις και με τους φοιτητές/τριες στα πανεπιστήμια και με όλους τους εργαζόμενους στα πανεπιστήμια.



Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις στο Δήμο Αλεξανδρούπολης

Κινητοποιήσεις πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι στο Δήμο Αλεξανδρούπολης με απόφαση του Συλλόγου τους. Συγκεκριμένα προχώρησαν σε 4ωρη στάση εργασίας την Παρασκευή 30 Μάη ενώ προχώρησαν και σε αποχή των εργαζομένων στην καθαριότητα από την εργασία το Σαββατοκύριακο 31 Μάη – 1 Ιούνη. Αποχή που θα συνεχιστεί και τα επόμενα Σαββατοκύριακα του Ιούνη αν δεν υποχωρήσει η Δημοτική αρχή της πόλης από τα σχέδια της να προχωρήσει σε ιδιωτικοποίηση βασικών κοινωνικών υπηρεσιών του δήμου.

Όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι, η δημοτική αρχή υπονομεύει συνεχώς τις κοινωνικές υπηρεσίες του δήμου, όπως η καθαριότητα, με στόχο τελικά να τις ιδιωτικοποιήσει. Για αυτό το λόγο δεν προσλαμβάνει προσωπικό, ούτε συμβασιούχους και πολύ περισσότερο μόνιμους χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία την κυβερνητική πολιτική μη προσλήψεων, ενώ ταυτόχρονα δεν αποζημιώνει άμεσα και ορθά την υπερωριακή εργασία των εργαζομένων στην καθαριότητα. Τέλος οι εργαζόμενοι απαιτούν την τροποποίηση του Οργανισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας στην καθαριότητα σύμφωνα με τις υπάρχουσες συνθήκες της τεράστιας έλλειψης προσωπικού.

Απεργίες των δημοσιογράφων

Δύο 24ωρες απεργίες την Πέμπτη 5 και την Πέμπτη 12 Ιούνη έχουν καλέσει οι δημοσιογραφικές ενώσεις. Τα Διοικητικά Συμβούλια της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ενώσεων Συντακτών (ΠΟΕΣΥ) και των σωματείων μελών της δηλαδή της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών (ΕΣΗΕΑ) και οι αντίστοιχες ενώσεις σε Μακεδονία και Θράκη (ΕΣΗΕΜΘ), Πελοπόννησο – Ήπειρο – Επτάνησο (ΕΣΗΕΠΗΝ) και σε Θεσσαλία, Στερεά Ελλάδα και Εύβοια (ΕΣΗΕΘΣΤΕΕ) όπως και η Ένωση Συντακτών Περιοδικού και Ηλεκτρονικού Τύπου (ΕΣΠΗΤ) συνα-

ποφάσισαν τις δύο 24ωρες απεργίες μέσα από την πίεση που δέχονται από τους εργαζόμενους στον κλάδο. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις καλύπτουν όλες και όλους τους δημοσιογράφους, σε όλα τα ΜΜΕ της χώρας.

Βασική διεκδίκηση τι άλλο; Η διεκδίκηση υπογραφής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) που το τελευταίο εξάμηνο είναι βασικός λόγος κινητοποιήσεων σε μια σειρά κλάδους όπως οι Οικοδόμοι και οι μισθωτοί τεχνικοί, οι διανομείς και οι κούριερ, οι εργαζόμενοι στην έρευνα κ.α. Οι ατομικές συμβάσεις εργασίας στον κλάδο έχουν εγκατα-

στήσει ένα καθεστώς ομηρίας των δημοσιογράφων ενώ έχει αυξήσει και τις μισθολογικές ανισότητες με αποτέλεσμα οι δημοσιογράφοι που δεν είναι "ονόματα" αλλά βγάζουν όλη τη λάντσα σε εφημερίδες, site, κανάλια και ραδιόφωνα να μην μπορούν να ζήσουν ανθρώπινα.

Το καθεστώς αυτό συμφέρει και την κυβέρνηση καθώς δημιουργεί δημοσιογράφους υποχρεωμένους να στηρίζουν όσα επιθυμούν οι εργοδότες τους πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά. Να υποστηρίζουν δηλαδή την πολιτική της κυβέρνησης που γεννάει όλο και περισσότερα κέρδη για τους Έλληνες καπιταλι-

στές. Για αυτό και οι εργοδότες αρνούνται ως τώρα κάθε συζήτηση για υπογραφή ΣΣΕ. Για να μην δώσουν όσα ζητάνε οι εργαζόμενοι, δηλαδή, εισαγωγικό μισθό 1.250 ευρώ σε όλα τα ΜΜΕ, αυξήσεις 10% με βάση τις τελευταίες Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, κατοχύρωση των αμοιβών για την εργασία τα Σαββατοκύριακα (+25% και ρεπό για το Σάββατο και 100% για την Κυριακή) και αύξηση των αποζημιώσεων για αποστολές εκτός έδρας, ημερήσια αποζημίωση 350 ευρώ για αποστολές σε εμπόλεμες περιοχές και 250 ευρώ για τις περιοχές που πλήττονται από φυσικές καταστροφές.

Συνέντευξη με τον Βασίλη Πετρόπουλο*

Το Συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ και τα μέτωπα πάλης

? Ποια ήταν η εικόνα το συνεδρίου;

Το σώμα των αντιπροσώπων σε αυτό το συνέδριο ήταν περισσότερο από τα προηγούμενα συνέδρια κατά 12,5% (+78 αντιπρόσωποι) παρά το γεγονός ότι το μόνιμο και αορίστου χρόνου προσωπικό συνεχώς συρρικνώνεται εξ' αιτίας των συνταξιοδοτήσεων. Βασικός συντελεστής της αύξησης των αντιπροσώπων είναι το άνοιγμα του καταστατικού που έγινε το προηγούμενο διάστημα και εντάχθηκαν σε αυτό πάνω από 15.000 εργαζόμενοι των προγραμμάτων ΕΣΠΑ αλλά και άλλοι 5.000 περίπου συνάδελφοι με πρωτόδικες δικαστικές αποφάσεις.



? Η συνεδριακή απόφαση για το άνοιγμα του καταστατικού βρήκε καθολική εφαρμογή;

Παρά το γεγονός ότι όλες οι παρατάξεις συμφώνησαν ότι οι αποφάσεις του 50ού καταστατικού συνεδρίου θα ισχύσουν από αυτές τις εκλογές σε πολλά σωματεία υπήρξαν δυνάμεις που έβαλαν εμπόδια και πιο συγκεκριμένα η ΔΑΚΕ αλλά και η ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ και δεν άφησαν να ψηφίσουν οι συνάδελφοι, χαρακτηριστικό παράδειγμα η Παλλήνη, η Ραφήνα, η Ν. Σμύρνη. Παρόμοιες καταστάσεις είχαμε και σε άλλους δήμους κατά κύριο λόγο της περιφέρειας.

? Ο τελικός αριθμός ψηφισάντων και αντιπροσώπων ποιος ήταν;

Συνολικά σε αυτές τις εκλογές ψηφισαν 49.761 συνάδελφοι και εξέλεξαν 722 αντιπροσώπους. Από αυτούς νομιμοποιήθηκαν και πήραν κάρτα αντιπροσώπου οι 712. Ψήφισαν εντέλει οι 710 αντιπρόσωποι και βρέθηκαν 708 έγκυρα ψηφοδέλτια και 2 άκυρα.

? Η συζήτηση εντός του συνεδρίου τι χαρακτηριστικά είχε;

Έγιναν συνολικά 109 ομιλίες από συνέδρους, πρόεδροι κατά κύριο λόγο που έφεραν πείρα από τη δράση των σωματείων τους αλλά και από συναδέλφους των ΕΣΠΑ που ανέδειξαν το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Παράλληλα έγιναν και τοποθετήσεις σε σχέση με την καθήλωση των μισθών μας, με το πόλεμο, τις ιδιωτικοποιήσεις, τους αναπτυξί-

ακούς οργανισμούς αλλά και τις δύο γραμμές στο κίνημα.

? Ποιο ήταν το τελικό εκλογικό αποτέλεσμα και πως το εκτιμάτε;

1. ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ στους Ο.Τ.Α. 361 ψήφους - 18 έδρες
2. Δ.Α.Σ.-Ο.Τ.Α. 175 ψήφους - 09 έδρες
3. ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ 89 ψήφους 04 έδρες
4. Α.Σ.Κ.-Ο.Τ.Α. 34 ψήφους - 02 έδρες
5. ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ στους Ο.Τ.Α. 20 ψήφους - 01 έδρα
6. ΔΙΚΤΥΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ (Δ.Α.ΣΥ.) 23 ψήφους - 01 έδρα
7. ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ 06 ψήφους - 00 έδρα

Σχολιάζοντας συνοπτικά το αποτέλεσμα μπορούμε να πούμε ότι, η πλειοψηφία της ΣΥΝΑΝ αποτελεί προϊόν και παρασκηνακών διαβουλεύσεων καθώς εξακολουθεί να έχει πολύ καλή επαφή με τη πλειοψηφία των δημοτικών αρχών, γεγονός που της εξασφαλίζει την δυνατότητα να συμπεριλαμβάνει στο ψηφοδέλτιό της αντιπροσώπους άλλης ιδεολογικής κατεύθυνσης, όπως συμβαίνει με την καθαριότητα του Δήμου Αθηναίων και του Δήμου Θεσσαλονίκης. Η ΔΑΣ ΟΤΑ (ΠΑΜΕ) κατέγραψε άνοδο σε ψήφους και σε αριθμό αντιπροσώπων για την ΑΔΕΔΥ. Η ΔΑΚΕ σ' αυτό το συνέδριο άλλαξε το όνομά της από ΔΑΚΕ ΟΤΑ σε ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ προσπαθώντας έτσι να πάρει αποστάσεις από τη κυβερνητική πολιτική. Η ΑΣΚ ΟΤΑ (ΣΥΡΙΖΑ) πλήρωσε την στάση της για όλη την προηγούμενη θητεία καθώς

είχε επιλέξει να αποτελεί το βοήθημα της ΣΥΝΑΝ και είναι η μόνη παράταξη που έπεσε σε έδρες και ψήφους. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Συσπειρώσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) είχαν καθοδική τάση και η Ενωτική Αγωνιστική Συσπείρωση (ΜΕΤΑ) οδεύει προς την εκλογική εξαφάνιση.

? Ποια ζητήματα πιστεύετε πως έχετε μπροστά σας;

Καταρχήν ο αγώνας χιλιάδων συμβασιούχων για το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή δουλειά συνεχίζεται. Σε πολλούς δήμους οι αναλογίες έχουν αντιστραφεί: αντί το μόνιμο και αορίστου χρόνου προσωπικό να υπερτερεί, υπερτερούν οι συμβασιούχοι με κάθε μορφής σχέση εργασίας. Ο αγώνας για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά θα πρέπει να δίνεται ενιαία, δεν πρέπει να επιτρέψουμε το διαχωρισμό ανάλογα με τα πόσα χρόνια δουλεύει ο καθένας όπως προσπαθεί να σπείρει η σημερινή ηγεσία της ΠΟΕ ΟΤΑ. Θα πρέπει να αξιοποιήσουμε το γεγονός ότι την Πέμπτη 8 του Μάη βγήκε το ΦΕΚ όπου πέντε συμβασιούχοι του Δήμου Καισαριανής μονιμοποιήθηκαν χωρίς η Δημοτική Αρχή και ο κομμουνιστής δήμαρχος να ασκήσει έφεση.

Το θέμα της καθήλωσης των μισθών μας σε συνάρτηση με την ακρίβεια, την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού, την επαναφορά της διετίας 2016-2017. Να απαιτήσουμε εδώ και τώρα πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς μας στο 20%.

Το ζήτημα των πλειστηριασμών καθώς υπάρχουν πολλοί συνάδελφοι μας που χρωστούν σε τράπεζες. Να έχουμε το νου μας μην χάσει κανένας

συνάδελφος μας το σπίτι του.

Το θέμα της μετατροπής της οικονομίας σε πολεμική. 28 δισ. θα δώσει η κυβέρνηση την επόμενη δεκαετία σε πολεμικούς εξοπλισμούς που καμιά σχέση δεν έχει για την άμυνα της χώρας μας αλλά για να ικανοποιήσει το ΝΑΤΟ στους σχεδιασμούς του.

Το θέμα των ιδιωτικοποιήσεων όπου μεθοδευμένα εδώ και χρόνια οι κυβερνήσεις μαζί με τη πλειοψηφία των δημάρχων προχωρούν. Κάθε μέρα που περνάει η κυβέρνηση εκχωρεί και νέες αρμοδιότητες στους δήμους, παράλληλα κάθε μέρα το μόνιμο και αορίστου χρόνου προσωπικό συρρικνώνεται λόγω των συνταξιοδοτήσεων, οι προσλήψεις είναι μηδενικές ακόμα και οι συνάδελφοι με ελαστικές μορφές εργασίας σε πολλούς δήμους αδυνατούν να καλύψουν τα κενά, η πλειοψηφία των Δημάρχων αυτό το αξιοποιούν και προχωράνε σε ιδιωτικοποιήσεις ή δημιουργούν αναπτυξιακούς οργανισμούς προκειμένου να εκχωρήσουν μέρος των υπηρεσιών ή ολόκληρες στους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους.

Η εντατικοποίηση της εργασίας λόγω της έλλειψης προσωπικού σχετίζεται άμεσα με τα εργοδοτικά εγκλήματα και τους νεκρούς συναδέλφους που ξεπερνούν τους 80. Η έλλειψη των ΜΑΠ ή η ελλιπή χορήγηση τους, οι ελλείψεις σε τεχνικούς ασφαλείας ιατρούς εργασίας, σε συνάρτηση με την έλλειψη προσωπικού είναι από τις βασικές αιτίες των εργοδοτικών εγκλημάτων. Κυβέρνηση και πλειοψηφία των δημάρχων εξακολουθούν να θεωρούν κόστος τη ασφάλεια των εργαζομένων.

*Γενικός Γραμματέας της ΠΟΕ-ΟΤΑ, μέλος του ΠΑΜΕ

Υποχρηματοδότηση, έλλειψη προσωπικού, εντατικοποίηση Η κυβέρνηση διαλύει την δημόσια, δωρεάν Υγεία

Συνέντευξη με την Ευτυχία Χαμόδρακα (Καρδιολόγος, μέλος ΔΣ Σωματείου ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ Βούλας)

Το πρώτο 10ήμερο του Ιουνίου έχετε εκλογές στο σωματείο του ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ. Ποια είναι τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζετε;

Το νοσοκομείο αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα με κυριότερο την έλλειψη νοσηλευτικού προσωπικού. Τουλάχιστον ένα ποσοστό 40% των θέσεων είναι ακάλυπτο, ενώ είναι ιδιαίτερα συχνό γεγονός η παραίτηση νεοπροσληφθέντων επικουρικών – αλλά και μονίμων νοσηλευτών, λόγω του εντατικού χαρακτήρα της εργασίας με τις εξαντλητικές βάρδιες και τα ωράρια. Αυτό γίνεται αντιληπτό σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα από το χρόνο πρόσληψης.

Το κερασάκι στην τούρτα μπήκε όταν 2 μήνες πριν και χωρίς καμία προετοιμασία αποφασίστηκε και ανακοινώθηκε από το Υπουργείο η ενδιάμεση πρωινή εφημέρευση σε νοσοκομεία της 2ης, αλλά και της 3ης ΥΠΕ, χωρίς επαρκή στελέχωση προσωπικού, χωρίς ουσιαστικά το νοσοκομείο να είναι προετοιμασμένο για συνθήκη ανοιχτής εφημέρευσης. Το τελευταίο 2μηνο καλούμαστε να καλύπτουμε τη 2η μέρα μετά τις γενικές εφημερίες με πρωινή εφημέρευση, με αποτέλεσμα να υποδεχόμαστε και να εξετάζουμε ασθενείς και στα ΤΕΠ όταν λείπουν στα ρεπό τους οι ιατροί των αντίστοιχων ειδικοτήτων. Γιατί φυσικά δεν επαρκεί ο αριθμός ούτε στα τμήματα, ούτε στα ΤΕΠ, για την κάλυψη που αποφασίστηκε χωρίς να συμφωνούν οι καθ' ύλην αρμόδιοι, δηλαδή οι ιατροί. Έτσι την ημέρα της ενδιάμεσης εφημέρευσης οι ίδιοι ιατροί είναι δυνατόν να καλούνται στα ΤΕΠ, στην κλινική τους, σε άλλες κλινικές και δυνητικά και στη μονάδα αναζωογόνησης όταν προκύπτουν βαριά περιστατικά αντίστοιχων ειδικοτήτων. Πραγματικά αναρωτήθηκαν όσο το αποφάσισαν, αν αυτό είναι εφικτό; Γιατί φυσικά το 8ωρο που φέρνει ασθενείς το ΕΚΑΒ επεκτείνεται πολύ περισσότερο, για να επιλυθούν τα πολλαπλά, συνήθως, προβλήματα. Αποτέλεσμα, τα ΤΕΠ να έχουν εικόνα γενικής εφημερίας μέχρι αργά το βράδυ, ενώ επιβαρύνονται περαιτέρω με τα περιστατικά που χρήζουν άμεσης χειρουργικής αντιμετώπισης.

Πρακτικά η ενδιάμεση πρωινή εφημέρευση, εφόσον δεν υπάρχει αντίστοιχη δυνατότητα του Νοσοκομείου, δεν γίνεται με γνώμονα την ασφάλεια των ασθενών, αλλά ως άσκηση ιατρικής του «πάμε και όπου βγει»... Για να μην μιλήσουμε για την μετατροπή των Δημοσίων Νοσοκομείων σε «εφημεράδικα», αφού με αυτόν τον τρόπο υπονομεύεται επί της ουσίας η λειτουργία τακτικών ιατρείων και χειρουργείων, καθώς αυτή δεν είναι εφικτή με τόσο φόρτο επεγόντων περιστατικών.

Άλλο σημαντικό πρόβλημα, από τις αρχές του έτους, είναι η έλλειψη ειδικών ακτινολόγων στον αξονικό τομογράφο. Αντί λοιπόν να προκηρυχθούν νέες θέσεις, έγινε σύμβαση με ιδιωτική εταιρία και στις εφημερίες καλύπτεται ο Αξονικός τομογράφος από ακτινολόγους οι οποίοι εφημερεύουν από το σπίτι (on call) και καλύπτουν με τηλε-διάγνωση... Αυτό είναι πρόβλημα σε πολλά επίπεδα. Όταν υπάρχει ανάγκη εξέτασης με σκιαγραφικό ο αρμόδιος και υπεύθυνος ιατρός οφείλει να είναι εκεί για την χορήγηση και τις πιθανές αλλεργικές αντιδράσεις. Για τον λόγο αυτό αποφασίστηκε από την Διοίκηση να γίνεται η έγχυση παρουσία των κλινικών ιατρών, κάτι το οποίο δεν είναι ούτε δεοντολογικό, ούτε σύμφωνο με το νόμο περί της ιατρικής ευθύνης για τη συγκεκριμένη πράξη και καταγγέλθηκε από την ΕΙΝΑΠ. Σε ό,τι αφορά την οικονομική κάλυψη – εξοικονόμηση πόρων – οι ιατροί πληρώνονται με την εξέταση (με το κομμάτι δηλαδή!), άρα πολλαπλάσια της εφημερίας ενός ακτινολόγου του Δημοσίου. Γιατί λοιπόν αντί της σύμβασης με την ιδιωτική εταιρεία δεν προκηρύσσονται θέσεις ακτινολόγων για τον αξονικό τομογράφο; Η απάντηση είναι προφανώς η πρόθεση της άλωσης με την τακτική του Δούρειου Ίππου- της ιδιωτικοποίησης μέσα στο ΕΣΥ!

Το σωματείο σας έχει πρωτοστατήσει στην αντίσταση σε διάφορες κομβικές «στιγμές», όπως στο έγκλημα στα Τέμπη, στην επίσκεψη Μητσοτάκη κ.ά. Τι άλλο πιστεύεις ότι πρέπει να γίνει ώστε να μαζικοποιηθεί ο συνολικός αγώνας και να υπάρξουν νίκες;

Για να μαζικοποιηθούν οι κινητοποιή-

σεις είναι σημαντική η οργάνωση Γενικών Συνελεύσεων ανά Νοσοκομείο – σύνδεση των Νοσοκομείων ανά Υγειονομική Περιφέρεια και επικοινωνία με τοπικούς φορείς και συλλογικότητες. Οι υγειονομικοί είναι προφανές ότι με την εντατικοποίηση της εργασίας δεν μπορούν πια μόνοι τους, ενώ η ΥΓΕΙΑ γίνεται, περισσότερο από ποτέ, υπόθεση του λαού. Όπως έχουμε επανειλημμένα τονίσει δεν χρειαζόμαστε άλλα Τέμπη...

Το θέμα των απογευματινών χειρουργείων πώς θεωρείς ότι επηρεάζει τη δημόσια υγεία (υγειονομικό προσωπικό και την κοινωνία);

Το θέμα των ιδιωτικών χειρουργείων είναι πρακτικά θέμα ισότιμης μεταχείρισης στο βασικό κοινωνικό δικαίωμα της υγείας. Δεν είναι δυνατόν για το ίδιο χειρουργείο να περιμένει ο πολίτης να χειρουργηθεί σε λίστα που φτάνει και το ένα έτος και να ελαχιστοποιείται όταν πληρώνει σε απογευματινό χειρουργείο.

Η δεύτερη φάση που αφορά τα ιδιωτικά χειρουργεία ξεκίνησε και σε αυτήν οι ασθενείς παραπέμπονται απευθείας στον ιδιωτικό τομέα λόγω αναμονών...

Με εντολές των διοικήσεων των νοσοκομείων και της 3ης ΥΠΕ, τις τελευταίες μέρες υπάλληλοι των τριών νοσοκομείων Παίδων της Αττικής τηλεφωνούν στους γονείς των παιδιών που είναι στην λίστα αναμονής προς τακτική χειρουργική επέμβαση και τους εκβιάζουν λέγοντας «αν δεν πάτε το παιδί να χειρουργηθεί σε ιδιωτική κλινική, τότε διαγράφεται από την λίστα αναμονής»! Στα «Αγία Σοφία» και Παίδων Πεντέλης λένε στους γονείς «το παιδί σας χάνει την σειρά του και για να ξαναμπει στην λίστα αναμονής του δημόσιου νοσοκομείου χρειάζεται νέο ραντεβού εξέτασης για να μπει στο τέλος», ενώ στο «Αγλαΐα Κυριακού» (ακόμα χειρότερα) λένε πως «αν δεν πάτε το παιδί να χειρουργηθεί σε ιδιωτική κλινική τότε απαγορεύεται να ξαναμπει στην λίστα αναμονής του δημόσιου Παιδιατρικού νοσοκομείου». Αυτά σύμφωνα με επίσημες δημόσιες καταγγελίες από συναδέλφους γιατρούς και των τριών νοσοκομείων (ανακινώσεις, τηλεοπτικές συνεντεύξεις κλπ).

Αποκαλύπτεται σε όλο του το μεγαλείο πως το σχέδιο σκόπιμης διάλυ-

σης των δημόσιων νοσοκομείων έχει στόχο την εμπορευματοποίηση – ιδιωτικοποίηση των πάντων. ΣΚΟΠΙΜΑ αφήνουν τα χειρουργεία των δημόσιων Παιδιατρικών νοσοκομείων να υπολειπώνονται χωρίς το αναγκαίο ιατρικό (Αναισθησιολόγους) και λοιπό προσωπικό, ώστε να εκβιάζονται οι γονείς των παιδιών να καταφεύγουν σε ιδιωτικές κλινικές.

Γίνεται Δημόσια Υγεία χωρίς χρηματοδότηση; Είναι «λαϊκίστικο» το αίτημα «δώστε λεφτά για την υγεία και όχι για τον πόλεμο»; Πώς δουλεύετε στο νοσοκομείο;

Την ώρα που πέφτουν ασανσέρ στο κενό, μια στον Ερυθρό Σταυρό και μια στο Παιδών «Αγία Σοφία» επειδή δεν διατίθενται χρήματα για στοιχειώδη συντήρηση, με μεγάλη άνεση αποφασίζονται 26,5 δισ. σε πολεμικούς εξοπλισμούς και πρόωρη αποπληρωμή 5,29 δισ. ευρώ δόσεων χρέους του πρώτου μνημονίου, ενώ ρέει άφθονο χρήμα από το Ταμείο Ανάκαμψης προς τα απογευματινά χειρουργεία στις ιδιωτικές κλινικές. Οι προτεραιότητες είναι σαφείς, οι θανατοπολιτικές σε πλήρη εφαρμογή!

Η «αξιολόγηση» που έχει προαναγγείλει η κυβέρνηση για το Δημόσιο, αλλά και για τις δημόσιες δομές υγείας πιστεύεις ότι μπορεί να λειτουργήσει προς όφελος της εργαζόμενης κοινωνίας που έχει ανάγκη τη δημόσια υγεία; «Σηκώνει» περαιτέρω εντατικοποίηση, με απλά λόγια;

Μας έκανε να γελάσουμε ο Υφυπουργός Μ. Θεμιστοκλέους με αυτά που ακούσαμε. Αξιολόγηση εμείς έχουμε ήδη και σε ετήσια βάση. Τώρα όμως θα μας αξιολογήσει σε σχέση με την απόδοση στα ιατρεία, στις εξετάσεις, στις χειρουργικές επεμβάσεις και ταυτόχρονα και θα εφημερεύουμε και θα καλύπτουμε 3 πόστα παράλληλα... Είναι και συνάδελφος... Μάλλον η τάση είναι να εξωθήσει, με το καθεστώς υπερεργασίας και το εξωφρενικό της αξιολόγησης και τους τελευταίους ρομαντικούς ΕΣΥίτες σε παραίτηση, ώστε να ολοκληρωθεί η αποδόμηση του Δημοσίου Συστήματος Υγείας και να παραδοθεί στην ιδιωτικοποίηση.

Πειθαρχικές διώξεις στην εκπαίδευση

Του Βασίλη Κεσαλίδη,
εκπαιδευτικού Β' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης

Ο αριθμός των πειθαρχικών διώξεων εκπαιδευτικών στην Ελλάδα, τόσο στην πρωτοβάθμια όσο και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, έχει λάβει πρωτοφανείς διαστάσεις. Οι εκπαιδευτικοί σε όλη τη χώρα που έχουν κληθεί σε πειθαρχικά συμβούλια λόγω της συμμετοχής τους σε απεργίες-αποχές ενάντια στην ατομική αξιολόγηση που έχουν προκηρυχθεί από τις ομοσπονδίες ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, με τη στήριξη της ΑΔΕΔΥ, μετρούνται πλέον σε χιλιάδες. Στη Θεσσαλονίκη, για παράδειγμα, έχουν αποσταλεί πειθαρχικά σε περίπου 300 εκπαιδευτικούς, ενώ παρόμοιες περιπτώσεις καταγράφονται σε περιοχές όπως η Πιερία, η Χίος και η Μαγνησία.

Οι διώξεις αυτές αφορούν κυρίως νεοδιοριστούς εκπαιδευτικούς, οι οποίοι, αντί να μονιμοποιούνται μετά τη διετία, όπως προβλέπεται, αντιμετωπίζουν πειθαρχικές διαδικασίες λόγω της συμμετοχής τους σε νόμιμες απεργιακές κινητοποιήσεις. Αυτό έχει προκαλέσει έντονες αντι-

δράσεις από εκπαιδευτικά σωματεία και συνδικαλιστικές οργανώσεις, που καταγγέλλουν την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και την προσπάθεια εκφοβισμού των εκπαιδευτικών.

Ενδεικτική για το κλίμα που η κυβέρνηση θέλει να διαμορφώσει, είναι η περίπτωση της Χρύσας Χοτζόγλου, μέλους της ΕΛΜΕ Πειραιά, η οποία κλήθηκε σε απολογία για τη συμμετοχή της σε κινητοποιήσεις ενάντια στην αξιολόγηση, και καταγράφεται ως σημείο καμπής στην ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης. Ενώ το πειθαρχικό συμβούλιο γνωμοδότησε ομόφωνα ενάντια στην ποινή της αργίας, ο τότε υπουργός Παιδείας, Κυριάκος Πιερρακάκης, την έθεσε τελικά σε δυνητική αργία!

Αντίστοιχα, η καθαίρεση δεκάδων στελεχών εκπαίδευσης που αρνήθηκαν να αξιολογήσουν συναδέλφους τους ή να συμμετάσχουν στη διαδικασία της ατομικής αξιολόγησης, η πειθαρχική δίωξη της Σοφίας Καψαλάκη που αφορά δημόσια τοποθέτησή της υπέρ ενός μαθητή με σοβαρό πρόβλημα υγείας, ο οποίος αναγκάστηκε να μεταφερθεί σε άλλο σχολείο λόγω έλλειψης σχολικής νοσηλεύτριας, αλλά

και η περίπτωση της δασκάλας Ελευθερίας Παλαισιδίου, η οποία κλήθηκε σε απολογία επειδή οι μαθητές της ζωγράρισαν ένα έργο με θέμα "Λευτεριά στην Παλαιστίνη", αποτυπώνουν, και αυτές, το κλίμα φόβου και αυταρχισμού που επιδιώκεται να επιβληθεί.

Η κατάσταση αυτή έχει οδηγήσει σε μαζικές κινητοποιήσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας και εκκλήσεις για την απόσυρση των πειθαρχικών διώξεων. Εκπαιδευτικοί και συνδικαλιστικές οργανώσεις ζητούν την κατάργηση του υφιστάμενου πλαισίου αξιολόγησης και την προστασία των συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων τους. Σε αυτές τις διεκδικήσεις, η κυβέρνηση απαντά με περισσότερο αυταρχισμό και απειλές αυστηροποίησης των ποινών, φτάνοντας μέχρι την απόλυση. Η εκρηκτική αύξηση των πειθαρχικών διώξεων, βέβαια, αναδεικνύει μια βαθύτερη κρίση στον χώρο της εκπαίδευσης, όπου τα εργασιακά δικαιώματα και η ποιότητα της δημόσιας παιδείας βρίσκονται στο επίκεντρο της αντιπαράθεσης. Η ανάγκη για διάλογο, σεβασμό των συνταγματικών δικαιωμάτων και ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις είναι πιο επιτακτική από ποτέ.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, ο ρόλος των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών αλλά και των πρωτοβάθμιων σωματείων αποκτά κεντρική σημασία. Η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ, πέρα από τις θεσμικές τους παρεμβάσεις, πρέπει να συνεχίσουν να αξιοποιούν τόσο τα νομικά μέσα (τρανταχτά παραδείγματα η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου που ακυρώνει την απόφαση ανάκλησης των διαπιστωτικών πράξεων μονιμοποίησης εκπαιδευτικών που είχαν διοριστεί το 2020 αλλά και μια σημαντική πρώτη νίκη με την προσωρινή διαταγή αναστολής της απόφασης για δυνητική αργία της Χ. Χοτζόγλου), όσο και την κινηματική δυναμική της βάσης. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις, οι μαζικές παραστάσεις στα υπηρεσιακά συμβούλια, η αλληλεγγύη σε όσους διώκονται και οι τοπικές δράσεις ενημέρωσης στα σχολεία και τις γειτονίες είναι οι πιο ουσιαστικές απαντήσεις στην προσπάθεια επιβολής φόβου. Η υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου περνάει μέσα από την ανυπακοή, την ενότητα, την οργάνωση και την αγωνιστική συνέπεια του κλάδου. Μόνο έτσι μπορεί να αποτραπεί η μετατροπή της εκπαίδευσης σε πεδίο αυταρχισμού και εργαλειακής αξιολόγησης.

Το εκπαιδευτικό κίνημα στο δρόμο της αντίστασης

Του Νίκου Αναστασιάδη

Βρισκόμαστε λίγες μέρες μετά τις δηλώσεις Μητσοτάκη για συνταγματοποίηση της αξιολόγησης, άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και νέο αυστηρότερο πειθαρχικό δίκαιο, καθώς και επιτάχυνση των πειθαρχικών διαδικασιών.

Η απόφαση της κυβέρνησης να προχωρήσει σε αλλαγές στο πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων ώστε να προχωρήσει η αξιολόγηση στο δημόσιο, σε ένα μεγάλο βαθμό οφείλεται και στις αντιδράσεις και στους αγώνες όλου του προηγούμενου διαστήματος. Εστιάζοντας στην εκπαίδευση πρέπει να επισημάνουμε ότι η επιμονή ενός σοβαρού τμήματος νεοδιοριστών αλλά και μόνιμων εκπαιδευτικών στην απεργία αποχή ενάντια στην ατομική αξιολόγηση, αλλά και οι κινητοποιήσεις ενάντια στις πειθαρχικές διώξεις που είναι σε εξέλιξη, οδήγησαν την κυβέρνηση να ψάξει τρόπους να επιβάλλει την πολιτική της αλλάζοντας το νομοθετικό πλαίσιο. Κάτι ανάλογο είχε κάνει άλ-

λωστε και με το νόμο Χατζηδάκη που ψηφίστηκε για να εξασφαλίσει ότι θα βγαίνουν όλες οι απεργίες παράνομες ή και καταχρηστικές.

Η επιβολή δυνητικής αργίας στη Χρύσα Χοτζόγλου από τον πρώην υπουργό παιδείας Κυριάκο Πιερρακάκη στις 5/3, γιατί αντέδρασε σε αξιολόγηση που διενεργήθηκε στο σχολείο της, ήρθε, παρά την απόρριψη της συγκεκριμένης ποινής από το πειθαρχικό συμβούλιο στις 23/10, ημέρα 24ωρης πανεκπαιδευτικής απεργίας, κατά την οποία πάνω από 1.000 εκπαιδευτικοί και συμπαραστάτες συγκεντρώθηκαν έξω από το κτίριο που γίνονταν η συνεδρίαση. Στις 9/5 και μετά από έναν κύκλο κινητοποιήσεων, εκατοντάδες ψηφίσματα αλληλεγγύης, και μαζική συγκέντρωση μπροστά στο εφετείο Πειραιά, η Χρύσα Χοτζόγλου επέστρεψε στο σχολείο της με προσωρινή δικαστική αναστολή της δυνητικής αργίας, ενώ στις 20/5 εκδικάστηκε η αναστολή της δυνητικής αργίας. Ο δρόμος για τη δικαίωση της Χρύσας μπορεί να είναι μακρύς αλλά όπως έχει φανεί περνάει μέσα από την οργάνωση της αλληλεγγύης και της μαζικής

κινητοποίησης.

Οι δράσεις στην εκπαίδευση είναι διαρκείς το τελευταίο διάστημα. Συστηματικές παραστάσεις διαμαρτυρίας στις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, Πρωτοβάθμιας, Δευτεροβάθμιας, καθώς και στις Περιφερειακές, ενάντια στις διώξεις και τα πειθαρχικά που βρίσκονται σε εξέλιξη. Κινητοποιήσεις ενάντια στα Ωνάσεια σχολεία που εκδιώκουν πολλά παιδιά από το σχολείο της γειτονιάς και επιτρέπουν την είσοδο ιδιωτών σε δημόσιες δομές αλλά και ενάντια στην δημιουργία Πρότυπων σχολείων. Δράσεις ενάντια στις εξετάσεις PISA που παρότι το υπουργείο προσέφυγε και έβγαλε παράνομες τις στάσεις εργασίας της ΟΛΜΕ για εκείνη τη μέρα, αυτές έγιναν με την κάλυψη της ΑΔΕΔΥ και σε πολλά σχολεία με την κάλυψη των τοπικών συλλόγων και ΕΛΜΕ, αυτές ακυρώθηκαν. Αλλά και κινητοποίηση στο υπουργείο εσωτερικών ενάντια στις προθέσεις της κυβέρνησης για νέο πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων καθώς και άρση της μονιμότητας.

Η ΟΛΜΕ κάλεσε γύρο γενικών συνελεύσεων ενάντια στις εξαγγελίες

της κυβέρνησης και για τη συνολικότερη κατάσταση που έχει δημιουργηθεί από την επέλαση του νεοφιλελευθερισμού στην εκπαίδευση. Παρότι δε μπόρεσε να βγει απεργιακή κινητοποίηση και λόγω του ότι θα έπεφτε σε περίοδο πανελλαδικών εξετάσεων και ο κλάδος δεν είχε προετοιμαστεί για μια τέτοια μάχη και ψηφίστηκε ένα πρόγραμμα δράσης πίσω από τις ανάγκες, η συζήτηση για το πώς μπορεί να αντιμετωπιστεί η επιθετικότητα της κυβέρνησης άνοιξε. Η απεργιακή δράση είναι μονόδρομος μπροστά στις προκλήσεις που δέχεται όχι μόνο ο κλάδος των εκπαιδευτικών αλλά το σύνολο του δημοσίου. Και η ήττα των δημοσίων υπαλλήλων δεν πρόκειται να φέρει καλύτερες μέρες για την κοινωνία παρότι ο κοινωνικός αυτοματισμός που καλλιεργείται και με εργαλείο τις αντίστοιχες δημοσκοπήσεις, επιχειρεί να μας πείσει για το αντίθετο. Η ενότητα στη δράση όλων των κομματιών του κινήματος που αγωνίζονται αλλά και, παρότι κάτι τέτοιο φαίνεται όλο και δυσκολότερο, η κοινή δράση της εκπαιδευτικής Αριστεράς, είναι τμήμα της απάντησης στην κυβερνητική επιθετικότητα.

26°

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ



Του Νικόλα Κολυτά

Ορόσημο αγώνα ενάντια στο ρατσισμό, τον πόλεμο και την εκμετάλλευση. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας δεν είναι άλλο ένα γεγονός στην καρδιά του καλοκαιριού. Είναι ένας διαχρονικός κοινωνικός, πολιτικός και πολιτιστικός κόμβος που παράγει συζήτηση, κίνηση και ιδέες. Ένα κινηματικό κέντρο στο οποίο εμπλέκονται δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι που παλεύουν για έναν κόσμο χωρίς διακρίσεις και εκμετάλλευση. Στις 4, 5 και 6 Ιουλίου, το Φεστιβάλ διεξάγεται στο Πάρκο Γουδή, δίνοντας για 26η χρονιά δύναμη και φωνή σε κάθε καταπιεσμένο υποκείμενο, σε κάθε άνθρωπο που αγωνίζεται ενάντια στο ρατσισμό, τη φτώχεια και τον πόλεμο.

Κόντρα στους καιρούς

Το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα, όπως και τα υπόλοιπα στη Θεσσαλονίκη και σε πολλές άλλες περιοχές της χώρας, διοργανώνεται σε ένα σκοτεινό διεθνές και εγχώριο φόντο. Η επικράτηση του Τραμπισμού στις ΗΠΑ, η милитарιστική στροφή της Ευρώπης, η γενοκτονική πολιτική στη Γάζα και η πρόθυμη προσαρμογή της κυβέρνησης Μητσοτάκη σε όλα τα παραπάνω, αποτυπώνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο το πλαίσιο εντός του οποίου το αντιρατσιστικό κίνημα οφείλει να κρατήσει ψηλά τις σημαίες των αγώνων του. Πρόκειται για μια περίοδο όπου εντείνεται η κρατική καταστολή, φιμώνονται διεκδικήσεις και καταστέλλονται κεκτημένα δικαιώματα. Οι μετανάστες/τριες αντιμετωπίζονται πλέον ούτε καν σαν πολίτες β' κατηγορίας, αλλά σαν εισβολείς, τα μέλη της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας είναι καθημερινά αντιμέτωπα με την ακροδεξιά

ρητορική του antiwoke αφηγήματος και οι κοινότητες των Ρομά δέχονται αλλεπάλληλες αστυνομικές επεμβάσεις στους οικισμούς τους. Την ίδια στιγμή στις υποθέσεις των Τεμπών και της Πύλου έχει στηθεί μια βιομηχανία συγκάλυψης βγαλμένη από άλλες εποχές.

Αυτό το σκοτεινό ψηφιδωτό βίας, καταπίεσης και διακρίσεων, μπορεί να απαντηθεί μόνο μέσα από τη δράση των από κάτω. Και το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας είναι κινητήριο καύσιμο σε αυτή την κατεύθυνση. Το νομοσχέδιο για τη μετανάστευση που

κάθε διαδικασία νομιμοποίησης και χορήγησης εγγράφων.

Από μόνο του αυτό το νομοσχέδιο αναβαθμίζει τη σημασία του φετινού Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε σε δήλωσή της η διοργάνωση «Σε αυτή τη λογική αποκρύπτεται εντελώς το γεγονός ότι την «παράνομη» μετανάστευση τη δημιουργεί το ίδιο το κράτος, μη παρέχοντας νόμιμες και ασφαλείς διόδους. Για ακόμη μία φορά, βρισκόμαστε μπροστά στο δόγμα της ατομικής ευθύνης: όσοι/ες/α μεταναστεύουν παρουσιάζονται ως υπεύθυνα επειδή

*** Σε μια εποχή όπου αναβιώνουν οι πολεμικοί ανταγωνισμοί, όπου αναβαθμίζεται ο ακροδεξιός λόγος και επιχειρείται μια συστημική καταστολή των κινημάτων και των διεκδικήσεων, η ίδια η ύπαρξη του 26ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ αποτελεί ένα αγκάθι στον επικίνδυνο δρόμο που έχει πάρει η κυβέρνηση Μητσοτάκη**

παρουσίασε ο Μάκης Βορίδης στο Υπουργικό Συμβούλιο αποτελεί ένα μανιφέστο ρατσισμού και αντανάκλα την ακροδεξιά στροφή που επιχειρεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Αυτή η στροφή αναβαθμίζει τα καθήκοντα του αντιρατσιστικού κινήματος και της Αριστεράς. Ο Βορίδης ουσιαστικά ποινικοποιεί την παραμονή κάποιου αλλοδαπού χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα στη χώρα. Η προβλεπόμενη ποινή αγγίζει τα τρία έτη φυλάκισης με ανασταλτικό αποτέλεσμα της ποινής μόνο αν εκούσια ο/η μετανάστης/ρια αποχωρήσει από τη χώρα. Η απέλαση σύμφωνα με το νομοσχέδιο Βορίδη, μπορεί να γίνεται όχι μόνο στη χώρα καταγωγής, αλλά και σε τρίτες χώρες, ενώ πλέον καταργείται

δεν έχουν χαρτιά, και όχι το κράτος και οι πολιτικές που τους στερούν οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο να τα αποκτήσουν». Πρόκειται για μια μεγάλη αλήθεια. Η βαναυσότητα αυτού του κόσμου μετακυλίεται στην ατομική ευθύνη των θυμάτων του. Κάπως έτσι για τα νέα προσφυγικά κύματα, τη μαζική φτώχεια και τους κοινωνικούς αποκλεισμούς, δεν ευθύνεται ο ιμπεριαλισμός, ο εθνικισμός και ο νεοφιλελευθερισμός, αλλά όσοι βρέθηκαν απροστάτευτοι απέναντί τους. Στο Φεστιβάλ το Σάββατο θα υπάρχει συζήτηση για τον ηθικό πανικό γύρω από τη μετανάστευση και τα εγκλήματα εις βάρος των μεταναστών/τριών από την κρίση στον Έβρο έως το ναυάγιο της Πύλου.

Πολιτικές συζητήσεις

Όλα τα παραπάνω όμως πηγάζουν από την αναζωπύρωση της αδηφάγας πολεμικής μηχανής σε διεθνές επίπεδο. Η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και η αναβίωση του милитарισμού στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο μαρτυρά την είσοδο σε μια πολύ σκληρή εποχή. Στην εκδήλωση της Παρασκευής 4/6 με τίτλο «Η απάντηση των κινημάτων στην κούρσα των εξοπλισμών», ο Αντώνης Νταβανέλος μαζί με την Γαλλοπαλαιστίνια Ευρωβουλευτριά Ρίμα Χασάν και την καθηγήτρια Πολιτικών Επιστημών Φιλίππα Χατζησταύρου, θα συζητήσουν πάνω στο φλέγον ζήτημα των υπέρογκων πολεμικών δαπανών και του στρατιωτικού επανεξοπλισμού σε μια συγκυρία που το πολεμικό ενδεχόμενο γίνεται όλο και πιο ορατό στο γεωπολιτικό ορίζοντα. Τα κολοσιαία ευρωπαϊκά προγράμματα όπως το ReArm Europe και ο μηχανισμός SAFE προβλέπουν τη δαπάνη 800 δισ. ευρώ σε πολεμικούς εξοπλισμούς, τη στιγμή που το νέο 12ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα των Δένδια-Μητσοτάκη αγγίζει τα 25,8 δισ. ευρώ. Πρόκειται για αδιανόητα και εξωφρενικά ποσά. Όλα αυτά στον απόηχο της DEFEA, της προκλητικής συνάντησης των μακελάρηδων της πολεμικής βιομηχανίας στην Αθήνα τον Μάιο.

Αυτό το διεθνές милитарιστικό ρεύμα τροφοδοτεί τα υπάρχοντα σφαγεία στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη. Δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι έχουν χάσει τη ζωή τους από ισραηλινούς βομβαρδισμούς, ένοπλες εφόδους, λοιμούς και πείνα. Οι εικόνες από τα συντρίμια της Γάζας δείχνουν μια γη κυριολεκτικά ισοπεδωμένη. Η παγκόσμια κοινότητα παρακολουθεί σε live μετάδοση μια γενοκτονία, την ίδια στιγμή που μόλις πριν λίγο καιρό ο Κυριάκος Μητσοτάκης χαριεντιζόταν σε δημόσια θέα με το σφαγέα σιωνιστή Νετανιάχου. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, όπως ήταν απόλυτα αναμενόμενο, δεν

ΟΥΛΙΟΥ ΓΟΥΔΗ

θα σιωπήσει μπροστά σε αυτή την κόλαση. Το ίδιο το σύνθημά του φέτος είναι ένας στίχος του Παλαιστίνιου ποιητή Μαχμούντ Νταρούι «Μάθαμε και διαλύσαμε όλες τις λέξεις για να φτιάξουμε μία: Δικαιοσύνη». Εκτός όμως από το συμβολισμό αυτού συνθήματος, θα υπάρχει και εκδήλωση με τίτλο «Παλαιστίνη: Η αλληλεγγύη να νικήσει τη γενοκτονία», όπου εκπρόσωποι του φιλοπαλαιστινιακού κινήματος θα ανοίξουν την κουβέντα για τα όσα συμβαίνουν στη Γάζα και τα καθήκοντα του επόμενου διαστήματος.

Είναι σαφές πως το σύστημα διεθνώς εισέρχεται σε μια νέα φάση. Τα καπιταλιστικά κράτη θα επιχειρήσουν

την εφαρμογή ενός νέου μοντέλου πειθάρχησης και καταστολής στο εσωτερικό τους προκειμένου να είναι έτοιμα μπροστά στις ενδεχόμενες κρισιακές και πολεμικές προκλήσεις. Κάπως έτσι έχουν υιοθετήσει την ατζέντα της στοχοποίησης συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων και την λασπολογία ενάντια σε κάθε τι «μη κανονικό». Αυτός είναι και ο λόγος που τόσο η διεθνής όσο και εγχώρια ακροδεξιά παίρνει τη σκυτάλη από τον κυρίαρχο συστημικό λόγο προκειμένου να ξεδιπλώσει με ποικίλους τρόπους την αντιwoke ρητορική. Δυστυχώς αυτή η αντιδραστική και συντηρητική αφήγηση έχει εισχωρήσει και εντός κομματιών του φεμινιστικού κινήματος με υπονομευτικά αποτελέσματα στις διεκδικήσεις των ΛΟΑΤΚΙ+. Στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα υπάρχει συζήτηση ενάντια στην τρανσφοβία και τον συστημικό αποκλεισμό των τρανς ατόμων από κεκτημένα δικαιώματα και διεκδικήσεις. Η κουβέντα θα ανοίξει τόσο σε επίπεδο κοινωνίας, όσο και σε επίπεδο κινήματος γύρω από την αιτηματολογία και τη συμμετοχή των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων.

Οι εκδηλώσεις, όμως δεν σταματούν στα παραπάνω. Θα υπάρξει εκτενής συζήτηση γύρω από την υπόθεση των Τεμπών και την κυβερνητική επιχείρηση συγκάλυψης, την καθημερινή μάχη των μεταναστριών εργατριών απέναντι στο θεσμικό σεξισμό και ρατσισμό, τα καθήκοντα του σημερινού αντιφασ-

στικού κινήματος, το ζήτημα της ιθαγένειας μεταναστών πρώτης γενιάς και τις προκλήσεις που θέτει για το αμερικανικό κίνημα η εκλογή Τραμπ. Παράλληλα, όμως θα υπάρχουν και συζητήσεις που θα πατούν στο παρελθόν και θα έχουν ιστορικό βάθος, όπως εκείνη για την κοινωνικοπολιτική διαδρομή των Ρομά στον χρόνο, τις προσφυγικές γειτονιές της Αθήνας και το ΕΑΜ και τη μετακίνηση, την εγκατάσταση και την κρατική πολιτική από το 1922 έως σήμερα. Γενικότερα το πρόγραμμα του Φεστιβάλ είναι εμπλουτισμένο με πληθώρα συζητήσεων που επιχειρούν να καλύψουν μια ευρεία γκάμα θεματολογίας τόσο διαχρονικής όσο και επίκαιρης. Η στήριξη όλων μας στις συζητήσεις είναι κομβικής σημασίας.

Ζωντανή κοινότητα

Για όσους/ες στηρίζουμε όλα αυτά τα χρόνια το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, γνωρίζουμε ότι η διοργάνωσή του δεν είναι μια ανάθεση σε επαγγελματίες, αλλά μια συμμετοχική διαδικασία στην οποία δεκάδες συλλογικότητες, οργανώσεις και μεμονωμένοι/ες αγωνιστές/τριες συμβάλλουν προκειμένου να στηθεί ένας πανέμορφος χώρος γεμάτος χρώματα, συμπερίληψη και αλληλεγγύη. Κάθε χρόνο ο χώρος του Φεστιβάλ γεμίζει από μεταναστευτικές κουζίνες, εκθέσεις φωτογραφίας, βιβλιοπωλεία, μπαζάρ και προβολές. Σε όλη την έκταση του πάρκου ξεδιπλώνεται μια μικρή κοινό-

τητα με δεκάδες τραπέζια μεταναστευτικών κοινοτήτων, πολιτικών οργανώσεων, συνδικαλιστικών φορέων, αντιρατσιστικών και αντιφασιστικών πρωτοβουλιών που διανέμουν το υλικό τους και έρχονται σε επαφή με κόσμο που αναζητά πολιτική έκφραση. Αποκορύφωμα αποτελούν οι συναυλίες, όπου όλα αυτά τα χρόνια πάρα πολλοί καλλιτέχνες ενώνουν τη φωνή τους με τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις που έχει ως προμετωπίδα το Φεστιβάλ στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα αγώνα και αλληλεγγύης.

Έτσι και φέτος, ελπίδα όλων είναι το μήνυμα του Φεστιβάλ να φτάσει όσο πιο ψηλά γίνεται. Σε μια εποχή όπου αναβιώνουν οι πολεμικοί ανταγωνισμοί, όπου αναβαθμίζεται ο ακροδεξιός λόγος και επιχειρείται μια συστημική καταστολή των κινήματων και των διεκδικήσεων, η ίδια η ύπαρξη του 26ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ αποτελεί ένα αγκάθι στον επικίνδυνο δρόμο που έχει πάρει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Το στοίχημα είναι στη φετινή διοργάνωση να ανοίξει η πολιτική συζήτηση, να εμπλακούν ενεργά άνθρωποι που αναζητούν πολιτική έκφραση και να τεθούν οι βάσεις για την οργάνωση αγώνων σε μια περίοδο που δείχνει ιδιαίτερα δύσκολη για τους από κάτω διεθνώς. Όλοι/ες στις 4, 5 και 6 Ιουλίου στο Πάρκο Γουδή! Το 26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας συνεχίζει το ταξίδι αγώνα, αλληλεγγύης και ανυπακοής.



«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Η κατάσταση στις ελληνικές φυλακές και οι συνθήκες

στις οποίες ζουν οι κρατούμενοι είναι γνωστές σε όλους. **Οι φυλακές της Κέρκυρας είναι από τα χειρότερα παραδείγματα τέτοιων κολαστηρίων.** Αυτός είναι

και ο λόγος που στις 20.05 οι κρατούμενοι προχώρησαν σε εκτεταμένες αντιδράσεις εντός των φυλακών βάζοντας φωτιά σε κελιά και στον προαύλιο χώρο σε μια προσπάθεια να διαμαρτυρηθούν για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, την κακομεταχείριση, τα βασανιστήρια, την έλλειψη βασικών υπηρεσιών, τις συνεχείς απορρίψεις αδειών και πολλά άλλα που κάνουν τη ζωή τους αβιώτη. **Από την πρώτη στιγμή τα συστημικά ΜΜΕ υποτίμησαν τα αιτήματά τους** κάνοντας λόγο για αντίδραση σε αιφνιδιαστικούς



ελέγχους στα κελιά τους. Το επεισόδιο έληξε νωρίς το απόγευμα, με τον εισαγγελέα να επισκέπτεται το κατάστημα και να ακούει τα αιτήματα των κρατουμένων. Σύμφωνα με δηλώσεις τους στην Εφημερίδα των Συντακτών, οι κρατούμενοι, εκτός από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν στο συγκεκριμένο σωφρονιστικό κατάστημα, το οποίο μεταξύ τους αποκαλούν Corfuwitz, παρομοιάζοντάς το με το στρατόπεδο συγκέντρωσης των ναζί Auschwitz, αντιστέκονται και στις δυστοπικές αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα που, σε συνδυασμό με τα πειθαρχικά, αυστηροποιεί και το πλαίσιο των αδειών αλλά και αυτό της υπ' όρον απόλυσης, καθι- στώντας και τα δύο σχεδόν άπιαστο όνειρο.

Σεν έμπαθες να ακούεις»

* σίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοιυτίας

Δύο χρόνια μετά το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου και παρά τις εκτεταμένες προσπάθειες συγκάλυψης από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, η αλήθεια συνεχίζει να στοιχειώνει όσους με τον έναν ή τον άλλο τρόπο συνέβαλαν σε αυτό το φρικιαστικό έγκλημα.

Η Εισαγγελία του Ναυτοδικείου Πειραιά άσκησε ποινική δίωξη κατά 17 αξιωματικών του Λιμενικού που κατηγορούνται για κακουργηματικές πράξεις στο πολύνεκρο ναυάγιο. Μεταξύ των 17 κατηγορούμενων Λιμενικών βρίσκονται, εκτός του πρώην αρχηγού Γιώργου Αλεξανδράκη, ο πλωτάρχης Μιλτιάδης Ζουριδάκης, κυβερνήτης του μοιραίου περιπολικού 920 που βρέθηκε κοντά στο σκάφος των προσφύγων, τα μέλη του πληρώματος του περιπολικού, μέλη των Κλιμακίων Ειδικών Αποστολών που βρίσκονταν πάνω στο σκάφος, όπως και ανώτατα στελέχη της δύναμης του Ενιαίου Κέντρου Συντονισμού Έρευνας και Διάσωσης. Με κοινή τους ανακοίνωση **έξι οργανώσεις και συλλογικότητες που εκπροσωπούν οικογένειες θυμάτων και επιζώντες** σημειώνουν: «Δύο χρόνια σχεδόν μετά το ναυάγιο της Πύλου, η άσκηση ποινικής δίωξης και η παραπομπή σε κύρια ανάκριση για κακουργήματα 17 μελών του Λιμενικού Σώματος μεταξύ των οποίων και ανώτεροι αξιωματικοί της ηγεσίας του, αποτελεί μια ουσιαστική και αυτονόητη εξέλιξη στην πορεία για τη δικαίωση των θυμάτων και την απόδοση δικαιοσύνης». Είναι σαφές πως για ακόμη μια φορά **η κινητοποίηση του αλληλέγγυου κόσμου και του αντιρατσιστικού κινήματος, έπαιξε καθοριστικό ρόλο** στην τελική άσκηση των διώξεων.

Για ακόμη μια φορά η περιοχή των Εξαρχείων έγινε πεδίο αλόγιστης και επικίνδυνης αστυνομικής βίας. Το βράδυ του Σαββάτου 17.05, με το πρόσχημα προηγούμενων επεισοδίων στην ευρύτερη περιοχή, **ΜΑΤ και ΔΙΑΣ έκαναν έφοδο σε μαγαζιά της περιοχής των Εξαρχείων** ξυλοκοπώντας αδιάκριτα όποιον έβρισκαν μπροστά τους, ενώ παράλληλα προκάλεσαν φθορές σε μπαρ και καταστήματα που δεν τους είναι αρεστά. Όπως δήλωσε εργαζόμενος σε ένα από αυτά, δεν είναι η πρώτη φορά που η αστυνομία επιχειρεί με αυτόν τον τρόπο προκαλώντας φθορές και διακινδυνεύοντας τη σωματική ακεραιότητα των θαμώνων. Από την πρώτη στιγμή κυκλοφόρησαν τα βίντεο των αστυνομικών βιαιοπραγιών προκαλώντας οργή. Κι όμως **ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Παύλος Μαρινάκης έσπευσε για ακόμη μια φορά να δώσει πολιτική**



κάλυψη σε αυτές τις εγκληματικές ενέργειες της αστυνομίας αναπαράγοντας τα πιο συντηρητικά κλισέ για «πάταξη των μπαχαλάκηδων» και «τήρηση της τάξης». Όταν ρωτήθηκε για καταγγελίες πολιτών ότι αστυνομικοί χτύπησαν πολίτες, χρησιμοποίησε την πεπατημένη των «μεμονωμένων περιστατικών» και «του ελέγχου τους», χωρίς να δώσει καμία περαιτέρω εξήγηση. Είναι σαφές ότι στόχος της κυβέρνησης είναι αφενός να εντείνει την καταστολή και την πειθαρχηση εντός της κοινωνίας, αφετέρου να ολοκληρώσει το έργο της μετάλλας περιοχών με μακρά πολιτική και κινηματική παράδοση όπως είναι τα Εξάρχεια.

Με πολύχρωμες σημαίες, δυναμικά συνθήματα και παλμό στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, **πραγματοποιήθηκε το απόγευμα του Σαββάτου 24.05 η πορεία του 9ου Reclaim Pride, στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Ημέρας κατά της Ομοφοβίας, της Αμφιφοβίας και της Τρανσφοβίας**, η οποία τιμάται κάθε χρόνο στις 17 Μαΐου. Η πορεία, που διοργανώθηκε με στόχο την ανάδειξη των διακρίσεων που αντιμετωπίζουν τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, κινήθηκε σε κεντρικούς δρόμους της πόλης, με κατάληξη τον Λευκό Πύργο. Ο κόσμος που συμμετείχε, κρατώντας πολύχρωμα μπαλόνια και rainbow σημαίες, έστειλε ηχηρό μήνυμα ορατότητας και διεκδίκησης ίσων δικαιωμάτων, τονίζοντας πως «ο αγώνας κατά της μισαλλοδοξίας είναι διαρκής και συλλογικός». Το Reclaim Pride, το οποίο στηρίζει η «Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη» στη Θεσσαλονίκη καθιερώνεται τα τελευταία χρόνια ως μία πολιτική, ακτιβιστική και ανοιχτή προς την κοινωνία εκδήλωση, που επιχειρεί

να δώσει φωνή σε κοινότητες και αιτήματα που συχνά τίθενται στο περιθώριο. **Την εβδομάδα πριν την πορεία οργανώθηκαν workshops, εκδηλώσεις, εκθέσεις και προβολές με πλήθος κόσμου να συμμετέχει** με μεγάλο ενθουσιασμό σε όλα τα δράματα. Η πορεία του Σαββάτου αποτέλεσε την κορύφωση μιας βδομάδας με ισχυρά μηνύματα διεκδίκησης, χειραφέτησης και ανυπακοής.

Στην Αριστερά είναι ο στόχος Μετωπική επίθεση της κυβέρνησης με όπλο τον αυταρχισμό

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Από το 2019 μέχρι σήμερα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει οικοδομήσει ένα σταθερό πολιτικό προφίλ βασισμένο στον σκληρό νεοφιλελευθερισμό, τη λιτότητα, τον μιλιταρισμό —με εξοπλιστικά προγράμματα-μαμούθ και φιλοπόλεμη ρητορική— και, πάνω απ' όλα, τον αυταρχισμό. Ο τελευταίος δεν είναι ούτε παρεμπόδιση ούτε συγκυριακός. Είναι ο μηχανισμός-κλειδί που ενεργοποιείται για να επιβληθεί κάθε άλλη κυβερνητική επιλογή. Από τη διαχείριση της πανδημίας μέχρι την «προστασία» επενδύσεων και της τουριστικής βιτρίνας στο κέντρο της Αθήνας, η καταστολή είναι σταθερό εργαλείο του κράτους.

Ο αυταρχισμός ως βασική συνιστώσα της κυβερνητικής πολιτικής

Κανείς και καμία δεν μπορεί να αμφισβητήσει την κεντρικότητα της επιλογής του αυταρχισμού από την κυβέρνηση. Αυτή η συνειδητοποίηση είναι πολύτιμη: κάθε διεκδίκηση θα αντιμετωπίζεται με τη ράβδο της αστυνομικής καταστολής, με την αυστηροποίηση θεσμικών πλαισίων και ποινικοποίηση των αγώνων. Αυτή η συνειδητοποίηση εξοπλίζει με την απαραίτητη επιμονή τα κινήματα και τους ανθρώπους που αγωνίζονται. Ωστόσο, τα συνεχόμενα χτυπήματα του αυταρχισμού μπορούν να θολώσουν τα κριτήρια για το ποιο είναι κάθε φορά το πραγματικό διακύβευμα.

Το τελευταίο διάστημα η κυβέρνηση επιχειρεί με πολύ σκληρό και συστηματικό τρόπο να φέρει απανωτά χτυπήματα στους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα (και ιδιαίτερα στην εκπαίδευση), στα πανεπιστήμια και στη νεολαία. Η επίθεση ενορχηστρώνεται και υλοποιείται με πρωτοφανή τρόπο.

Η επίθεση ενάντια στους εκπαιδευτικούς της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης δεν έχει προηγούμενο. Είναι δεκάδες οι περιπτώσεις πειθαρχικής δίωξης εργαζομένων για «παράβαση καθήκοντος», σέρνοντας ανθρώπους σε πολυέξοδες δικαστικές διαμάχες. Οι «παραβάσεις καθήκοντος» μπορεί να είναι η συμμετοχή σε μία απεργία, η διοργάνωση μιας σχολικής

εκδήλωσης με θέμα την αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό ή ακόμα και μία ανάρτηση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης! Η κυβέρνηση έχει ενορχηστρώσει μια βιομηχανία διώξεων για την τρομοκράτηση των εκπαιδευτικών.

Αυτό που δεν είχε υπολογίσει ήταν η σθεναρή και με διάρκεια αντίσταση των εργαζομένων στο δημόσιο, με πολύ σημαντικό ρόλο των δασκάλων και των καθηγητών, με την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Από τη στιγμή που η κυβέρνηση συνειδητοποίησε ότι δεν μπορεί να κερδίσει εύκολα αυτή την πολιτική μάχη, στράφηκε στον ωμό αυταρχισμό.

Η κυβέρνηση έχει επιστρατεύσει τον αυταρχισμό και απέναντι

από άλλα μέτρα όπως η ελεγχόμενη είσοδος και η αυταρχικοποίηση της εσωτερικής λειτουργίας των πανεπιστημίων.

Πολιτικός στόχος

Αυτό που ενοχλεί την κυβέρνηση είναι η Αριστερά και το πραγματικό της ριζώμα σε μαζικούς χώρους. Τα ποσοστά των δυνάμεων της αριστεράς στη ΔΟΕ και την ΟΛΜΕ και πολύ μεγαλύτερα από εκείνα των εθνικών εκλογών. Αυτό δείχνει αφενός μία σημαντική συσπείρωση εργαζομένων εκπαιδευτικών ενάντια στις πολιτικές διάλυσης της δημόσιας παιδείας. Αφετέρου, αυτό αναδεικνύει τη δυνατότητα του συνδικαλιστικού κινήματος και της Αριστεράς να παίρνει πρωτοβουλίες

πολύ μεγάλες εκδηλώσεις των φοιτητικών συλλόγων για το έγκλημα τα Τέμπη, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την προσπάθεια συγκάλυψης από την κυβέρνηση, με αποκορύφωμα την εκδήλωση που έγινε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Το σχολείο και το πανεπιστήμιο είναι δύο πολύ μαζικοί κοινωνικοί χώροι με πολύ σημαντική την παρέμβαση των οργανωμένων δυνάμεων της Αριστεράς. Και από την άλλη, σε λιγότερο ή περισσότερο δύσκολες στιγμές, το εκπαιδευτικό κίνημα έχει παίξει ρόλο είτε πυροδότη ευρύτερων διεκδικήσεων (κυρίως για το φοιτητικό κίνημα) είτε έχει αποτελέσει ένα ισχυρό στήριγμα των κοινωνικών αγώνων.

Η κυβέρνηση βλέπει αυτές τις μάχες, ως την προσπάθεια κατάρριψης των «κάστρων» της Αριστεράς και της «ιδεολογικής της ηγεμονίας», όπως συχνά αναφέρει ο γνωστός μισθός υπουργός Υγείας. Αυτές οι επιθέσεις στοχεύουν να τσακίσουν το φρόνημα, το κύρος και τις δυνατότητες της Αριστεράς στους μαζικούς χώρους. Και κυρίως στοχεύει να σπάσει την πραγματική και μαζική σχέση της Αριστεράς με ένα σημαντικό τμήμα εργαζομένων και νεολαίας.

Εάν αυτές οι μάχες χαθούν, δε θα έχουν χάσει μόνο οι άμεσα εμπλεκόμενοι/ες αλλά θα είναι μία συνολική —συλλογική ήττα για την Αριστερά και το εργατικό κίνημα.

Ίσως φανεί υπερβολική η σύγκριση αλλά υπάρχουν πολλές ομοιότητες ανάμεσα στην επίθεση της κυβέρνησης Μητσοτάκη στο δημόσιο και τα πανεπιστήμια με τη μάχη που έχασαν οι ανθρακωρύχοι στην Αγγλία απέναντι στη Θάτσερ στα μέσα της δεκαετίας του '80. Αυτή η ήττα σηματοδότησε μία ιστορική υποχώρηση ενός πολύ ισχυρού εργατικού κινήματος και αποτέλεσε ταυτόχρονα μία εμφατική επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού σε όλη την κοινωνία.

Το διακύβευμα σήμερα είναι ανάλογο. Συνεπώς για να αποκρουστεί αυτή η επίθεση στην Αριστερά, χρειάζεται μια πλατιά συσπείρωση δυνάμεων που για να μπορέσει να επιτευχθεί είναι αναγκαίο να αναδειχθεί η σοβαρότητα του διακυβέυματος. Αυτή η μάχη δεν μπορεί να κερδηθεί από ηρωικές και αποφασισμένες μειοψηφίες, αλλά από την ενεργοποίηση και τη μαζική κινητοποίηση ανθρώπων, όχι μόνο στην εκπαίδευση αλλά ευρύτερα στο εργατικό κίνημα και τις δυνάμεις της Αριστεράς.

*** Το σχολείο και το πανεπιστήμιο είναι δύο πολύ μαζικοί κοινωνικοί χώροι με πολύ σημαντική την παρέμβαση των οργανωμένων δυνάμεων της Αριστεράς. Αυτές οι επιθέσεις στοχεύουν να τσακίσουν το φρόνημα, το κύρος και τις δυνατότητες της Αριστεράς στους μαζικούς χώρους. Και κυρίως στοχεύει να σπάσει την πραγματική και μαζική σχέση της Αριστεράς με ένα σημαντικό τμήμα εργαζομένων και νεολαίας.**

στη νεολαία και ιδιαίτερα αυτή που σπουδάζει στα δημόσια πανεπιστήμια. Το τελευταίο διάστημα έχει επανέλθει στο προσκήνιο το θέμα «αντιμετώπιση της βίας στα πανεπιστήμια». Στημένα ρεπορτάζ βίας από υποψήφιους διδάκτορες (!), ποινικοποίηση της πολιτικής συζήτησης και του συνδικαλισμού (βλέπε απαγορεύσεις εκδηλώσεων στο ΕΜΠ, αυταρχισμός και εισβολές της αστυνομίας στο ΑΠΘ, διώξεις φοιτητών-τριών στο Πολυτεχνείο της Κρήτης), εκκενώσεις φοιτητικών καταλήψεων από την αστυνομία, προσπαθούν επί ματαίω να περιγράψουν μια εικόνα «βίας και ανομίας» για την οποία ευθύνεται το φοιτητικό κίνημα και ο συνδικαλισμός και η όποια πρέπει να παταχθεί. Έτσι, προτείνεται μέχρι και η απώλεια της φοιτητικής ιδιότητας για 24 μήνες εάν υπάρξει ποινική δίωξη (για αφισοκόλληση) πέρα

για πολύ ευρύτερα ζητήματα. Είναι χαρακτηριστικά τα παραδείγματα ΕΛΜΕ που έχουν οργανώσει σημαντικές δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, έχουν αντιμετωπίσει το ρατσισμό το δικαίωμα όλων των παιδιών (ντόπιων, μεταναστών και προσφύγων) στη δημόσια εκπαίδευση, έχουν αναδείξει ζητήματα έμφυλης βίας κ.ά.

Αντίστοιχα, ενοχλεί το φοιτητικό κίνημα και η Αριστερά μέσα στα πανεπιστήμια. Εδώ και τέσσερα χρόνια η κυβερνητική παράταξη έχει χάσει την πρωτοκαθεδρία από την ΠΚΣ, ενώ συνολικά τα ποσοστά των δυνάμεων της φοιτητικής Αριστεράς είναι κοντά στο 50%, το οποίο αποτελεί ένα μόνιμο και διαχρονικό αγκάθι για το νεοφιλελευθερισμό. Πέρα όμως από τα εκλογικά ποσοστά και το φοιτητικό κίνημα έχει διαχρονικά αναδείξει κομβικά κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Αρκεί να δει κάποιος τις

Νέα κυκλοφορία από τις εκδόσεις RedMarks

Ο Πρόλογος της έκδοσης

Το 2015 υπήρξε μια πολύ σημαντική πολιτική «στιγμή».

Ήταν η κορύφωση μιας μακράς πορείας αγώνων όπου, με επίκεντρο την εργατική τάξη, οι λαϊκές μάζες έδωσαν σκληρή μάχη με στόχο να μην επιτρέψουν στη ντόπια κυρίαρχη τάξη και τους διεθνείς συμμάχους της (τη διαβόητη Τρόικα) να χειριστούν την κρίση με μια δραματική υποβάθμιση των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Τα «μνημόνια» υπήρξαν αντικείμενο μιας σκληρής κοινωνικής και πολιτικής σύγκρουσης.

Αυτή η σύγκρουση άλλαξε τον πολιτικό χάρτη στην Ελλάδα. Αυτοί οι αγώνες διέλυσαν το ΠΑΣΟΚ (το κάποτε ισχυρότερο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα στην Ευρώπη) και μείωσαν δραστικά την επιρροή της ΝΔ. Μέσα από αυτούς τους αγώνες εκτινάχθηκε σε αποφασιστικό ρόλο ο ΣΥΡΙΖΑ, ένα σχετικά νέο τότε πολιτικό «μόρφωμα», υβριδικού χαρακτήρα μεταξύ «κόμματος» και «πολιτικού μετώπου». Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε αναπτυχθεί, αρχικά, μέσα από τη σχέση του με το διεθνές κίνημα ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και τους αγώνες της εποχής του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ. Στο εσωτερικό του, όπως αποδείχθηκε, παρέμεναν άλυτα κρίσιμα πολιτικά και στρατηγικά ζητήματα. Όσοι ερμηνεύουν την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ με κέντρο κάποιες τάχα «χαρισματικές» ικανότητες του Αλέξη Τσίπρα, βρίσκονται σε μεγάλη απόσταση από τις αλήθειες που συνθέταν τη διαρκή σύγκρουση-αντιπαράθεση γραμμών στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ κατά τη ριζοσπαστική του περίοδο.

Ο κόσμος επιχείρησε αρχικά να ανατρέψει τα μνημόνια με τη μέθοδο του αγώνα από τα κάτω: οι διαδοχικές γενικές απεργίες, τα ογκώδη παλλαϊκά συλλαλητήρια, οι επαναλαμβανόμενες «πολιορκίες» του κοινοβουλίου από εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτών, δημιούργησαν μια κυριολεκτικά οριακή κατάσταση. Όμως δεν βρήκε τη δύναμη να την ξεπεράσει, να βάλει στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της κοινωνικής ανατροπής. Παρά την ποιοτική ανάπτυξη των αγώνων και τη βύθιση του καθεστώτος σε κρίση, στην Ελλάδα του 2011-15 δεν αναπτύχθηκαν οργανώσεις των μα-

ζών ανάλογες με τα ιστορικά εργατικά συμβούλια, που θα μπορούσαν να στηρίξουν την προοπτική μιας επαναστατικής σοσιαλιστικής απελευθέρωσης. Η πλειοψηφία του αγωνιζόμενου κόσμου στράφηκε, σταδιακά, προς την ελπίδα να ανατρέψει τα μνημόνια αξιοποιώντας και τις όποιες δυνατότητες του κοινοβουλευτικού/εκλογικού δρόμου.

Το αποτέλεσμα ήταν η εκλογική νίκη του Γενάρη του 2015. Η κυβέρνηση «με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ» έπαιρνε την εντολή από τον κόσμο να λειτουργήσει σαν «Κυβέρνηση της Αριστεράς», τιμώντας τις πολιτικές και προεκλογικές δεσμεύσεις που συγκρότησαν το νικηφόρο εκλογικό ρεύμα.

Δεν συνέβη. Το ηγετικό επιτελείο γύρω από τον Αλ. Τσίπρα επέλεξε να αναζητήσει τη συναίνεση με την κυρίαρχη τάξη, να περιοριστεί στη διαπραγμάτευση με την Τρόικα, να εγκλωβιστεί στο «πάση θυσία στο ευρώ», να λειτουργήσει ως κυβέρνηση «Εθνικής Σωτηρίας» με στόχο να βγάλει τον ελληνικό καπιταλισμό από την κρίση. Το αποτέλεσμα ήταν η ήττα, η «κωλοτούμπα», η ντροπιαστική υπογραφή του μνημονίου 3 μαζί με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ.

Το 2015 εξακολουθεί να παράγει πολιτικά αποτελέσματα. Δέκα χρόνια μετά, και 6 χρόνια μετά την

«Η χαμένη ευκαιρία και η ήττα του 2015»

Συλλογή κειμένων

ISBN: 978-618-5473-16-7

σελίδες: 208

τιμή λιανικής: €10,00



«Το 2015 εξακολουθεί να παράγει πολιτικά αποτελέσματα. Δέκα χρόνια μετά όλα τα αιτήματα του αγωνιζόμενου κόσμου εκείνης της εποχής παραμένουν ακόμα ανεκπλήρωτοι στόχοι. Η υποχρέωση «Να τα πάρουμε όλα πίσω!» είναι ενεργό πλαίσιο αιτημάτων και στόχων της εργατικής και κοινωνικής αντίστασης.»

ψευδεπίγραφη «έξοδο από τα μνημόνια» του 2018, όλα τα αιτήματα του αγωνιζόμενου κόσμου εκείνης της εποχής παραμένουν ακόμα ανεκπλήρωτοι στόχοι. Η υποχρέωση «Να τα πάρουμε όλα πίσω!» είναι ενεργό πλαίσιο αιτημάτων και στόχων της εργατικής και κοινωνικής αντίστασης. Αλλά σε συνθήκες διαφορετικές. Όπου ο ΣΥΡΙΖΑ έχει μετατραπεί σε ερείπιο, και έχει μεσολαβήσει η λαίλαπα της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Σε αυτά τα χρόνια η Διεθνιστική Εργατική Αριστερά (ΔΕΑ) ανέλαβε ευθύνες που, συχνά, ξεπερνούσαν το μπόι της. Παλέψαμε ενάντια στο ρεύμα, αλλά καταλαβαί-

νοντας ότι αυτό δεν ταυτίζεται με το να μένεις έξω από το ρεύμα.

Αυτό το μικρό βιβλίο επιχειρεί να παρουσιάσει τις εμπειρίες μας και τα συμπεράσματα που βγάλαμε από αυτές. Το πρώτο μέρος του αποτελείται από σημερινά μας κείμενα, με την άνεση της χρονικής απόστασης από τα γεγονότα. Το δεύτερο μέρος είναι κείμενα που γράψαμε στο περιοδικό «Κόκκινο», κοντά στα γεγονότα και επιχειρώντας έγκαιρα να καλύψουμε την υποχρέωση απολογισμού της δράσης μας στην περίοδο ΣΥΡΙΖΑ. Το τρίτο μέρος αποτελείται από κείμενα στην εφημερίδα μας, την «Εργατική Αριστερά», και τον ιστότοπο project.gr, γραμμένα στην ώρα των εξελίξεων, που δείχνουν με τον καλύτερο τρόπο το πώς αντιμετωπίσαμε τον ΣΥΡΙΖΑ και την μετάλλαξή του.

Η έκδοση αυτή είναι τμήμα της προσπάθειάς μας να οργανωθεί μια πλατιά, ενωτική και ουσιαστική συζήτηση για το 2015, μέσα στα πλαίσια της σημερινής ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Γιατί πιστεύουμε ότι μια βασική υποχρέωση που δημιουργούν τα μεγάλα γεγονότα, ακόμα και αν πρόκειται για σημαντικές ήττες, είναι η προσπάθεια για τη στήριξη βασικών πολιτικών συμπερασμάτων που θα επιτρέψουν σε έναν ευρύτερο κόσμο να παλέψει πιο αποτελεσματικά την επόμενη φορά. Που θα είναι, απλώς, αναπόφευκτη.

εκδόσεις
redmarks
www.redmarks.gr
2108233761

21-22
ΙΟΥΝΙΟΥΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ - ΑΠΟ - ΔΕΑ -
ΜΕΤΑΒΑΣΗ - ΞΕΚΙΝΗΜΑΠάντειο Πανεπιστήμιο
Διήμερο ΣυζητήσεωνΗ εμπειρία του 2010-2015
για την Αριστερά που έχουμε
ανάγκη σήμερα

Τον Ιούλιο του 2015 συμπεκνώθηκε πολιτικά η κοινωνική αντίδραση στη βίαιη επιβολή των μνημονίων της σκληρής ταξικής λιτότητας. Με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στις 5 του Ιούλη η εργατική τάξη, η νεολαία, η κοινωνική πλειοψηφία θα κάνει μία ανεπανάληπτη δήλωση αποφασιστικότητας απέναντι στους εκβιασμούς των κάθε λογής εκπροσώπων της ντόπιας άρχουσας τάξης, των δανειστών αλλά και της ενορχηστρωμένης διεθνούς συστημικής προπαγάνδας εκφοβισμού του λαού. Την δύναμη του λαού ωστόσο και την αποφασιστικότητα δεν την επέδειξε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ πέρασε από την Βουλή μαζί με τις ψήφους της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ το 3ο μνημόνιο και υπό αυτό το μνημονιακό πλαίσιο κυβέρνησε ως το 2019. Αλλά και οι αριστερές δυνάμεις, μέσα και έξω από τον ΣΥΡΙΖΑ, που αντιταχθήκαμε σε αυτή την εξέλιξη δεν καταφέραμε δυστυχώς να ανοίξουμε έναν άλλο δρόμο. Έναν δρόμο που δεν θα περιλάμβανε μόνο μια διαφορετική πολιτική βούληση, αλλά την οργάνωση της εργατικής τάξης και του κόσμου της εργασίας συνολικότερα στην αντιπαράθεση με την εγχώρια άρχουσα τάξη, συγκρούσεις με τους κρατικούς μηχανισμούς, ρήξεις με το σύστημα της ευρωζώνης που έδειξε τα δόντια του με τον τραπεζικό στραγγαλισμό.

10 χρόνια μετά από το 2015 ο κόσμος των "από κάτω", η κοινωνική πλειοψηφία έχει υποστεί και υφίσταται σφοδρή και συνεχόμενη μνημονιακή επίθεση στους όρους της εργασίας και της ζωής της. Ακρίβεια, ανεργία, λιτότητα, ιδιωτικοποιήσεις παντού, αστυνομικό κράτος, αυταρχισμός και καταστολή, τα χαρακτηριστικά της

ακρο - κεντροδεξιάς κυβέρνησης του Μητσοτάκη που σήμερα αποδοκιμάζεται πλειοψηφικά από την κοινωνία, δημοσκοπικά αλλά και με το κίνημα των Τεμπών, ωστόσο δεν απειλείται άμεσα πολιτικά!

Σε αυτό το πλαίσιο θέλουμε να συζητήσουμε όχι επετειακά, αλλά για να βγάλουμε συμπεράσματα για τα επόμενα βήματά μας. Οργανώνουμε τη συζήτησή μας σε 4 άξονες

- 10 χρόνια μετά συζητάμε για την περίοδο 2010 - 2015, για την ιστορική κλιμάκωση της μαζικής κοινωνικής κινητοποίησης και δράσης, από το εργατικό κίνημα και τις δεκάδες γενικές απεργίες, τις "πλατείες" και τις μαζικές διαδηλώσεις στο Σύνταγμα μέχρι την οργάνωση απ' τα κάτω λαϊκών συνελεύσεων και δικτύων αλληλεγγύης. Για την κοινωνική διεργασία που απέδωσε ένα τέτοιο μέγεθος κλιμάκωσης της πάλης, και για την οξυύτατη οικονομική και κοινωνική κρίση εκείνης της περιόδου εντός

της οποίας δημιουργήθηκε. Συζητάμε για τις τότε πολιτικές και προγραμματικές επιλογές των βασικών αριστερών ρευμάτων και δυνάμεων. Συζητάμε κριτικά και αυτοκριτικά για το κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα που οδήγησε στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, για τις ελπίδες που γέννησε αλλά και τη μνημονιακή μετάλλαξή της.

- Συζητάμε για ζητήματα στρατηγικής και τακτικής, για το "ενιαίο μέτωπο", τη μεταβατική πολιτική και το ερώτημα της "κυβέρνησης της Αριστεράς", για τη μαζική πολιτική και το όραμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής στον 21ο αιώνα.

- Συζητάμε για τη "συνάντηση" μιας ορισμένης εκδοχής Αριστεράς με την κυβέρνηση και το κράτος, ειδικά τους πρώτους μήνες του 2015 και τα συμπεράσματα που βγαίνουν για τη στρατηγική μας: για τη σημασία των πολιτικών επιλογών και της κοινωνικής

οργάνωσης, για τη λειτουργία του πλαισίου της ευρωζώνης και της ΕΕ, αλλά και των κρατικών μηχανισμών. Συζητάμε για τη στάση του κινήματος, αλλά και για τις εναλλακτικές επιλογές που θα μπορούσε να είχε κάνει ένα αριστερό ριζοσπαστικό μπλοκ δυνάμεων για να υπάρξει μια άλλη διέξοδος στη συνθηκολόγηση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ.

- Συζητάμε με το βλέμμα στραμμένο στο σήμερα και την ανάγκη να εξάγουμε χρήσιμα συμπεράσματα από μία πρόσφατη ιστορική εμπειρία μεγάλης κλιμάκωσης της ταξικής και πολιτικής πάλης στην Ελλάδα που βρέθηκε στο επίκεντρο της διεθνούς προσοχής, τόσο των "από πάνω" όσο και των λαών, των κινήματων, και της αριστεράς, ιδιαίτερα στην Ευρώπη.

Στον επικίνδυνο κόσμο της κλιμάκωσης των εξοπλισμών, ιδιαίτερα στην Ευρώπη, των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων και πολέμων, στην Ουκρανία και όχι μόνο, της γενοκτονικής βίας του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, της ανόδου και της απειλής της ακροδεξιάς, του ρατσισμού, του σεξισμού και του φασισμού, της οικολογικής καταστροφής και της διαρκούς ταξικής επίθεσης στην εργατική τάξη και ευρύτερα στους/στις "από κάτω", προβάλλει ως επείγουσα ανάγκη η ύπαρξη μαζικής αριστεράς, χρήσιμης στο κίνημα, στους αμυντικούς αγώνες και στην προετοιμασία αντιμετώπισης, στη διεκδίκηση άμεσων νικών, με απαντήσεις και επιλογές απέναντι στις πολιτικές προκλήσεις και ταυτόχρονα αριστερά ανατρεπτική που διεκδικεί τον ιδεολογικοπολιτικό συσχετισμό, την ιστορική επικαιρότητα της ανατροπής του καπιταλισμού για τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό στον 21ο αιώνα.

Κίνημα ενάντια στα μνημόνια 2010-2015:
Ριζοσπαστισμός, μορφές, δυνατότητες και όρια
21/6, 3 μ.μ.-6 μ.μ.

Στοιχεία στρατηγικής και τακτικής της
Αριστεράς: Κράτος, κυβέρνηση, εξουσία
21/6, 7 μ.μ.-10 μ.μ.

2015: Από την εξαγγελία της ανατροπής στη
συνθηκολόγηση
22/6, 12 μ.μ.-3 μ.μ.

Συμπεράσματα και προοπτικές για την Αριστερά
που έχουμε ανάγκη σήμερα
22/6, 4 μ.μ.-7 μ.μ.

10 χρόνια μετά τη χαμένη ευκαιρία και την ήττα του 2015 Απολογίζοντας τους... απο

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η πολιτική συζήτηση για το 2015, για αυτή τη μεγάλη ευκαιρία ανατροπής που δημιούργησαν οι οξύτατοι κοινωνικοί και πολιτικοί αγώνες της περιόδου μετά τον ΓΑΠ στο Καστελόριζο, για την ευκαιρία που χάθηκε με την πολιτική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση, για την πολιτική που οδήγησε στην ήττα με το 3ο μνημόνιο, παραμένει μια ανοιχτή «πληγή» για τον κόσμο της Αριστεράς και των κινημάτων κοινωνικής αντίστασης.

Οι αποφάσεις και οι συγκρούσεις εκείνης της σημαντικής περιόδου παρήγαγαν πολιτικά αποτελέσματα που παραμένουν ενεργά ακόμα στην τρέχουσα πολιτική κατάσταση. Η διαλυτική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, η δυνατότητα ανασυγκρότησης του ΠΑΣΟΚ αλλά με «βήμα σαλιγκαριού», η απόσυρση των ελπίδων μεγάλου τμήματος των εργαζόμενων και λαϊκών ανθρώπων από το πολιτικό/εκλογικό «παιχνίδι», η στροφή στη μαζική αποχή και στον «κανένα», που δημιουργεί ευκαιρίες για «αντιπολιτεύσεις» ακραίας αστάθειας και πτητικότητας, είναι λίγα μόνο από τα αποτελέσματα των πράξεων και παραλήψεων εκείνης της εποχής.

Οι απολογισμοί των παραδοσιακών ηγεσιών των καθεστωτικών κυβερνητικών κομμάτων καθορίζονται από επιφανειακή δημαγωγία. Ο Μητσοτάκης ισχυρίζεται ότι το 2015 ήταν μια «στιγμή» μεγάλης επικινδυνότητας και αχρείαστων θυσιών. Κρύβει ότι στην τελική πράξη του 2015, στη συζήτηση για την αποδοχή του τρίτου μνημονίου, ο ίδιος και το κόμμα του πρόσθεσαν την υπογραφή αλλά και την ψήφο τους στη Βουλή στις αποφάσεις του επιτελείου του Αλέξη Τσίπρα. Κρύβει, κυρίως, την επίγνωση των καθεστωτικών στελεχών ότι η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου είχε αποτύχει στην επιβολή του δεύτερου μνημονίου, ήταν απολύτως ανίκανη να επιβάλει το ερχόμενο τρίτο μνημόνιο και αντιμετώπιζε τον κίνδυνο μιας ανεξέλεγκτης πολιτικής κατάρρευσης. Η σταδιακή αποστασιοποίηση του Ευάγγελου Βενιζέλου από το «περιβάλλον» της ΝΔ και η επανασυμφιλίωσή του με το στελεχικό δυναμικό της «κυβερνώσας Αριστεράς» δείχνει την επίγνωση ενός τμήματος των καθεστωτικών δυνάμεων για το γεγονός ότι το

2015 την «έβγαλαν καθαρή» μόνο και μόνο γιατί πήραν την ανέλπιστη βοήθεια του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ.

Ο απολογισμός του επιτελείου του Αλ. Τσίπρα ξεπερνάει τα όρια του υπερφίαλου και προδιαγράφει μια πορεία προς ακόμα πιο συντηρητικές κατευθύνσεις. Αισθάνονται, λέει, υπερήφανοι γιατί «έβγαλαν τη χώρα από τα μνημόνια», γιατί άφησαν στον Μητσοτάκη τα συσσωρευμένα υπερπλεονάσματα του διαβόητου «μαξιλαριού» και γιατί έθεσαν τα θεμέλια για την τρέχουσα εξωτερική πολιτική του ακραία φιλονατοϊκού προσανατολισμού του ελληνικού κράτους, των μεγάλων εξοπλισμών, των ΑΟΖ και των εξορύξεων στην Ανατολική Μεσόγειο και, συνακόλουθα, των διπλωματικοστρατιωτικών «αξόνων» με το Ισραήλ και τη δικτατορία του Σίσι στην Αίγυπτο! Όλα αυτά «εμείς τα κάναμε» υπογράμμιζε αμέριμνα στο «Βήμα» ένας κεντρικός «σύμβουλος» και θεωρούμενος ως «αυθεντικός εκφραστής» του πρώην πρωθυπουργού. Σε αυτήν τη βάση, ο Αλ. Τσίπρας διαρρέει συστηματικά προσχέδια μιας πιθανής «επιστροφής» και προς το παρόν συγγράφει... ΝΕΠ (όχι, δεν πρόκειται για επιστροφή στον Λένιν, αλλά για μια κάποια Νέα Εθνική Πυξίδα). Διαβάζοντας κανείς αυτό το πόνημα θα διαπίστωνε ότι χρειάζεται γενναιοδωρία για να το κατατάξει πολιτικά, αφού οι ιδέες του κινούνται κάπου ανάμεσα στον Γιάγκο Πεσματζόγλου (του αλησμόνητου ΚΟΔΗΣΟ) και στον Κωνσταντίνο Καραμανλή τον πρεσβύτερο (του «κυριαρχισμού», αλλά πάντα μέσα στο «ανήκομεν στη Δύση»). Μωραίνει Κύριος...

Δυστυχώς, και οι παρεμβάσεις του ΚΚΕ δεν προσφέρουν κάτι ουσιαστικό. Σειρά άρθρων (και κάποια με «βαριές» υπογραφές) επαναφέρουν την άποψη ότι στην περίοδο 2010-15 δεν παιζόταν και κάτι σημαντικό, και γι' αυτό το Κόμμα έπραξε απολύτως σωστά με το να μην κάνει... τίποτα! Είναι πραγματικά εντυπωσιακό ότι κανείς δεν αισθάνεται εκεί την ανάγκη για μια πειστική απάντηση στο γεγονός ότι στο τέλος μιας μακράς περιόδου κρίσης, μεγάλων αγώνων και μεγάλων πολιτικών ανακατατάξεων, το ΚΚΕ βγήκε με μικρότερες δυνάμεις από όσες διέθετε στο ξεκίνημα της περιόδου.

Αποτίμηση:

Σε αυτό το έδαφος ήταν πιο ενδιαφέρουσα η προσπάθεια των συζητήσεων που οργάνωσε η εφημερίδα



Από το πρωτοσέλιδο της Εργατικής Αριστεράς, 16 Μάη 2018.

«Εποχή», με εισηγητές κυρίως από το μετά τον Κασσελάκη κύμα αποχωρήσεων από τον ΣΥΡΙΖΑ που προσανατολίστηκαν στη Νέα Αριστερά.

Όμως αυτή η συζήτηση, δυστυχώς (και υπογραμμίζω το δυστυχώς) καθορίστηκε από την τάση απολογητισμού για τα πεπραγμένα της κυβέρνησης του Αλ. Τσίπρα.

Η τάση αυτή έγινε φανερή εκ προοιμίου. Πολλή έμφαση δόθηκε στους «επώδυνους συμβιβασμούς» και στην υπενθύμιση ότι υπήρχε ένα «πιστόλι στον κρόταφο». Στη συζήτηση για τους «συμβιβασμούς» το μόνο πολιτικό ενδιαφέρον στοιχείο είναι το εάν και κατά πόσο αυτοί ήταν αναγκαίοι και προωθητικοί (από τη σκοπιά των εργαζομένων και της διεκδίκησης της σοσιαλιστικής απελευθέρωσης) και όχι το εάν και κατά πόσον ήταν «επώδυνοι» (για ποιον κυρίως;). Όσο για το «πιστόλι», είναι ένα σπάνιο αυτογκόλ, γιατί αν κάποιοι ήλπιζαν ότι θα κυβερνήσουν με το πιστόλι με το μέρος τους, άλλα πράγματα θα έπρεπε να κάνουν πριν τον Γενάρη του 2015.

Όμως ποιο ήταν αυτό το «πιστόλι στον κρόταφο» των κυβερνητικών στελεχών; Ο Αντ. Παπαγιαννίδης το παρουσίασε εξ' αρχής: «Η Τρόικα ήταν αποφασισμένη να θέσει ζήτημα εξόδου από το ευρώ». Πρόκειται για δημοσιογραφική πληροφορία, για εκτίμηση, για (σοβαρή) πολιτική πιθανότητα, για απειλή, αλλά όχι για

πολιτικό γεγονός. Δέκα χρόνια μετά, δεν γνωρίζουμε αν η Κομισιόν και η ΕΚΤ θα ανέβαν πράγματι αυτό το «πιστόλι» στον κρόταφο της κυβέρνησης Τσίπρα, γιατί η κυβέρνηση υποχώρησε απ' όλες τις βασικές προεκλογικές της υποσχέσεις πριν η Τρόικα χρειαστεί να περάσει από τις απειλές στις πράξεις (που θα είχαν, όπως όλοι γνωρίζουμε, κόστος για όλες τις πλευρές...).

Έχει υποτιμηθεί η πολιτική σημασία της ακύρωσης των υπεσχημένων «μονομερών ενεργειών» αντιλιτότητας, που περιλαμβάνονταν ως άμεσα μέτρα στο προεκλογικό πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Το σημείο υπογραμμίστηκε από τις ερωτήσεις του κοινού στη συζήτηση της «Εποχής». Ο Στ. Τομπάζος θύμισε τις κρίσιμες «μεταβατικές» πολιτικές επιλογές του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ: Εθνικοποίηση των τραπεζών, φορολόγηση του μεγάλου πλούτου, έλεγχος στη δραπέτευση» κεφαλαίων, στάση πληρωμών των δόσεων χρέους. Οι απαντήσεις του Γ. Δραγασάκη, αλλά και του Ευκλ. Τσακαλώτου, ήταν μια αναπαράγηση της θεωρίας του «πιστολιού στον κρόταφο»: Εάν αυτά είχαν επιδιωχθεί, τότε η κυβέρνηση θα οδηγείτο σε αδυναμία εγγύησης των καταθέσεων των πολιτών, σε μείωση της οικονομικής δραστηριότητας, σε μείωση των γενικών εσόδων του κράτους και των εσόδων από τον ΦΠΑ και τελικά «η

ολογισμούς

Ελλάδα θα έμενε μόνη στη στάση πληρωμών». Μόνο που το 2018, όταν γινόταν η αποτίμηση της «μνημονιακής» περιόδου για να υπογραφεί η συμφωνία με τους δανειστές, οι καταθέσεις των εργαζομένων και λαϊκών ανθρώπων είχαν εξαερωθεί, η μείωση της οικονομικής δραστηριότητας ήταν ρεκόρ σε καιρό ειρήνης, τα έσοδα του κράτους και τα έσοδα από τον ΦΠΑ «υπαγόρευαν» δραματική αύξηση των συντελεστών (υπερ)φορολόγησης όσων ζουν από την εργασία τους, η Ελλάδα είχε μείνει «μόνη» στο τελευταίο βαγόνι της δρακόντιας λιτότητας, μακράν πίσω από τις άλλες χώρες των PIGS που αντιμετώπισαν επίσης τη «μνημονιακή» επίθεση της ΕΕ και του ΔΝΤ.

Αυτά αναδεικνύουν την υποκρισία της επίκλησης της «γραμμής του εφικτού». Το εφικτό, κάθε φορά, δεν είναι προκαθορισμένο. Η «γραμμή του εφικτού» μετακινείται, σε όρια που περιλαμβάνουν τις αλλαγές στον ταξικό συσχετισμό, τα αποτελέσματα της πολιτικής δράσης, τη στάση των κομμάτων της Αριστεράς. Και πολύ περισσότερο όταν αυτά έχουν βρεθεί στην κυβερνητική εξουσία, και δεν την αντιμετωπίζουν ως αυτοσκοπό αλλά ως «όπλο» και ως δυνατότητα για να προωθήσουν σημαντικές αλλαγές (θυμάται κανείς εκείνες τις «τομές»;) προς όφελος των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών.

Κάθε πολιτική συζήτηση έχει κρίσιμες και «αποκαλυπτικές» στιγμές. Στο τριήμερο της «Εποχής», ανάλογη ήταν η τοποθέτηση του Γ. Σταθάκη. Με την άνεση και το χαμόγελο που τον χαρακτηρίζει, περιέγραψε την κυβερνητική πολιτική του δραματικού πρώτου εξαμήνου του 2015

ως το «χρονικό μιας προαναγγελθείσας συμφωνίας». Ο Σταθάκης είναι (προς τιμήν του) ειλικρινής και δεν αισθάνεται την ανάγκη να κρύβεται. Οι κρίσιμες αποφάσεις του '15 ήταν οι προαποφασισμένες επιλογές ενός κλειστού επιτελείου (αυτού που τότε αποκαλούσαμε «περίκλειστο κόμμα μέσα στο κόμμα», γύρω από τον Αλέξη Τσίπρα) που αποφάσισε να επιχειρήσει να κυβερνήσει σε συμβιβασμό με την ντόπια κυρίαρχη τάξη και τους δανειστές. Με αυτόν τον προσανατολισμό, το τρίτο μνημόνιο ήταν το μόνο που μπορούσε να επιτύχει και τις συνέπειες τις λούζεται σήμερα η κοινωνική πλειοψηφία, αλλά και οι πρωταγωνιστές της εποχής της «κυβερνώσας Αριστεράς».

Φυσιολογικά, το κοινό έθεσε το στοιχειώδες ερώτημα της εσωκομματικής δημοκρατίας. Αυτή η «προαναγγελθείσα συμφωνία» από ποιο συλλογικό σώμα είχε εγκριθεί; Η απάντηση δεν δόθηκε, γιατί δεν υπάρχει. Οι κρίσιμες οικονομικές αποφάσεις του καυτού εξαμήνου του 2015 δεν είχαν την έγκριση κομματικών οργάνων, ακόμα και αυτών που το Καταστατικό του ΣΥΡΙΖΑ όριζε ως «ανώτατα» (ΠΓ, ΚΕ).

Το «κενό» δημοκρατίας δεν αφορά μόνο τις οικονομικές αποφάσεις, αλλά και τον σχηματισμό της κυβέρνησης με τους ΑΝΕΛ (που δεν εγκρίθηκε από καμιά «πλειοψηφία») και κυρίως την επιλογή του Πρ. Παυλόπουλου για τη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας (που εγκρίθηκε από την Κ.Ο., σε μια συνεδρίαση με την παρουσία μελών της ΠΓ, λίγα μόλις λεπτά πριν ο Τσίπρας ανακοινώσει την προαποφασισμένη επιλογή του). Η υποβάθμιση της κομματικής

λειτουργίας σε εικονική, δεν άρχισε ούτε στην περίοδο της «ανεξέλεγκτης διεύρυνσης» (2019-23), ούτε στην περίοδο Κασσελάκη.

Οι αποφάσεις για τον Καμμένο και τον Παυλόπουλο ήταν μια βάναυση παραβίαση των συνεδριακών αποφάσεων του ΣΥΡΙΖΑ για τις πιθανές πολιτικές συμμαχίες που είχαν βάλει το όριο: «από την αριστερά της αριστεράς, μέχρι τη μη-μνημονιακή σοσιαλδημοκρατία». Ο Αρ. Μπαλτάς είχε κρίσιμο ρόλο στη διαμόρφωση των συνεδριακών κειμένων του ΣΥΡΙΖΑ. Στο τριήμερο της «Εποχής», επέλεξε να δικαιολογήσει αυτή την πρώτη «διεύρυνση» των συμμαχιών προς την καραμανλική πτέρυγα και την «κυριαρχική» Δεξιά, ως αναγκαία για να αποφευχθεί μια παραλυτική κρίση. Άλλωστε, και στην ιστορία του κινήματος και της Αριστεράς, συνήθως έτσι δικαιολογούνταν εκ των υστέρων τα «μικρά βήματα» μετατόπισης προς έναν άλλο «μεγάλο δρόμο»...

Με τις αποφάσεις αναζήτησης του συμβιβασμού με την ντόπια κυρίαρχη τάξη, του «πάση θυσία» συμβιβασμού με την Τρόικα και της πολύπλευρης διεύρυνσης που απέκλειε τελικά μόνο «τη Σαμαρική Δεξιά και την ακροδεξιά», το πολιτικό σχέδιο «Κυβέρνηση της Αριστεράς» ακυρώθηκε. Στη θέση του επιχειρήθηκε το σχέδιο «Κυβέρνηση Εθνικής Σωτηρίας», που ως όριο είχε να βγάλει «τη χώρα» (δηλαδή τον ελληνικό καπιταλισμό) από το βάραθρο της μνημονιακής κρίσης. Οι πρωταγωνιστές ήλπιζαν ότι θα ανταμειφθούν με μια μακρά κυβερνητική θητεία που, ίσως, θα τους επέτρεπε αργότερα να πάρουν και κάποια μέτρα πέρα από αυτά που επέλεξαν να «υιοθετήσουν». Ως συνήθως, όταν το νερό άρχισε να μπαίνει στο αυλάκι, κλήθηκαν στην (κυβερνητική) υπηρεσία οι πιο αυθεντικοί εκφραστές, δηλαδή η νεοφιλελεύθερη εκδοχή της Δεξιάς υπό τον Κυριάκο Μητσοτάκη.

ΕΟΚ και NATO...

Δυστυχώς η ζημιά των κυβερνήσεων Τσίπρα δεν περιορίστηκε στο οικονομικό-κοινωνικό πεδίο.

Ο Ν. Φίλης –προς τιμήν του!– ανέδειξε τη σημασία της φιλοαμερικανικής «στροφής» των κυβερνήσεων Τσίπρα, που οι πράξεις της θα έκαναν να κοκκινίσουν από ντροπή όλοι οι προηγούμενοι πρωθυπουργοί της Μεταπολίτευσης, πριν τον Αντώνη Σαμαρά.

Ο Αλ. Τσίπρας δεν δίστασε να χαρακτηρίσει τον Τραμπ, αμέσως μετά την πρώτη εκλογική νίκη του, ως «διαβολικά καλό» και να υπογράμμιζε ότι «μοιραζόμαστε κοινές αρχές και αξίες». Ακολουθώντας κατά πόδας την πολιτική Τραμπ, επισκέφτηκε το Ισραήλ και ήταν ο πρώτος Ευρωπαίος πολιτικός που αναφέρθηκε στο «ιστορικό δικαίωμα» του Κράτους του Ισραήλ να αναδείξει την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσά του.

Μεταξύ 2015-2019 το Ισραήλ απέκτησε τη δυνατότητα για συστηματικές αεροναυτικές ασκήσεις στον ελληνικό χώρο, ασκήσεις που είχαν ως «σενάριο» προσομοίωσης μια επίθεση μεγάλης κλίμακας κατά του Ιράν.

Σε αυτά τα χρόνια τέθηκαν στην πράξη τα θεμέλια για τους τριμερείς στρατιωτικούς «άξονες» (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ και Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος), τα σχέδια που είχαν φέρει από τις ΗΠΑ οι αμερικανοσπουδαγμένοι Alt Right «σύμβουλοι» του Αντώνη Σαμαρά.

Στα ίδια χρόνια τέθηκαν τα θεμέλια, υπό την καθοδήγηση του πολυπειρου πρέσβη των ΗΠΑ στην Αθήνα Τζέφρι Πάιατ, για την αναβάθμιση και την επέκταση των αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων στον ελλαδικό χώρο. Ο Τζ. Πάιατ, με προϋπηρεσία ως πρέσβη στο Κίεβο, είχε «προφητικά» δηλώσει ότι η Αλεξανδρούπολη είναι για τις ΗΠΑ «ένας από τους πιο πολύτιμους τόπους στην Ευρώπη» και ότι η βάση της Σούδας έχει «κληρονομήσει» το ρόλο της βάσης στο Ιντσιρλίκ, δηλαδή του βασικού στηρίγματος των ΗΠΑ για το στρατιωτικό έλεγχο της Μέσης Ανατολής.

Σε αντίβαρο, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ανεμίζει ως σημαία την Συμφωνία των Πρεσπών. Ανήκουμε σε αυτούς που υποστήριζαν πάντα μια πολιτική ειλικρινούς συμφιλίωσης με τους γείτονες της Μακεδονίας και γι' αυτό αναγνωρίζαμε το δικαίωμά τους στον αυτοπροσδιορισμό. Όμως η Συμφωνία των Πρεσπών δεν αφορά μόνο ή κυρίως την επίλυση του «ονόματος». Αφορά την επέκταση του NATO στα δυτικά Βαλκάνια, την ανάπτυξη υπολογίσιμων στρατιωτικών βάσεων στην καρδιά της περιοχής και την ανάθεση της εκπαίδευσης των αξιωματικών και των μάχιμων μονάδων της Β. Μακεδονίας στον πλησιέστερο Νατοϊκό στρατό, δηλαδή στον ελληνικό. Αυτά δεν είναι εύκολο να περιγραφούν ως πολιτική «συμφιλίωσης και ειρήνης» στα Βαλκάνια. Ο πραγματικός αρχιτέκοντας της Συμφωνίας των Πρεσπών ήταν ο Τζέφρι Πάιατ. Γι' αυτό άλλωστε η ΝΔ, μετά τις δημαγωγικές προεκλογικές εθνικιστικές κορώνες εκείνης της περιόδου, φροντίζει ως κυβέρνηση να υλοποιεί την συμφωνία και να απαιτεί από τη Β. Μακεδονία να τηρεί κατά γράμμα τα συμφωνηθέντα.

(συνέχεια σελ.24)



Απολογίζοντας τους... απολογισμούς

(συνέχεια από σελ. 23)

Αυτή η πολιτική έστρωσε κυριολεκτικά το δρόμο στον Μητσοτάκη για να προχωρήσει στις «πρωτοβουλίες» των μεγάλων εξοπλισμών, των πολεμικών συμφώνων με τη Γαλλία και τις ΗΑΠ, της πώλησης των «οικοπέδων» της Ανατολικής Μεσογείου για εξορύξεις στη Chevon και στην ExxonMobil κ.ο.κ. Και είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι σε όλους αυτούς τους «άξονες» πολιτικής, η αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ κινήθηκε μεταξύ ντροπαλής αποδοχής και κάποτε «εθνικο-υπερήφανης» πλειοδοσίας. Η προεκλογική κορώνα του Αλ. Τσίπρα που ζήτησε, το 2023 να επεκταθούν τα ελληνικά χωρικά ύδατα στα 12 ν.μ. στο Αιγαίο και ανατολικά της Κρήτης ήταν ένα μνημείο ανεύθυνης δημαγωγίας.

Η εποχή των διευρύνσεων

Ο βασικός ισχυρισμός των πρώην υπουργών στη συζήτηση της «Εποχής» ήταν ότι «βγάλαμε τη χώρα από τα μνημόνια, κάνοντας συμβιβασμούς, αλλά κρατώντας την κοινωνία όρθια».

Είναι μια απόδειξη ότι δεν κατάλαβαν τι (τους) είχε συμβεί. Στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του '15, η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ ήταν η αναγνώριση, από μεγάλο μέρος της εκλογικής βάσης, του «δικαιώματος της αμφιβολίας» σχετικά με τις προθέσεις και τις προοπτικές και όχι η επικρότηση του τρίτου μνημονίου. Στις εκλογές του 2019, ο φόβος απέναντι στον Μητσοτάκη περιόρισε τις διαστάσεις απόσυρσης στην αποχή, παρότι οι απώλειες ήταν ήδη σημαντικές.

Η πολιτική στα 4 χρόνια στην αντιπολίτευση σάλπισε το «τους ζυγούς λύσατε». Στις εκλογές του 2023 ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε, σε σύγκριση με τον Γενάρη του 2015, 1.300.000 ψηφοφόρους, κυρίως στις εργατικές και λαϊκές περιοχές. Οι απώλειές του ήταν μεγαλύτερες από τις 900.000 ψήφους που συγκράτησε, προσωρινά όπως αποδείχθηκε στη συνέχεια.

Ο κόσμος είχε ήδη την εμπειρία ότι η συμφωνία με τους δανειστές που παρουσιάστηκε το 2018 ως «έξοδος από τα μνημόνια», ενώ χαλάρωνε τους μνημονιακούς περιορισμούς στη δράση του κεφαλαίου, διατηρούσε στο απόλυτο τις μνημονιακές περικοπές στα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Πάνω σε αυτό το σκληρό έδαφος, η στροφή του Τσίπρα προς το Κέντρο, η «ανεξέλεγκτη διεύρυνση» (Εφη Καλαμαρά), η υπόσχεση ότι η σωτηρία θα ερχόταν μέσα

από την εκλογική νίκη ενός «κόμματος» που άρχιζε από τον Αντώνη και τον Σπηλιωτόπουλο και έφτανε ως τον Ευκλ. Τσακαλώτο και τον Ν. Ηλιόπουλο, λειτούργησε «απομαγευτικά». Σήκωσε την κουρτίνα κι έδειξε ότι «ο βασιλιάς ήταν γυμνός», ότι κορόιδευε τους πάντες για τα πάντα, μπας και ξανακερδίσει τις εκλογές. Ένα ήδη αδύναμο «σύστημα» μετατράπηκε σε συντρίμια. Το γεγονός ότι αναζήτησε σωτηρία στον Κασσελάκη ήταν απλώς η επιβεβαίωση της επιθανάτιας κρίσης του.

Η τότε υπεύθυνη οργανωτικού του ΣΥΡΙΖΑ, η Έφη Καλαμαρά, είχε δίκιο όταν σημείωσε ότι η ανεξέλεγκτη διεύρυνση δημιούργησε πρόβλημα φυσιογνωμίας «σε ένα κόμμα που είχε διαλυθεί από την περίοδο ακόμα της διακυβέρνησης». Είχε επίσης δίκιο όταν ισχυρίστηκε ότι οι προεδρικές προτάσεις, όπως η «άμεση» εκλογή του αρχηγού από τους οπαδούς με αντίτιμο τα 2 ευρώ, επέτειναν τη διαλυτική κατρακύλα, κάνοντας εφικτή την εκλογή ενός περαστικού όπως ο Stefanos. Όμως οι διαπιστώσεις σήμερα, δεν μειώνουν τις ευθύνες ενός στελεχικού δυναμικού που δεν αντέδρασε όταν και όπως έπρεπε.

Οι διαστάσεις μιας εσωκομματικής κρίσης, το μέγεθος της ήττας ενός πολιτικού οργανισμού, έχουν σημασία. Η Μαρία Ρεπούση, που μίλησε ως Πρόεδρος του Ινστιτούτου Ν. Πουλαντζάς (!) σημείωσε ότι κατά την επιστροφή της στον ΣΥΡΙΖΑ «αυτό που συνάντησα δεν ήταν ένα αριστερό κόμμα».

Ο Β. Παπαστεργίου «έδειξε» μια άλλη πτυχή: οι αποχωρήσεις του 2015 οδήγησαν σε ρήξη των σχέσεων του ΣΥΡΙΖΑ με τα κινήματα. Χωρίς να υποτιμώ (κάθε άλλο) τη σημασία της απομάκρυνσης πολλών στελεχών και πολύ περισσότερων μελών του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, το πρόβλημα ήταν βαθύτερο: ένα κόμμα με πολλούς πρώην υπουργούς, με πολλά επαγγελματικά στελέχη, με πόρους και μέσα στη διάθεσή του, μπορεί να αποδειχθεί ένα πολύ αδύναμο κόμμα, αν και όταν βρεθεί με λάθος πολιτικό προσανατολισμό. Και αυτό ήταν καθοριστικό στον ΣΥΡΙΖΑ γενικά, και ειδικότερα στη σχέση του με τα κινήματα, από την επομένη της υπογραφής του 3ου μνημονίου.

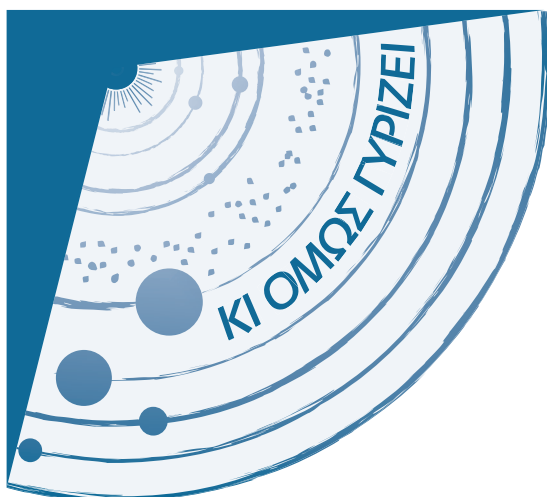
Άλλοι εντόπισαν τη σημασία του «ευρύτερου σχίσματος μέσα στην Ευρωπαϊκή Αριστερά». Είναι μια μάλλον κομψή περιγραφή της κατάστασης, όπου ο Ιγγλέσιος υποχρεωνόταν να απαγορεύσει στα στελέχη του Podemos κάθε δημόσια αναφορά στον ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2015, ή όπου ο Μελανσόν για να αποφύγει διαλυτικές εκλογικές συνέπειες πάνω στην επιρροή της F.I. υποχρεωνόταν να δηλώσει ότι θεωρεί τον Αλ. Τσίπρα ως «τον μεγαλύτερο πολιτικό απατεώνα στην Ευρώπη».

Δεν έλειψαν και απόπειρες δικαιολογιών, όπως ο ισχυρισμός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είχε πάντα να αντιμετωπίσει την εχθρική στάση των ΜΜΕ. Αλήθεια τώρα; Ο ΣΥΡΙΖΑ ξαναάνοιξε την ΕΡΤ, κόβοντας και ράβοντας μόνο με σκοπιμότητες. Ο ΣΥΡΙΖΑ καθοδήγησε τη

«μετάβαση» στον Τύπο από τους καταρρέοντες εκδότες στους αναδυόμενους «ολιγάρχες»... Ο ΣΥΡΙΖΑ κατήργησε το αγγελιόσημο, χαρίζοντας στους εργοδότες 20% επί του ετήσιου τζίρου των διαφημίσεων και αφήνοντας για μεγάλο χρονικό διάστημα τον κλάδο χωρίς εργοδοτική ασφαλιστική εισφορά. Αν οι «μάγοι της τακτικής» που τα έκαναν αυτά, παρέδωσαν τα δώρα στους μιντιάρχες χωρίς να εξασφαλίσουν «φιλική» ή τουλάχιστον ουδέτερη αντιμετώπιση, τότε μάλλον θα έπρεπε να τους αφαιρεθεί κάθε δυνατότητα ενασχόλησης με τα κοινά.

Εν κατακλείδι, όπως υπογράμμισε ένας ομιλητής: «Ο ΣΥΡΙΖΑ απήλθε, συμπαρασύροντας την αισιοδοξία της ριζοσπαστικής βούλησης». Ο ΣΥΡΙΖΑ πράγματι απήλθε. Η συμμετοχή σε διαδικασίες ανασυγκρότησης της ριζοσπαστικής Αριστεράς είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την υποχρέωση ριζοσπαστικής αριστερής κριτικής και αυτοκριτικής σχετικά με αυτήν την κρίσιμη περίοδο, πέρα από τις κομποραπτικές θετικών πεπραγμένων και αρνητικών συμπτωμάτων. Όσο για τη ριζοσπαστική βούληση, αυτή έχει το συνήθειο να αναγεννάται. Ακόμα και στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ, αυτή η «βούληση» δεν προήλθε από κεφάλια επιφανών ή από συμβιβασμούς σε γραφεία, αλλά γεννήθηκε σε δύσκολες συνθήκες σε τόπους όπως Γένοβα, Φλωρεντία, Ναύπλιο, Χαλκιδική, Σούδα, Χαυτεία, Σύνταγμα και άλλα πολλά, όπου συμμετείχαν πολλές και πολλοί.





Πορτογαλία

Οι πρώρες κάλπες στην Πορτογαλία αποτύπωσαν μια δραματική αντιστροφή του πολιτικού κλίματος. Η «πορτογαλική εξαίρεση» (στην ευρωπαϊκή άνοδο της ακροδεξιάς) είχε πάψει να ισχύει μέσα από την ενίσχυση του «Τσέγκα» (7,2% το 2022, 18,1% το 2024). Παρόλα, αυτά, προκαλεί σοκ η αντιστροφή του εκλογικού συσχετισμού στη χώρα που υπήρξε μια τέτοια «εξαίρεση» και που είχε ισχυρή Αριστερά. Σε συνθήκες νίκης της κεντροδεξιάς (πρώτη θέση με 32,7% και αύξηση 4 μονάδων), ενισχύθηκε και η ακροδεξιά (22,6% και αύξηση 4,5 μονάδων). Σε συνθήκες υποχώρησης των Σοσιαλιστών στο χαμηλότερο ποσοστό τους εδώ και δεκαετίες (23,4%), ιστορικά χαμηλό υπήρξε και το άθροισμα των δυνάμεων στα αριστερά τους. Το ΚΚΠ είχε ήδη συρρικνωθεί στο 3% το 2024 και παρέμεινε εκεί. Το Μπλόκο, που είχε δείξει στοιχειώδη ανθεκτικότητα στις προηγούμενες κάλπες, διατηρώντας μια επιρροή γύρω στο 4,5% (ο διαχρονικός «σκληρός πυρήνας» του κάτω από τον οποίο δεν είχε πέσει ποτέ), υπέστη μια σκληρή πτώση 2,5 μονάδων, βρέθηκε στο 2% και εξέλεξε μόλις μία βουλευτριά. Η ανατροπή του συνολικού συσχετισμού προς τα δεξιά αποτελεί «μαύρη σελίδα» στη χώρα που κατά την έναρξη της κρίσης, διέθετε μια ριζοσπαστική Αριστερά που είχε φτάσει αθροιστικά μέχρι και το 20%. Η συρρίκνωση της παραδοσιακής Αριστεράς δεν συνοδεύτηκε καν από ενίσχυση των νεότερων δυνάμεων, με το οικολογικό-φιλοζωικό PAN να περιορίζεται στο 1,4% (με μείωση 0,6%) και το LIVRE («χαλαρή Αριστερά») απλά να διασώζεται από το ναυάγιο (4,2% με αύξηση μιας μονάδας). Με το μεταναστευτικό να εξελίσσεται σε «μείζον θέμα» του πολιτικού διαλόγου (ως πηγή όλων των προβλημάτων, πχ του στεγαστικού), μαζί με το διάλογο περί ανάγκης επανεξοπλισμού της Ευρώπης, αυτός ο «πολιτικός χάρτης» προειδοποιεί για μετατοπίσεις που ξεπερνούν τη διαδικασία αντικατάστασης της παραδοσιακής Δεξιάς από την ακροδεξιά, που αποτελούσε τον κανόνα στις περισσότερες χώρες...



Κουρδικό

Η συνεδριακή απόφαση του ΡΚΚ να καταθέσει τα όπλα και να αυτοδιαλυθεί είχε προαναγγελθεί, από όταν έκανε το σχετικό κάλεσμα ο Οτσαλάν και με δεδομένη την προεργασία που είχε υπάρξει ως προς την «καλή διάθεση» και της τουρκικής κυβέρνησης απέναντι στην προοπτική διαλόγου. Ασφαλώς η επίσημη ανακοίνωση αποτελεί μια ιστορική στιγμή γιατί σηματοδοτεί το τέλος μιας εποχής και μιας διαδρομής. Η στρατηγική του ΡΚΚ είχε προ πολλού φτάσει στα όριά της και γι' αυτό ανταποκρίθηκε στην αλλαγή πλεύσης της κυβέρνησης Ερντογάν, η οποία επιχειρεί να «εκτονώσει» κινδύνους που αφορούν και την εξωτερική πολιτική (προσπάθειες Ισραήλ για διαμελισμό Συρίας και ενίσχυσης των Κούρδων κ.ά.). Όμως παραμένει θολό το ποιες στρατηγικές και τακτικές θα την αντικαταστήσουν για το κουρδικό κίνημα. Η ειρηνευτική συμφωνία ίσως ανοίξει σήμερα το δρόμο για την

ικανοποίηση κάποιων αιτημάτων (πχ απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων), αλλά μια στρατηγική προσηλωμένη σε συνδιαλλαγές εντός κοινοβουλίου θα συναντήσει κι αυτή τα δικά της όρια. Σε κάθε περίπτωση, το τοπίο παραμένει θολό. Αυτό που δρομολογήθηκε είναι προς το παρόν ο τερματισμός του πολέμου και όχι η επίλυση του κουρδικού ζητήματος. Μετά την απόφαση του ΡΚΚ, το μπαλάκι επιστρέφει στην κυβέρνηση Ερντογάν και από τις επόμενες κινήσεις της θα γίνει πιο σαφές τι επιδιώκει η τουρκική κυβέρνηση και τι συνέπειες θα έχουν αυτές οι επιδιώξεις στον πολιτικό χάρτη της Τουρκίας. Θολό παραμένει και το περιφερειακό ζήτημα. Με δεδομένο το κύρος του Οτσαλάν και τις αδελφικές σχέσεις μεταξύ των διάφορων τμημάτων, η απόφαση του ΡΚΚ δημιουργεί προηγούμενο για τη Συρία, το Ιράκ, το Ιράν. Αλλά τα επιμέρους τμήματα δεν έχουν ακόμα ανακοινώσει τις αποφάσεις τους –και κινούνται σε πολύ διαφορετικά «εθνικά» περιβάλλοντα...



Μπαγκλαντές

Μήνες μετά την μεγάλη εξέγερση που ανέτρεψε την πρόεδρο Χασίνα στο Μπαγκλαντές, εμφανίστηκαν φήμες για παραίτηση του μεταβατικού προέδρου Μοχάμεντ Γιουνούς. Αν και παραμένει στη θέση του, πλανιέται ένα μυστήριο γύρω από τον φερόμενο ως «Ψυχρό Πόλεμο» με την ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων –που μετά την κατάρρευση του προηγούμενου καθεστώτος, λειτουργούν ως «εγγυητές» της σταθερότητας της μεταβατικής κυβέρνησης στο δρόμο για τη διοργάνωση εκλογών. Φαίνεται ότι οι στρατηγοί έχουν μετατοπιστεί φιλικότερα προς το αίτημα του BNP, του παραδοσιακού κόμματος της αντιπολίτευσης στην Χασίνα για επίσηυση των εκλογών. Από όταν άρχισε η σχετική συζήτηση –δηλαδή αμέσως μετά την φυγή της Χασίνα και την συγκρότηση μεταβατικής κυβέρνησης– εμφανίστηκε μια ενδιαφέρουσα αντιπαράθεση μεταξύ των τύπων της δημοκρατίας και της ουσίας της. Το φαινομενικά δημοκρατικό αίτημα για «νέες εκλογές σύντομα!» προέρχεται από τα παραδοσιακά αστικά κόμματα. Αντίθετα, είναι κυρίως δυνάμεις που βγήκαν μέσα από την δημοκρατική εξέγερση (όπως το νεοσύστατο Εθνικό Κόμμα

Πολιτών, που συστάθηκε από στελέχη του φοιτητικού κινήματος) αυτές που επιμένουν ενάντια σε γρήγορη διοργάνωση εκλογών. Ζητούν να έχουν υλοποιηθεί πρώτα μεταρρυθμίσεις (στο εκλογικό σύστημα και στο κράτος) και να έχει δοθεί χρόνος για οργανωμένη πολιτική συζήτηση και δράση, ώστε οι εκλογές να έχουν νόημα και να μην διευκολύνουν μια παλινόρθωση κι εκλογική αναβάπτιση των παραδοσιακών κομματικών δικτύων. Είναι ένα ακανθώδες ζήτημα, αλλά ίσως η «ψύχρα» μεταξύ του (γενικά «προοδευτικού-φιλελεύθερου») Γιουνούς και των στρατηγών να υποκρύπτει ακόμα μεγαλύτερες αποκλίσεις για την επόμενη μέρα στο Μπαγκλαντές. Και ακόμα μεγαλύτερους κινδύνους στον αγώνα των φοιτητών-τριων για διακαίωση των στόχων της εξέγερσης...



(Πέρα από τη) σύγκρουση Ινδίας-Πακιστάν: Πέντε συμπεράσματα για την εποχή μας

Του Πάνου Πέτρου

1. Έχουμε ισχυριστεί πολλές φορές ότι ο σύγχρονος κόσμος έχει πολλές αναλογίες με τα χρόνια που οδήγησαν στο 1914. Όπως τότε, έτσι και τώρα, μια μεγάλη πολεμική αναμέτρηση δεν αποτελεί υποχρεωτικά ενεργή επιδίωξη των κρατικών ηγεσιών. Κάθε αστική τάξη θα προτιμούσε να επικρατήσει επί των ανταγωνιστών της αξιοποιώντας διπλωματική ισχύ, οικονομικά μεγέθη, διακρατικές συμμαχίες και την απειλή της στρατιωτικής ισχύος (χωρίς να χρειαστεί να καταφύγει στη χρήση της). Αλλά κάθε αστική τάξη είναι αποφασισμένη να επικρατήσει επί των ανταγωνιστών της «με κάθε αναγκαίο μέσο», καθώς η οικονομική κρίση/στασιμότητα και οι αλλαγές στους διεθνείς συσχετισμούς πολλαπλασιάζουν τις αντιπαραθέσεις «μηδενικού αθροίσματος» (όπου τα κέρδη του ενός είναι απώλειες του άλλου). Σε έναν τέτοιο κόσμο, το τυχαίο γεγονός της εκτέλεσης του Αυστριακού Αρχιδούκα Φερδινάνδου από μέλος ένοπλης οργάνωσης που πάλευε ενάντια στην κυριαρχία της Αυστροουγγαρίας στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, έβαλε το 1914 σε κίνηση μια «αλυσίδα» γεγονότων (τελεσιγράφων, κηρύξεων πολέμου, ενεργοποίησης «συμφώνων» αμυντικής συνεργασίας) που οδήγησε στο Μεγάλο Σφαγείο. Το 2025, μια φονική επίθεση κατά τουριστών από μια ομάδα ενόπλων που παλεύουν ενάντια στην κυριαρχία της Ινδίας στο Κασμίρ, προκάλεσε μια άμεση στρατιωτική αντιπαράθεση Ινδίας-Πακιστάν, υπενθυμίζοντας σε όλους ότι το ενδεχόμενο «πολέμου από ατύχημα», όσο παράλογο κι αν ακούγεται, δεν μπορεί να αποκλειστεί...

2. Μια σύρραξη Ινδίας-Πακιστάν θα ήταν καταστροφική από μόνη της, με δεδομένο το μέγεθος των στρατών, αλλά και τις πυρηνικές τους δυνατότητες. Η σημασία της πυρηνικής απειλής έχει υποχωρήσει αδικαιολόγητα σε μια εποχή που γίνεται ζωτικής σημασίας η επιστροφή στο παλιό αίτημα του γενικευμένου πυρηνικού αφοπλισμού. Όμως μια σύρραξη δεν θα έμενε υποχρεωτικά διμερής. Από τις πρώτες αψιμαχίες

εκδηλώθηκε σε «εμβρυακή» μορφή η δυναμική μιας πιθανής «αλυσίδας» γεγονότων. Είναι γνωστό ότι η Κίνα και η Ινδία έχουν ανοιχτές συνοριακές διαμάχες και ανταγωνισμούς στην πάλη για επιρροή σε άλλα μικρότερα κράτη της περιοχής. Αυτή η πραγματικότητα έχει οδηγήσει σε σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ Πακιστάν και Κίνας. Ο ανταγωνισμός Κίνας-Ινδίας όμως έχει πάρει ακόμα πιο διεθνή διάσταση, καθώς το αμερικανικό κράτος προωθεί τον ΙΜΕΚ (Διάδρομος Ινδίας-Μέσης Ανατολής-Ευρώπης) ως αντίβαρο στην κινεζική BRI (Πρωτοβουλία Μία Ζώνη-Ένας Δρόμος) που διακλαδώνεται σε αντίστοιχες γεωγραφίες. Αν ο πόλεμος συνεχιζόταν, είναι ανοιχτό το ερώτημα μέχρι πού θα έφτανε η κινεζική υποστήριξη στο Πακιστάν ή τι θα ήταν πρόθυμες να πράξουν οι ΗΠΑ για να κερδίσουν οριστικά την Ινδία (που επιδίδεται σε «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική») στο πλευρό τους. Επιπλέον, τις μέρες της κρίσης, το Κράτος του Ισραήλ διακήρυξε την θερμή του στήριξη στην Ινδία του Μόντι, καθώς ο «γάμος» μεταξύ του Σιωνισμού και της «Χίντουτβα» (ακροδεξιός ινδουϊσμός), με κοινή βάση την ισλαμοφοβία και τις ιδέες περί «Ανωτερότητας» είναι κοινό μυστικό. Με πολλές εστίες αντιπαράθεσης ενεργές, με διμερή ή πολυμερή πολεμικά σύμφωνα σε ισχύ, υπάρχει πάντα η δυναμική της διαμόρφωσης διεθνών «στρατοπέδων» γύρω από μια τοπική σύγκρουση. Αυτά τα «στρατόπεδα» δεν θα είναι υποχρεωτικά τόσο τακτοποιημένα όσο τα φαντάζεται ένα τμήμα της διεθνούς Αριστεράς. Η Ινδία των BRICS επεδίωξε την αμερικανική στήριξη, ενώ το Πακιστάν, του οποίου οι Μυστικές Υπηρεσίες έχουν μακρά προϊστορία συνεργασίας με την CIA, κάλεσαν την Κίνα στο πλευρό τους. Σε μια σύρραξη Πακιστάν-Ινδίας, τα κινεζικά όπλα (που διαθέτει το Ισλαμαμπάντ) θα δοκιμάζονταν ενάντια σε έναν ινδικό στρατό που εξοπλίζεται συστηματικά και τροφοδοτείται με καύσιμα από τη Ρωσία...

3. Όλα αυτά δεν είναι καθόλου μακρινά. Έχει φροντίσει για αυτό η υπερδραστήρια εξωτερική πολιτική του Μητσοτάκη. Η Ελλάδα έχει πλάσαριστεί ως κομβικός παίκτης του σχεδίου ΙΜΕΚ, ως «πύλη εισόδου» του στην Ευρώπη. Έχουν ήδη εμφανιστεί τα πρώτα δη-

μοσιεύματα περί αμερικανικού ενδιαφέροντος για αλλαγές στο στάτους των ελληνικών λιμανιών, όπου επικρατεί η επίσημη (Cosco) κυριαρχία της Κίνας στον Πειραιά και η ρωσική δραστηριότητα «δι' αντιπροσώπου» στη Θεσσαλονίκη. Η συμμαχία και η φιλία με τον ακροδεξιό Μόντι λογοδοτεί πρωτίστως και κυρίως σε αυτά τα μεγάλα διεθνή σχέδια. Αλλά βολεύει και το ότι εναρμονίζεται με την πολιτική συμμαχιών του Κράτους του Ισραήλ. Εξίσου βολικά, στέκεται απέναντι στην τουρκική πολιτική, καθώς η Άγκυρα στέκεται παραδοσιακά πιο «αλληλέγγυα» προς το Πακιστάν. Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός έχει σήμερα διαπλεχθεί με τόσο μεγάλες διεθνείς αναμετρήσεις που η μοίρα του μπορεί να συνδεθεί με εξελίξεις σε μια γεωγραφική περιοχή που ξεκινά από την Ινδική υποήπειρο, περνά από τη Συρία και φτάνει «ως τις όχθες της [λιβυκής] Τρίπολης» που λέει κι ο ύμνος των Αμερικανών πεζοναυτών.

4. Παρά τις «φιλειρηνικές» δημιουργίες ενός τμήματός της (που αφορούν την επιδίωξη δεσμών με τη Ρωσία του Πούτιν), η άνοδος της εθνικιστικής ακροδεξιάς δημιουργεί ένα φαύλο κύκλο που μπορεί να οδηγήσει πιο εύκολα σε πολεμικά επεισόδια. Ο Ναρέντρα Μόντι έχτισε την πολιτική του καριέρα υποκινώντας το αντιμουσουλμανικό μίσος και συγκέντρωσε πολιτική δύναμη προωθώντας την ιδεολογία της «Χίντουτβα» και ενισχύοντας τις πολυπληθείς κοινωνικές και παραστρατιωτικές οργανώσεις που αναφέρονται σε αυτήν την ακροδεξιά πολιτική. Αυτή η κοινωνική βάση, απαίτησε αίμα και αντίποινα από την πρώτη στιγμή της επίθεσης στο Κασμίρ. Αυτή η βάση αποτελεί τον πυρήνα της εκλογικής επιρροής του Μόντι μετά την φθορά που υπέστη -για πρώτη φορά- στις τελευταίες εκλογές. Οι λόγοι που η ινδική κυβέρνηση αντέδρασε με τέτοια επιθετικότητα στο περιστατικό στο Κασμίρ σίγουρα δεν περιορίζονται στην «εσωτερική κατανάλωση», αλλά ήταν κοινή διαπίστωση όλων των αναλυτών ότι -ακόμα κι αν τελικά δεν επεδίωκε πόλεμο με το Πακιστάν- ο Μόντι ήταν «υποχρεωμένος» να αντιδράσει με τρόπο που μπορεί να οδηγήσει σε πόλεμο, για να καλύψει τις προσ-

δοκίες μιας κοινωνίας που ο ίδιος είχε φροντίσει να «φορτίσει» με εθνικιστικό μίσος τα προηγούμενα χρόνια.

5. Το «εμπόλεμο» κλίμα διαμορφώνει απειλές στα δημοκρατικά δικαιώματα. Στην Ινδία, τα σύνορα ηρέμησαν, αλλά η σιδερένια πυγμή και το εθνικιστικό μίσος στρέφονται πλέον κατά του «εσωτερικού εχθρού». Στο Πακιστάν, ισχυροποιείται πολιτικά ο στρατός, ο οποίος παρεμβαίνει συστηματικά στην πολιτική ζωή της χώρας, με τέσσερα πραξικοπήματα, με «έμμεσες» ανατροπές κυβερνήσεων και πολλές δεκαετίες άμεσης ή έμμεσης διακυβέρνησης της χώρας. Στις 9 Μάη του 2023, χιλιάδες Πακιστανοί κατέβηκαν στους δρόμους και στοχοποίησαν κτίρια κι εγκαταστάσεις που συνδέονται με τον πακιστανικό στρατό, κατοικίες ανώτατων αξιωματικών, μνημεία, αντιδρώντας σε μια ακόμα παρέμβασή του (κατά του πρώην προέδρου Ιμράν Καν). Στις 11 Μάη του 2025, χιλιάδες Πακιστανοί κατέβηκαν στους δρόμους ξανά, αλλά για να πανηγυρίσουν τη «νίκη» και να δοξάσουν τις ένοπλες δυνάμεις, με το 92% να δηλώνει σε έρευνα ότι βελτιώθηκε η άποψή του για αυτές. Ο πακιστανικός στρατός έχει περιγραφεί ως «υπερασπιστής και των φυσικών συνόρων του Πακιστάν αλλά και των ιδεολογικών του ορίων». Αντλώντας νομιμοποίηση από την πρώτη λειτουργία, αποκτά την πολιτική δύναμη να επιτελεί και τη δεύτερη. Αλλά η περιγραφή δεν έχει τίποτε το ιδιαίτερα πακιστανικό: είναι μια ακριβής περιγραφή της πραγματικής -διπλής- λειτουργίας των μόνιμων στρατών στα καπιταλιστικά έθνη-κράτη. Η πακιστανική ιδιαιτερότητα αφορά το διαρκές εμπόλεμο στάτους με την Ινδία, που εξηγεί γιατί ο στρατός διατηρεί τόσο σημαντική θέση στην κοινωνία, στην πολιτική και στη διακυβέρνηση. Οι Ευρωπαίοι ομόλογοι των Πακιστανών στρατηγών δεν είναι πιο «δημοκράτες» από άποψη. Τους έκανε η πολιτική συγκυρία και ο συσχετισμός. Σε ένα κλίμα εμπέδωσης του φόβου κάποιων «εξωτερικών απειλών» και πολιτικών «πολεμικής ετοιμότητας», μπαίνουν οι βάσεις για την πολιτική αναβάθμιση των милитаристικών δικτύων στο εσωτερικό των κοινωνιών και των κρατών...

Ρωσο-ουκρανικός διάλογος; Τραμπ: «Τίποτε δεν θα γίνει αν δεν συναντηθώ εγώ με τον Πούτιν»

Η ρωσο-ουκρανική συνάντηση στην Ισταμπούλ στα μέσα Μάη είχε ασφαλώς τη σημασία της, ως η πρώτη φορά που αντιπροσωπεΐες των δύο χωρών συνομιλούν μετά τον Μάρτη του 2022. Αλλά όσοι περίμεναν άμεσα ή μεγάλα αποτελέσματα από αυτήν, αγνοώντας όλα τα αρνητικά σημάδια μέχρι και την έναρξή της, διαπίστωσαν «δραματική αποκλιμάκωση στις προσδοκίες που είχαν δημιουργηθεί».

Σχετικά χαμηλόβαθμες αντιπροσωπεΐες συνομίλησαν για 2 ώρες και κατέληξαν σε μια ανταλλαγή αιχμαλώτων –τη μεγαλύτερη μέχρι σήμερα, αλλά μία ανάμεσα σε παρά πολλές για να αποτελεί «ένδειξη» καλής διάθεσης. Πέραν αυτού, μάθαμε ότι οι δύο πλευρές δεσμεύτηκαν να διαμορφώσουν και να ανταλλάξουν αναλυτικές προτάσεις για «μια πιθανή, μελλοντική κατάπαυση του πυρός». Το ουκρανικό αίτημα για συνάντηση απευθείας του Ζελένσκι με τον Πούτιν... «λήφθηκε υπόψη» από τη ρωσική αντιπροσωπεία.

Ο διάλογος ξεκίνησε με τη μορφή που προτιμά η Μόσχα. Απέναντι στο ουκρανικό αίτημα για άμεση κι άνευ όρων κατάπαυση του πυρός, ώστε να ακολουθήσει ο διάλογος για την διευθέτηση της σύγκρουσης, η ρωσική ηγεσία αντιπροτείνει να αποτελέσει αντικείμενο διαπραγματεύσεων η ίδια η κατάπαυση του πυρός, η μορφή και ο χρόνος της, την οποία δείχνει να συναρτά και με την μεγάλη συζήτηση «για την αντιμετώπιση των ριζικών αιτιών της σύγκρουσης».

Μια σχολή σκέψης θεωρεί ότι ο Πούτιν ανταποκρίνεται υποκριτικά στην πίεση του Τραμπ για ειρηνική λύση με στόχο να «σέρνεται» μια διαδικασία ψευδο-συνομιλιών ενώ ο ρωσικός στρατός συνεχίζει να χτυπά την Ουκρανία και να διευρύνει τα εδαφικά του κέρδη. Η αλήθεια είναι λιγότερο «ύπουλη». Ο Πούτιν δεν κοροϊδεύει για τα προσχήματα. Παραμονές της Ισταμπούλ, συγκάλεσε την κρατική ελίτ σε νυχτερινή σύσκεψη και αυτό δείχνει ότι έχει ανοίξει στην κορυφή του ρωσικού κράτους η συζήτηση για τις προοπτικές του ουκρανικού πολέμου στη νέα κατάσταση. Αλλά η αλήθεια παραμένει κυνική. Ο Πούτιν διερευνά πραγματικά τι μπορεί να αποσπάσει μέσα από τη διαπραγματευτική οδό, διατηρώντας ανοιχτό το δίαυλο επικοινωνίας με τον Τραμπ (σε



ιδιωτικές συνομιλίες που έχουν μεγαλύτερη αξία από τα ρητορικά ξεσπάσματα του Αμερικανού Προέδρου στα σόσιαλ μίντια), ενώ αρνείται την κατάπαυση του πυρός γιατί προτιμά την «ένοπλη διαπραγματεύση».

Στρατιωτική πίεση

Αυτή έχει διπλή αξία για τις ρωσικές επιδιώξεις. Δημιουργεί τετελεσμένα στο έδαφος και αυξάνει τις εδαφικές απώλειες που θα υποχρεωθεί να αποδεχτεί (ντε φάκτο) η Ουκρανία σε μια δυνητική κατάπαυση του πυρός (αν και όταν αυτή υπάρξει...). Και παράλληλα λειτουργεί ως εκβιασμός στο Κίεβο για να αποδεχτεί υποχωρήσεις στο διάλογο (πχ την «οικειοθελή» αποχώρηση του ουκρανικού στρατού από τα εδάφη που ελέγχει στις επαρχίες των οποίων την προσάρτηση έχει ανακοινώσει η Μόσχα –Λουγκάνσκ, Ντονιέσκ, Ζαπορίζια, Χερσώνα), υπό την απειλή ότι όσο τις αρνείται, η θέση του θα χειροτερεύει.

Ήδη ο ρωσικός στρατός έχει κλιμακώσει τη δράση του στις επαρχίες του Χαρκόβου και του Σούμι, ανακοινώνοντας ότι επιδιώκει να δημιουργήσει «ζώνες ασφαλείας» και σε αυτές τις ουκρανικές περιφέρειες. Σχολιάζοντας την επίμονη άρνηση του Κιέβου να αποδεχτεί τέτοιες «ζώνες», ο Μεντβέντεφ παρουσίασε έναν δικό του χάρτη με το «πώς θα έπρεπε να είναι η ζώνη ασφαλείας»: Ολόκληρη η Ουκρανία, εκτός από μια πολύ λεπτή λωρίδα γης στα σύνορα με την Πολωνία.

Όπως έχουμε ξαναπεί, ο Μεντβέντεφ παίζει το ρόλο του «μπουλντόγκ». Σύμφωνα με τα αμερικανικά «γεράκια» του Institute for the Study of War, αν δεν αλ-

λάζουν οι υπάρχουσες μεταβλητές και συντηρηθεί ο σημερινός ρυθμός της ρωσικής προέλασης και των απωλειών της, μια τέτοια εκστρατεία θα απαιτήσει 9 δεκαετίες πολέμου και 50 εκατομμύρια νεκρούς. Ακόμα κι αν το σενάριο είναι υπερβολικό, η ρωσική ηγεσία (θα όφειλε να) γνωρίζει πόσο σκληρή δοκιμασία θα αποτελέσει για τους οικονομικούς κι ανθρώπινους πόρους της Ρωσίας μια απόπειρα να επιβάλει τις μάξιμουμ διεκδικήσεις της με πόλεμο.

Μετά την Ισταμπούλ, η ουκρανική πλευρά επιμένει να ανακινεί την ετοιμότητά της για συνάντηση σε επίπεδο αρχηγών κρατών. Υποτίθεται ότι έχει διπλή στόχευση για να βγάλει τον Ζελένσκι «επικοινωνιακά» νικητή. Αν ο Πούτιν δεχτεί, θα αναγνωρίσει τον Ζελένσκι ως νόμιμο εκπρόσωπο της Ουκρανίας (η ρωσική προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι παραμένει στη θέση του «αντισυνταγματικά» κι έχει χάσει κάθε νομιμοποίηση). Αν αρνηθεί, ο Ζελένσκι θα αποδείξει –λέει– στον Τραμπ ότι η Μόσχα φταίει για την παράταση του πολέμου.

Δεν θα πετύχει πολλά. Ο Πούτιν είναι εξαιρετικά δύσκολο να δεχθεί συνάντηση με τον Ζελένσκι. Δεν πρόκειται μόνο για την απονομιμοποίησή του, αλλά και για την κοσμοαντίληψη του Ρώσου ηγέτη –που και στο παρελθόν παρέπεμπε το Ζελένσκι στους σεπαριστές πολέμαρχους (ως «ισότιμους»), ενώ ο ίδιος επιφυλασσόταν να συνομιλήσει μόνο με τους Μεγάλους (την αμερικανική κυβέρνηση). Αυτό το γνωρίζει ο Ντόναλντ Τραμπ, που όχι μόνο δεν θα πειστεί από τους επικοινωνιακούς «ελιγμούς» του Κιέβου, αλλά έχει αντίστοιχη κοσμοαντίληψη με τον Ρώσο πρόεδρο. Σχολίασε τη στασιμό-

τητα που ανέδειξε η διμερής συνάντηση στην Ισταμπούλ με ωμή ειλικρίνεια: «Δεν πρόκειται να γίνει τίποτα μέχρι να συναντηθώ εγώ με τον Πούτιν»...

Καθώς οι δύο πλευρές ετοιμάζαν τις θέσεις που είχαν δεσμευτεί να παρουσιάσουν η μία στην άλλη, εξελισσόταν ένας συνδυασμός κλιμάκωσης της σύγκρουσης και blame game. Η ΕΕ έσπευσε να καταγγείλει τη ρωσική αδιαλλαξία και να ανακοινώσει ότι εξετάζει νέες κυρώσεις, ενώ η γερμανική κυβέρνηση δήλωσε πρόθυμη να παράσχει πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς στο Κίεβο, «χωρίς ενημέρωση της Ρωσίας» και «χωρίς περιορισμούς στη χρήση τους». Η ρωσική κυβέρνηση, που είχε ήδη εξαπολύσει ένα μπαράζ καταστροφικών αεροπορικών χτυπημάτων σε όλη την Ουκρανία, κατήγγειλε ότι οι Ευρωπαίοι «με τέτοιες αποφάσεις υπονομεύουν τις προσπάθειες για πολιτική λύση».

Το blame game συνεχιζόταν και στο δρόμο για το δεύτερο γύρο συνομιλιών στην Ισταμπούλ. Η Ρωσία ανακοίνωσε ότι ετοίμασε το δικό της «μνημόνιο» αλλά δεν το παρουσιάζει. Η Ουκρανία απαιτεί να το λάβει πριν την επόμενη συνάντηση, «ώστε αυτή να έχει νόημα». Η Ρωσία δηλώνει ότι θα το παρουσιάσει στην ίδια τη συνάντηση, «την οποία η Ουκρανία πρέπει εν τω μεταξύ να αποδεχτεί». Το Κίεβο αποδέχτηκε τελικά να στείλει αντιπροσωπεία στην Ισταμπούλ, αλλά την παραμονή των συνομιλιών, εξαπέλυσε ένα μπαράζ επιθέσεων με drones σε ρωσικά στρατιωτικά αεροδρόμια στη Σιβηρία και στα «βάθη» του ρωσικού εδάφους. Έτσι ξεκινούσε ο δεύτερος γύρος επαφών, με μικροσκοπικό καλάθι προσδοκιών, λίγο πριν φύγει η Ε.Α. για το τυπογραφείο...

Τι μάθαμε από την περιοδεία Τραμπ στον Κόλπο;

Του Πάνου Πέτρου

Όπως και στην προηγούμενη του θητεία, ο Ντόναλντ Τραμπ επέλεξε ως προορισμό της πρώτης του περιοδείας ως Πρόεδρος των ΗΠΑ τις μοναρχίες του Κόλπου.

Είναι γνωστό ότι αισθάνεται άνετα σε αυτά τα κράτη, καθώς κυκλοφορεί σε συνθήκες ακραίας υπερπολυτέλειας, χωρίς τη δυνατότητα ενοχλητικών διαδηλώσεων εναντίον του, και συνομιλεί με υπερπλούσιους αυταρχικούς ηγέτες που (ως μονάρχες) δεν διαχωρίζουν τις προσωπικές συμφωνίες/χάρες/δώρα από την κρατική πολιτική. Είναι ένας κόσμος όπως τον ονειρεύεται ο Ντόναλντ Τραμπ.

Έγινε επίσης γνωστό ότι η περιοδεία του κατέληξε σε θηριώδεις οικονομικές συμφωνίες που εξασφάλισαν μαζικές ροές πετrodολαρίων προς τις αμερικανικές επιχειρήσεις, αλλά και τον ίδιο προσωπικά.

Ο συμβολισμός του πρώτου σκέλους και -πολύ περισσότερο- η υλική ισχύς του δεύτερου δεν πρέπει να υποτιμηθεί στην αποτίμηση της επιλογής του Τραμπ να κάνει αυτήν την περιοδεία.

Αλλά είναι προφανές ότι όταν συνομιλεί ο Πρόεδρος των ΗΠΑ με τις ηγεσίες της Σαουδικής Αραβίας, του Κατάρ και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, το μέλλον της περιοχής είναι επίσης στην ημερήσια διάταξη. Πολύ περισσότερο στις σημερινές συνθήκες.

Συρία

Η πιο μεγάλη συγκεκριμένη είδηση που ανακοινώθηκε επίσης, αφορούσε την άρση των κυρώσεων στη Συρία.

Σύμφωνα με όλα τα στοιχεία, η σχετική ανακοίνωση αιφνιδίασε τους πάντες -στο κόμμα, στο κράτος, στο Κογκρέσο- που μέχρι και πριν μια μέρα εργάζονταν με δεδομένη την παράτασή τους και επεξεργάζονταν σχέδια για τη μορφή που θα μπορούσε να πάρει μια σταδιακή -υπό όρους- άρση τους, τις τεχνικές λεπτομέρειες μιας τέτοιας (όχι απλής) διαδικασίας κ.ο.κ. Πρόκειται για μια εντυπωσιακή κωλοτούμπα. Δύο μέρες πριν ο Τραμπ συναντήσει τον Αλ Σάρα και μιλήσει με τα καλύτερα λόγια για αυτόν, ο μονάρχης της Ιορδανίας είχε προειδοποιήσει Αμερικανούς αξιωματούχους ότι δεν είναι καλή η ιδέα (που κυκλοφορούσε μέσα στο αμερικανικό κράτος) να τον δολοφονήσουν!

Με αυτήν την έννοια, η ερμηνεία μοιάζει να είναι όντως αυτή που επικαλέστηκε ο Τραμπ: Πείστηκε να χαλαρώσει την πίεση στη Συρία από τον Ταγίβ Ερντογάν και τον Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, που λειτούργησαν ως «δικηγόροι» της Δαμασκού. Πρόκειται για μια διπλωματική νίκη της Τουρκίας και της Σαουδικής Αραβίας. Για το συριακό λαό, η ανακούφιση είναι δεδομένη και καλοδεχούμενη. Αλλά το πώς θα ανταποδώσει η συριακή ηγεσία -είτε απευθείας στην Ουάσινγκτον, είτε στην Άγκυρα και το Ριάντ- τη «χάρη» είναι μια πολύ διαφορετική ιστορία...

Σε κάθε περίπτωση, η συγκεκριμένη διπλωματική επιτυχία Τουρκίας-Σαουδικής Αραβίας έχει ενδιαφέρον γιατί προκάλεσε μια διαφοροποίηση της Ουάσινγκτον από την γραμμή του Ισραήλ, που επιμένει να απεργάζεται σχέδια διαμελισμού της Συρίας και έκανε επίμονο λόμπινγκ όλους τους προηγούμενους μήνες με στόχο να πειστούν οι ΗΠΑ να διατηρήσουν τις κυρώσεις στη Δαμασκό και την στρατιωτική τους παρουσία στη βορειοανατολική Συρία.

Αυτή η απόκλιση έρχεται να συμπληρώσει και κάποιες άλλες κινήσεις του Τραμπ που εξελίχθηκαν πριν την περιοδεία του ή παράλληλα με αυτήν.

Ιράν-Υεμένη

Το πρώτο ήταν η συμφωνία με τους Χούθι της Υεμένης για κατάπαυση του πυρός. Πρόκειται για διμερή συμφωνία: Ο αμερικανικός στρατός σταματά να χτυπά την Υεμένη και οι Χούθι σταματάνε να στοχοποιούν αμερικανικά πλοία. Καμία πρόβλεψη δεν υπήρξε για τερματισμό της δράσης των Υεμενίων ανταρτών κατά του Κράτους του Ισραήλ.

Το δεύτερο αφορά την επιδίωξη συμφωνίας με το Ιράν για το πυρηνικό του πρόγραμμα, βάζοντας -προσωρινά- «πάγο» στη διαρκή, στρατηγική επιδίωξη του Νετανιάχου για καταστροφή του μέσα από στρατιωτική επίθεση. Σε αυτό το πλαίσιο μπορεί να ερμηνευτεί και η αιφνιδιαστική απόλυση του Μάικ Γουόλτζ από τη θέση του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας. Ήταν γνωστό ότι ο Γουόλτζ ανήκε στην ομάδα των «ιρανοφάγων» στο -διχασμένο- πάνω σε αυτό το ζήτημα- επιτελείο του Τραμπ. Η απομάκρυνσή του ήρθε μέσα σε ένα όργιο φημών ότι είχε αρχίσει μόνος του τις επαφές με το Κράτος του Ισραήλ για το πώς και πότε μπορεί να υπάρξει στρατιωτικό χτύπημα κατά της Τεχεράνης...

Η αποκλιμάκωση στην Υεμένη και η επιμονή στον δρόμο του διαλόγου με

την Τεχεράνη έχουν κάτι κοινό με την άρση των κυρώσεων κατά της Συρίας. Αποτελούν προτεραιότητες της Σαουδικής Αραβίας και του Κατάρ. Η πρώτη «κάηκε» άσχημα κατά τον πολυετή βάρβαρο πόλεμό της κατά των Χούθι και έχει μετατοπιστεί προς την ανάγκη να παραμείνει ενεργή η κατάπαυση του πυρός στην Υεμένη. Παράλληλα, έχει βελτιώσει σημαντικά τις σχέσεις της με το Ιράν. Το Κατάρ αποτελούσε

το γύρο- η συναλλαγματική αντίληψη της πολιτικής και η συνιστώσα «Πρώτα η Αμερική» επικράτησε της φανατικής Χριστιανοσιωνιστικής συνιστώσας.

Αλλά αυτό δεν επιτρέπει την παραμικρή αυταπάτη περί συνολικότερου «παραγκωνισμού» του Ισραήλ ή αποδυνάμωσης των Χριστιανοσιωνιστών στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα (και στον στενό κύκλο του Τραμπ). Χαράσσοντας μια διαφορετική προσέγγιση σε άλλα



Ο Τραμπ φαίνεται ότι δίνει μια ευκαιρία σε «βελοούδινες» μεθόδους εδραίωσης της ιμπεριαλιστικής σταθερότητας. Ασφαλώς, αν δεν αποδώσουν οι «βελοούδινες» μέθοδοι τα αναμενόμενα οφέλη, τίποτα δεν αποκλείει αλλαγή γραμμής πλεύσης. Η πιθανότητα να μιλήσει το «μαστίγιο» αφορά πολύ περισσότερο τις συνομιλίες με το Ιράν.

παραδοσιακά μια δύναμη που διατηρούσε ή επεδίωκε σχέσεις με το Ιρανικό καθεστώς, ακόμα και όταν αυτό του κόστισε την οικονομική απομόνωση από τα άλλα μέλη του Συμβουλίου του Κόλπου. Όταν ο Τραμπ ανανέωνε ρητορικά την επιμονή του στο δρόμο των διαπραγματεύσεων με την Τεχεράνη, συμπλήρωνε emphaticά ότι «το Ιράν είναι πολύ τυχερό που έχει τον Εμίρη [του Κατάρ] γιατί παλεύει για αυτούς».

Η περιοδεία Τραμπ αποτύπωσε έτσι μια απόκλιση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής από τους πιο εξεζητημένους στόχους της κυβέρνησης Νετανιάχου σε ό,τι αφορά την ευρύτερη περιοχή (Συρία, Ιράν, Υεμένη) και το φλερτ μιας γενικευμένης σύρραξης σε αυτήν.

Σε προηγούμενο άρθρο, ο υπογράφων είχε βιαστεί να ισχυριστεί ότι «η σχολή σκέψης που θέλει μια ιμπεριαλιστική σταθερότητα, στηριγμένη και σε αραβικές συναινέσεις, δείχνει να παλιώνει με γρήγορους ρυθμούς στην εποχή Τραμπ-Νετανιάχου». Αποδείχθηκε ότι ο Λευκός Οίκος ενδιαφέρεται για τη σχέση με τις αραβικές μοναρχίες (και τα πετrodολάρια τους), που με τη σειρά τους ενδιαφέρονται για τη σταθερότητα (και τη «βελοούδινη» κυριαρχία τους) στην περιοχή.

Αποδείχθηκε επίσης ότι με τον Τραμπ δεν μπορεί κανείς να βγάζει συμπεράσματα μακράς πνοής όσον αφορά την κατεύθυνση της αμερικανικής στρατηγικής. Όσον αφορά την ευρύτερη περιοχή, φαίνεται ότι -σε αυτόν

μέτωπα και προτιμώντας να ικανοποιήσει τις αραβικές προσδοκίες σε αυτά, ο Τραμπ δεν πετάει το Ισραήλ από το τρένο, ούτε διαφοροποιείται στον κομβικό, υπαρκτικό στόχο του Σιωνισμού -την εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων και την εξαφάνιση κάθε δυνατότητας ύπαρξης κανονικού παλαιστινιακού κράτους ή δημοκρατικής αυτοδιάθεσης και πολιτικής ισότητας του Παλαιστινιακού λαού σε οποιαδήποτε περιοχή ανάμεσα στον Ιορδάνη Ποταμό και τη Μεσόγειο Θάλασσα.

Ο Τραμπ, που δήλωσε δημόσια στον Νετανιάχου ότι «θα ήταν κακή ιδέα» να χτυπήσει το Ισραήλ την Τεχεράνη (καθώς πύκνωναν οι διαρροές για μονομερή Ισραηλινή ενέργεια), δεν έχει δείξει αντίστοιχη -ρητορική έστω- ευαισθησία για τις διακηρυγμένες προθέσεις του Σιωνιστικού Κράτους ως προς τη Γάζα και τη Δυτική Όχθη. Η αμερικανική στήριξη και κάλυψη παραμένει πλήρης, με τον Νετανιάχου να συνδέει ευθέως το τέλος του πολέμου (εκκένωση της Γάζας) με την «πρόταση Τραμπ» (για Ριβιέρα). Η μόνη περίπτωση να κλονιστεί -προσωρινά και σε επίπεδο τακτικών (τέτοιες είναι οι προσπάθειες Γουίτκοφ για προσωρινή κατάπαυση του πυρός)- αυτή η ταύτιση στο ορατό μέλλον συνδέεται με την αντίσταση των Παλαιστινίων που -όσο συνεχίζεται- αυξάνει το πολιτικό και οικονομικό κόστος συνέχειας του γενοκτονικού πολέμου.

Το πιο αποκαλυπτικό του περιεχο-

μένου της περιοδείας αφορά τη σιωπή που συνόδεψε αυτό το ζήτημα, το πλέον δραματικό της εποχής και της περιοχής. Οι αραβικές μοναρχίες ξόδεψαν χρόνο, χρήμα και διπλωματικό βάρος για να επηρεάσουν ένα μεγάλο εύρος αποφάσεων, αλλά η γενοκτονία στη Γάζα απουσίαζε εκκωφαντικά από το «μενού». Είτε το έθεσαν ψοφοδεώς και συνάντησαν τοίχο άρνησης, είτε επέλεξαν να μην χαλάσουν το κλίμα συνεννόησης και αλληλοκατανόησης σε άλλα ζητήματα, αποφεύγοντας το παλαιστινιακό «αγκάθι». Χαλάνε οι μεγάλες δουλειές για τους νεκρούς Γαζαίους; Όχι.

Η μόνη αραβική «κόκκινη γραμμή» φαίνεται πως ήταν η άρνηση να ξαναπάρουν μπρος οι «Συμφωνίες του Αβραάμ» όσο το Ισραήλ συνεχίζει να εγκληματεί και να απειλεί. Όχι τυχαία, ήταν το μόνο μεγάλο ζήτημα (μαζί με το Παλαιστινιακό) το οποίο δεν έβγαλε καμία απολύτως ειδηση από την περιοδεία. Για παράδειγμα, η παλιά συζήτηση ΗΠΑ-Σαούντ (για αμερικανική στήριξη στο πυρηνικό πρόγραμμα του Βασιλείου με αντάλλαγμα την εξομάλυνση με το Ισραήλ) δεν εμφανίστηκε καν στις επαφές του Τραμπ με τον Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, που τελευταία «θυμήθηκε» την παλιά σαουδαραβική πρόταση του 2002 («Γη για Ειρήνη», δηλαδή αναγνώριση Παλαιστινιακού Κράτους από το Ισραήλ ως προαπαιτούμενο). Έχουμε ξαναγράψει ότι δεν πρόκειται για έγνοια απέναντι στον Παλαιστινιακό λαό, αλλά για τον φόβο της εσωτερικής αποσταθεροποίησης αν προχωρήσουν σε ένα τέτοιο βήμα

στον κόσμο που διαμορφώθηκε μετά την Επίθεση της 7ης Οκτώβρη.

Κάτι αντίστοιχο μπορεί να ειπωθεί και για τις πρώτες σχετικές διερευνητικές επαφές με την συριακή μεταβατική κυβέρνηση. Ο Τραμπ δήλωσε ότι η προσχώρηση της Συρίας στις Συμφωνίες του Αβραάμ μπορεί να συμβεί μόνο «αφού [οι Σύριοι] διευθετήσουν τα ζητήματά τους, κι έχουν πάρα πολλά να διευθετήσουν ακόμα». Μία πτυχή αφορά το εσωτερικό μέτωπο. Κανένας ηγέτης της Συρίας δεν μπορεί να κάνει ένα τέτοιο βήμα χωρίς να ρισκάρει να ανατραπεί -και ο Αλ Σάρα βρίσκεται ακόμα στα πρώτα επισφαλή βήματα της προσπάθειας να εδραιωθεί στην εξουσία. Αλλά αφορά και το εξωτερικό. Ακόμα κι αν η Δαμασκός αποπειραθεί να «πετάξει τους Παλαιστίνιους από το τρένο», δεν μπορεί να αποδεχτεί την απώλεια των εδαφών της από το Ισραήλ. Η απροθυμία του Ισραήλ να επιστρέψει τα Γκολάν εμπόδισε τους Άσαντ στο παρελθόν να πάρουν το δρόμο του Σαντάτ (που ανέκτησε το Σινά). Σήμερα τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα για σκέψεις συνθηκολόγησης, καθώς το Ισραήλ κατέλαβε ακόμα περισσότερα συριακά εδάφη και συνεχίζει να χτυπά το νέο καθεστώς.

Η αμερικανική πολιτική

Πώς απολογίζεται η αμερικανική πολιτική στην περιοχή, στο φόντο της περιοδείας και των ειδήσεων που έβγαλε;

Ο Τραμπ φαίνεται ότι δίνει μια ευκαιρία σε «βελούδινες» μεθόδους εδραιώ-

σης της ιμπεριαλιστικής σταθερότητας. Με μια έννοια, το Ισραήλ πέφτει θύμα των επιτυχιών του. Αφού πλήγωσε άσχημα τη Χεζμπολά και κατέστρεψε τις στρατιωτικές δυνατότητες της νέας Συρίας, δίνει τη δυνατότητα στην Ουάσινγκτον να επιχειρήσει με πολιτικά/οικονομικά μέσα να ρυμουλκήσει τη Συρία στο δυτικό στρατόπεδο και να διαμορφώσει μια νέα «κανονικότητα» στο Λίβανο. Αλλά αυτοί οι στόχοι προϋποθέτουν τη σταθεροποίηση αυτών των χωρών (που σημαίνει περιορισμό των σιωνιστικών φιλοδοξιών εις βάρος τους). Αντίστοιχα και με την συνολικότερη αποδυνάμωση του λεγόμενου «Άξονα της Αντίστασης». Αυτό το τετελεσμένο άνοιξε το παράθυρο για συνομιλίες με το Ιράν, όπως και τη μετατόπιση των αραβικών μοναρχιών, που ενώ το 2015 αντιπαράτεθηκαν με την πυρηνική συμφωνία Ομπάμα και το 2017 πανηγύρισαν την ανατροπή της από τον Τραμπ, σήμερα ενδιαφέρονται για μια τέτοια προοπτική συμφωνίας.

Ασφαλώς, αν δεν αποδώσουν οι «βελούδινες» μέθοδοι τα αναμενόμενα οφέλη, τίποτα δεν αποκλείει αλλαγή γραμμής πλεύσης. Όσον αφορά τη Συρία, ο Αλ Σάρα διατηρεί ακόμα αρκετούς εχθρούς μέσα στην Ουάσινγκτον. Στη νότια Υεμένη, οι αντίπαλοι των Χούθι (που έχουν τη στήριξη των ΗΑΕ) δεν εγκαταλείπουν τις ελπίδες τους για μια αντεπίθεση (προφανώς με ξένες πλάτες για να έχει ελπίδες επιτυχίας). Αλλά η πιθανότητα να μιλήσει το «μαστίγιο» αν δεν αρκέσει το «καρότο» αφορά πολύ περισσότερο τις συνομιλίες με το Ιράν. Που έχει πολύ περισ-

σότερους εχθρούς στην Ουάσινγκτον, παραμένει «εμμονή» του Ισραήλ και έχει τις δικές του «κόκκινες γραμμές» στις συνομιλίες. Σε αυτό το απολύτως κρίσιμο μέτωπο, παραμένουν πολλά ερωτηματικά. Οι δημόσιες δηλώσεις του Γουίτκοφ («μηδενικός εμπλουτισμός ουρανίου») και το ανέβασμα των τόνων από την Τεχεράνη («παράλογες αμερικανικές απαιτήσεις στις οποίες δεν θα λυγίσουμε»), έδειχναν τάσεις εκτροχιασμού των διαπραγματεύσεων. Αλλά στη συνέχεια ολοκληρώθηκε ομαλά ο 5ος γύρος συνομιλιών, ο οποίος χαρακτηρίστηκε ως «ο πιο επαγγελματικός μέχρι σήμερα» από τον Ιρανό υπουργό Εξωτερικών...

Ενώ επιδιώκει να «τακτοποιήσει» σχέσεις και τρόπους συνύπαρξης στην περιοχή, ο Τραμπ περιμένει από το Ισραήλ «να τελειώσει τη δουλειά» στην Παλαιστίνη, που στέκεται εμπόδιο στα όμορφα επιχειρηματικά πλάνα «οικονομικής ενοποίησης κι ευημερίας για όλους». Στην πρώτη του θητεία, ο Τραμπ επιχείρησε να προωθήσει αυτό το όραμα παραγκωνίζοντας τους Παλαιστίνιους. Διαπίστωσε ότι αυτή η μέθοδος δεν αποδίδει, γιατί το Παλαιστινιακό δεν «κλείνει» αγνοώντας το -και παράγει σεισμούς και μετασεισμούς. Πέρα από τακτικές στροφές που ίσως δούμε στη διαδρομή, αυτήν τη φορά ο Τραμπ δείχνει προσηλωμένος στο στόχο να κλείσει αυτή την Υπόθεση μέσω της πλήρους συντριβής κάθε όψης της Παλαιστινιακής Αντίστασης. Η αποτροπή αυτών των σχεδίων, αποτελεί δουλειά των Παλαιστινίων, του κινήματος αλληλεγγύης και των αραβικών μαζών...



Η -κοινωνική- απομόνωση του και οι κρατικές «μετατοπίσεις»

Του Πάνου Πέτρου

Το Κράτος του Ισραήλ έχει χάσει κατά κράτος τη μάχη της κοινής γνώμης, κάτι που δεν πρέπει να υποτιμηθεί: οι οικονομικοί και ανθρωπίνι πόροι που διαθέτει το σιωνιστικό κράτος διαχρονικά για τη διεξαγωγή αυτής της μάχης («Χασμπάρα») υπογραμμίζουν τη σημασία της. Σήμερα ζούμε μια εκκωφαντική ήττα αυτού του προπαγανδιστικού μηχανισμού. Οι πολιτικές-ιδεολογικές μετατοπίσεις (υπέρ της Παλαιστινιακής Υπόθεσης) που ξεκίνησαν κατά την δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα κι επιταχύνθηκαν στη διάρκεια της γενοκτονίας, σήμερα βρίσκονται σε ένα κορυφαίο σημείο.

Σε αυτήν τη συνθήκη προσαρμόζονται πλέον τα μεγάλα διεθνή ΜΜΕ (που με τη σειρά τους την ανατροφοδοτούν), τα οποία διαπιστώνουν σήμερα ότι «είναι γενοκτονία» ή «το Ισραήλ κάνει εγκλήματα πολέμου». Σε αυτήν τη συνθήκη προσαρμόζονται προσωπικότητες, καλλιτέχνες, «ενδιάμεσοι» (μεταξύ κορυφής και βάσης) κρατικοί ή κοινωνικοί θεσμοί που δηλώνουν σήμερα ότι «η σιωπή δεν είναι πλέον επιλογή».

Αυτό δεν θα ήταν εφικτό χωρίς το διεθνές επίμονο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (βλ. σελ. 6) που πιστώνεται σημαντικό μέρος της δημιουργίας αυ-

τών των ρωγμών στην κυρίαρχη συναίνεση. Το υπόλοιπο μέρος το πιστώνεται η... κυβέρνηση Νετανιάχου, με τις απροκάλυπτα γενοκτονικές πράξεις του Ισραηλινού Στρατού μετά το σπάσιμο της κατάπαυσης του πυρός, αλλά και με την εγκατάλειψη κάθε προσχήματος. Οι Σιωνιστές υπουργοί και αξιωματούχοι δεν κρύβουν τις προθέσεις τους, καθιστώντας πολύ δύσκολο το έργο των επίδοξων υπερασπιστών τους (και πολύ εύκολο το έργο των Διεθνών Δικαστηρίων, αν θελήσουν να σταθούν στο ύψος τους). Αυτό υποχρεώνει και άλλους να «πηδάνε σαν τα ποντίκια» από το βυθιζόμενο καράβι της προπαγάνδας για την «αυτοάμυνα» του Ισραήλ.

Ρωγμές και υποκρισία στο «δυτικό» στρατόπεδο

Η συσσώρευση αυτών των παραγόντων βρήκε αντανάκλαση και στις κρατικές ηγεσίες, που μετατοπίζονται σε επικριτική γραμμή απέναντι στον γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ στη Γάζα. Κάποιοι ηγέτες διατυπώνουν ισχυρισμούς που μέχρι πρότινος απέδιδαν στην προπαγάνδα των «αντισιμιτών» και των «υποστηρικτών της Χαμάς» και δοκιμάζουν τη γεύση του δηλητηρίου τους εισπράττοντας τους ίδιους χαρακτηρισμούς από την Ισραηλινή κυβέρνηση.

Προς το παρόν οι κυβερνήτες... μιλάνε. Σαν να πρόκειται για ανήσυχους πολίτες που καταθέτουν τη γνώμη τους

και όχι για επικεφαλής κρατών και μέλη διακρατικών θεσμών.

Η «ταχύτητα» της μεταστροφής (απαιτήθηκαν 20 μήνες, η ολοκληρωτική καταστροφή της Γάζας και 55.000 νεκροί με βάση τις πιο ήπιες εκτιμήσεις...) και το γεγονός ότι αυτή παραμένει ρητορική υπογραμμίζει την υποκρισία τους.

Σε επίπεδο πράξεων, οι κυβερνήσεις κινούνται πιο αργά κι από Επιτάφιο. Έχει συμπληρωθεί τουλάχιστον ένας χρόνος από όταν εμφανίστηκαν οι πρώτες έμμεσες υπόνοιες για την πιθανότητα κάποιων «μέτρων» πίεσης του Ισραήλ. Μεσολάβησαν ανείπωτα εγκλήματα πολλών μηνών για να συζητηθεί ευθέως αυτή η πιθανότητα. Το δράμα της Γάζας κορυφώνεται κάθε μέρα που περνά, αλλά αυτά τα μέτρα εξακολουθούν να αναφέρονται ως μια πιθανότητα, κάποια στιγμή στο μέλλον, αν χρειαστεί... Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν τόλμησε καν να «αναστείλει» την Εμπορική Σύνδεση με το Κράτος του Ισραήλ, προτιμώντας να την «επανεξετάσει». Η Γερμανία θα αποφασίσει στο μέλλον αν τυχόν θα χρειαστεί να επανεξετάσει την αποστολή νέων παρτίδων πολεμικού υλικού. Η Αγγλία αναβάλλει τις συζητήσεις για νέες εμπορικές συμφωνίες, αλλά δεν ακυρώνει τις υπαρκτές. Η Γαλλία «δεν αποκλείει» κάποιες (απροσδιόριστες) κυρώσεις. Όλη η συζήτηση επικεντρώνεται στην υποχρέωση του Ισραήλ να επιτρέψει την είσοδο ανθρωπιστικής βοήθειας. Είναι κατεπείγουσα ανάγκη ζωής ή θανά-

του. Αλλά θέτει το ερώτημα σε αυτές τις ηγεσίες: Όλα τα άλλα «καλώς κατωμακά» στη Γάζα; Αρκούν μερικά φορτηγά για να ξεχαστούν;

Με τον ρυθμό που σέρνουν τα πόδια τους, οι κρατικές ηγεσίες θα ενεργοποιηθούν όταν το έγκλημα θα έχει πλέον ολοκληρωθεί...

Όμως η πολιτική μετατόπιση είναι υπαρκτή και πιο αναβαθμισμένη από τις «ρωγμές» που πρωτοεμφανίστηκαν τον Απρίλη-Μάη του 2024. Η μικρή μειοψηφία ευρωπαϊκών κρατών που είχε διαφοροποιηθεί πρώτη, γίνεται πιο «θεο-ρυβώδης» στις παρεμβάσεις της, ενώ μετατοπίζεται πλέον και η πλειοψηφία που στήριζε το Ισραήλ ή έμενε σιωπηλή. Εκτός ΕΕ, στους κύκλους των «διαφοροποιημένων» προσχωρούν πλέον και στρατηγικοί σύμμαχοι των ΗΠΑ, όπως η Αγγλία και ο Καναδάς.

Τι μύγα τσίμπησε τις κυβερνήσεις;

Η ρητορική μετατόπιση είναι ανέξοδη, αλλά ως τέτοια θα μπορούσε να είχε εμφανιστεί και νωρίτερα. Το ότι συμβαίνει έχει μια σημασία που χρειάζεται ερμηνεία.

Ένα μέρος αφορά τον πολιτικό/εκλογικό ανταγωνισμό. Η κυβέρνηση Νετανιάχου, εγκαταλείποντας τα προσχήματα, αναγνωρίζει ως προνομιακό σύμμαχο -στο εξωτερικό- τη διεθνή ακροδεξιά, της οποίας οι Ισπανοί πρόγονοι εμπνέονταν από το «Ζήτω ο Θά-

Η φύση της σχέσης του Ισραήλ με τα

Για τις γενιές που μεγάλωσαν στην μονοπολική εποχή και στην ιμπεριαλιστική συναίνεση της εποχής του «Πολέμου Κατά της Τρομοκρατίας», ακόμα και αυτές οι επιμέρους-ρητορικές διαφοροποιήσεις προκαλούν αίσθηση. Όμως δεν είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία.

Την εποχή που ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός ενθάρρυνε την κατάρρευση των αποικιακών αυτοκρατοριών των «συμμάχων» του για να τους αντικαταστήσει σε επιρροή, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός «αρπάχτηκε» από το νεαρό Κράτος του Ισραήλ και εξελίχθηκε στον καλύτερό του σύμμαχο. Κινήθηκαν από κοινού κατά της Αιγύπτου στην Κρίση του Σουέζ (1956), ενώ το Παρίσι εξασφάλισε στο σιωνιστικό κράτος το πυρηνικό του οπλοστάσιο

και αποτέλεσε το βασικό προμηθευτή οπλισμού του μέχρι το 1967. Μετά τον Πόλεμο των Έξι Ημερών (1967), ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αποφάσισε ότι αυτή η αποτελεσματική και αφοσιωμένη στη Δύση στρατιωτική δύναμη αξίζει να αποκτήσει μια «ξεχωριστή σχέση» με τις ΗΠΑ, ενώ η Γαλλία, υποβαθμισμένη πλέον, αναζητούσε άλλες τακτικές για να αποκαταστήσει την εικόνα της και να διατηρήσει το ρόλο της στην περιοχή, οπότε ξεκίνησε μια εποχή φιλικότητας του γαλλικού κράτους προς τον αγώνα της ΠΛΟ.

Την αντίστροφη διαδρομή με αυτή που έκανε η Γαλλία (από το 1948 στο 1967) έκανε η Ελλάδα τον 21ο αιώνα, με αντίστοιχα κίνητρα. Όσο κυριαρχούσε ο προσανατολισμός του ελληνικού καπιταλισμού στον αραβικό κόσμο, ήταν

«κοινός τόπος» και η υποστήριξη στο δίκιο των Παλαιστινίων. Όταν προέκυψε η «ευκαιρία» της στρατηγικής συμμαχίας με το Κράτος του Ισραήλ, η φιλοσιωνιστική τοποθέτηση απέκτησε το βάρος της «εθνικής θέσης».

Η ακραία ταύτιση του Ισραήλ με τους συμμάχους και προστάτες του έχει προκαλέσει δύο υπερβολικές θεωρίες για την ερμηνεία της σχέσης. Η πρώτη θεωρεί ότι είναι η ισχύς του ισραηλινού λόμπι αυτή που καθορίζει την πολιτική γραμμή των ξένων κυβερνήσεων. Ιδιαίτερα όσον αφορά τις Μεγάλες Δυνάμεις, πρόκειται για αντιστροφή της πραγματικής ιεραρχίας, αλλά είναι εξίσου «αδύναμη» ερμηνεία και στις άλλες σχέσεις που αναπτύσσει το Ισραήλ με εθνικές αστικές τάξεις. Η δεύτερη κινείται στο άλλο άκρο και

αντιμετωπίζει το Κράτος του Ισραήλ ως μια «αποικία του ιμπεριαλισμού» και «εντολοδόχο του». Είναι πολύ πιο κοντά στην πραγματικότητα, αλλά παραγνωρίζει την αυτονομία του σιωνιστικού πολιτικού σχεδίου και το ενδεχόμενο (τακτικών) αποκλίσεων μεταξύ του «μαντρόσκυλου» και του «αφεντικού».

Η εθνοκάθαρση της Παλαιστίνης δεν αποτελεί πολιτικό σχέδιο του «δυτικού» ιμπεριαλισμού ή άλλων συμμάχων του Ισραήλ. Αλλά ο «δυτικός» ιμπεριαλισμός έχει ανάγκη το Ισραήλ και το Ισραήλ έχει ανάγκη την εθνοκάθαρση της Παλαιστίνης. Διαχρονικά, τα όρια ανοχής των διεθνών κυβερνήσεων απέναντι στις πράξεις του Κράτους του Ισραήλ συνδέονταν από το πόσο ανάγκη το έχουν, ή αν οι εκρήξεις με τις οποίες

Ισραήλ



νατος!» και η οποία δεν έχει σήμερα «φυσιολογικό» πρόβλημα να αγκαλιάσει ανοιχτά την εθνοκάθαρση. Τα παραδοσιακά κόμματα του Κέντρου δεν μπορούν να αγνοήσουν το κορυφαίο ζήτημα της εποχής μας. Οι ευρωπαϊκές πολιτικές ελίτ, που εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν την υποχρέωση (επαν)εκλογής τους, αντιλαμβάνονται ότι το ερώτημα «και τι στάση είχατε για τη γενοκτονία στη Γάζα;» μπορεί να αποδειχθεί σημαντική συνιστώσα της πολιτικής και εκλογικής συμπεριφοράς της νεολαίας. Είναι πρόσφατα τα ποιοτικά ευρήματα που αναδεικνύουν τη Γάζα ως βασικό λόγο της αποσυσπείρωσης των Δημοκρατικών ψηφοφόρων που έφερε την ήττα των Μπάιντεν/Χάρις.

Η ανάγκη αυτού του «διαχωρισμού» συνδέεται και με τις εξελίξεις μέσα στο Ισραήλ, όπου επίσης βαθιάει ο διχασμός ανάμεσα στον ακροδεξιό και το φιλελεύθερο Σιωνισμό, που οφείλει να αποτελέσει αντικείμενο ξεχωριστού άρθρου. Οι ρητορικές παρεμβάσεις των Ευρωπαίων είναι «ψήφος εμπιστοσύνης» στη φιλελεύθερη σιωνιστική παράταξη και έρχονται ως ανταπόκριση στις δικές της «κραυγές» κατά του Νετανιάχου. Οι πρώην πρωθυπουργοί, στρατηγοί, επικεφαλής Μυστικών Υπηρεσιών που αφού έβαψαν συστηματικά τα χέρια τους με αίμα Παλαιστινίων, σήμερα κατακεραυνώνουν τα εγκλήματα του Νετανιάχου είναι οι προνομιακοί συνομιλητές των υπαρκτών ευρωπαϊκών ηγεσιών.

Αυτές προτιμούν μια πιο διακριτική πολιτική «διαχείρισης» της καταπίεσης των Παλαιστινίων, διανοσμένης με λόγια για την προοπτική μιας κάποιας ειρήνης κάπως κάποτε, ενώ το Ισραήλ θα συνεχίζει να καμώνεται την «μόνη δημοκρατία στη Μέση Ανατολή». Όμως αυτό δεν είναι το πρόγραμμα του συνασπισμού του Νετανιάχου και αυτό προκαλεί τρόμο στο φιλελεύθερο σιωνισμό και στα διεθνή στηρίγματά του, που φωνάζουν σήμερα για τη Γάζα, έχοντας στο μυαλό τους τη διεθνή θέση και τη βιωσιμότητα του Ισραήλ (η ακροκεντρώα Σώτη Τριανταφύλλου έγραψε ένα άρθρο που συμπυκνώνει αυτή τη σχολή σκέψης, με τον ενδεικτικό τίτλο... «Το Ισραήλ πέφτει στην παγίδα της Χαμάς»!).

Μια άλλη πτυχή που αξίζει προσοχής είναι η κρίση και η αστάθεια του ευρωατλαντισμού ως «μπλοκ» μετά την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και της γραμμής που έχει υιοθετήσει. Η διαφοροποίηση του Καναδά (!) από την αμερικανική εξωτερική πολιτική δεν μπορεί να ξεταστεί χωριστά από τη συνολικότερη κρίση στις σχέσεις με την Ουάσινγκτον. Στην Οτάβα, εξελίχθηκε πρόσφατα μια σουρεαλιστική στιγμή ιστορικής ειρωνείας: Κατά την ορκωμοσία της Βουλής του Καναδά, κλήθηκε να μιλήσει ο...

Βασιλιάς της Αγγλίας (!), για να στείλει μήνυμα υπεράσπισης της καναδικής ανεξαρτησίας (!!) ενάντια στην αμερικανική απειλή (!!!).

Με τον ευρωατλαντισμό να μπαίνει σε αχατογράφητα νερά, είναι επίσης δεδομένο ότι κάποιες δυνάμεις κινούνται πιο ενεργά στην αυτόνομη επιδίωξη των συμφερόντων τους. Σε δίπλα σελίδες, γράφουμε αναλυτικά για το φλερτ του Τραμπ με τις μοναρχίες του Κόλπου και τα αραβικά κεφάλαια, που έβγαλε «συνεννοήσεις» σε πολλά μέτωπα, εκτός από το «ενοχλητικό αγκάθι» του Παλαιστινιακού. Εδώ μπαίνει ο Μακρόν. Οι ανακοινώσεις του Γάλλου Προέδρου για συνδιάσκεψη για τη Γάζα και για την αναθέρμανση της διαδικασίας «λύσης δύο κρατών», περιλαμβάνουν την είδηση του στενού συντονισμού με τη Σαουδική Αραβία σε αυτές τις πρωτοβουλίες. Είναι παράδοση του γαλλικού ιμπεριαλισμού να «τρυπώνει» σε όσα κενά αφήνει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός. Ο νέος παίκτης είναι η Ισπανία. Ο Πέδρο Σάντσεζ, που έχει αναλάβει το ρόλο της πιο «προωθημένης» κριτικής απέναντι στο Ισραήλ μέσα στην ΕΕ, κέρδισε πρόσκληση από τον Αραβικό Σύμβουλο να συμμετέχει στη σύνοδό του.

Η γλώσσα του συμφέροντος φαίνεται

και από τη συμπεριφορά του κάθε κράτους-μέλους της ΕΕ. Πρωτοστατούν στις κριτικές κράτη που έχουν κάνει μικρότερη «επένδυση» στο Κράτος του Ισραήλ, είτε γιατί δεν έχουν φιλοδοξίες στη Μέση Ανατολή είτε γιατί αδυνατούν να ανταγωνιστούν άλλες δυνάμεις στη μάχη για στενότερη σχέση μαζί του. Σέρνουν τα πόδια τους (ή και τα στηλώνουν στο πλευρό του Νετανιάχου) οι χώρες των οποίων η συμμαχία με το Ισραήλ αποτελεί κομβικό στοιχείο της «εθνικής στρατηγικής» τους και δεν έχουν τα ίδια περιθώρια να αποξενώσουν έναν πολύτιμο σύμμαχο...

Ο Ζιλμπέρ Ασκάρ είχε σημειώσει στην αρχή αυτού του πολέμου ότι πίσω από την ομοφωνία για συντριβή της Παλαιστινιακής Αντίστασης, υπάρχει απόκλιση για την επόμενη μέρα: Νεκρανάσταση του Όσλο ή Μεγάλο Ισραήλ; Με το «Μεγάλο Ισραήλ» να προωθείται ανοιχτά από τον Νετανιάχου και να αποκτά θερμούς οπαδούς στην Ουάσινγκτον, κάποιες αραβικές και ευρωπαϊκές πρωτεύουσες πασχίζουν να νεκραναστήσουν ένα κάποιο «Όσλο» και την -άδικη- σταθερότητα που το συνόδευσε, τρομοκρατημένες από τις εκρήξεις που θα φέρει η έμπρακτη υλοποίηση του «Μεγάλου Ισραήλ»...

διεθνή στηρίγματά του

απειλεί το σιωνιστικό σχέδιο την περιοχή θεωρούνται πιο επιβλαβείς από τα οφέλη της άνευ όρων στήριξής του.

Αυτό ισχύει ακόμα και για την πιο «ξεχωριστή σχέση» του σιωνιστικού κράτους, αυτή με τις ΗΠΑ. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στάθηκε «διακριτικά» απέναντι στο σιωνιστικό κράτος μέχρι και το 1967, έγινε ο ακλόνητος σύμμαχός του όταν αυτό απέδειξε την αποτελεσματικότητά του ενάντια στον αραβικό εθνικισμό, πειραματίστηκε στα μέσα της δεκαετίας του 1970 με μια πιο «ισορροπημένη πολιτική» όταν η αραβική απειλή είχε πλέον ξεδοντιαστεί κι επέστρεψε γρήγορα στην ακλόνητη στήριξη μετά το 1979, όταν η Ιρανική Επανάσταση γκρέμισε τον Σάχη κι έκανε σαφές στην Ουάσινγκτον ότι κανένας άλλος περιφερεια-

κός σύμμαχος δεν μπορεί να θεωρείται εσαεί «δεδομένος». Στην σύγχρονη εποχή όξυνσης των ανταγωνισμών και απειλών για την αμερικανική πρωτοκαθεδρία, αυτός ο πιστός σύμμαχος γίνεται ακόμα πιο σημαντικός και αυτό αποτελεί την βάση της ερμηνείας της γραμμής του Τζο Μπάιντεν απέναντι σε μια γενοκτονία που του δημιουργούσε πολιτικό πρόβλημα στο εσωτερικό. Στην πρόσφατη περιοδεία του Τραμπ στον Κόλπο, διαπιστώσαμε για άλλη μια φορά τη δυνατότητα αποκλίσεων στις προτεραιότητες και τις επιλογές μεταξύ των στενών συμμάχων. Αυτό που δείχνει να αλλάζει επί Τραμπ όμως είναι πιο δραματικό. Για πρώτη φορά στην ιστορία της σχέσης, η ίδια η προοπτική εθνοκάθαρσης της Παλαιστίνης παρουσιάστηκε ως «πρό-

γραμμα» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (η Γάζα ως Ριβιέρα)...

Και στην «Ανατολή»...

Από τις απαρχές του σιωνιστικού ρεύματος, οι ηγέτες του φλέρταραν με κάθε Μεγάλη Δύναμη για να εξασφαλίσουν στήριξη, υποσχόμενοι εξυπηρέτησεις. Αντίστροφα, πολλές δυνάμεις ανέπτυξαν σχέσεις με το σιωνιστικό κράτος, ελπίζοντας ότι θα έχουν στο πλευρό τους έναν πολύτιμο σύμμαχο σε μια καυτή γωνιά του πλανήτη. Με αυτή την επιδίωξη (που δεν απέδωσε τελικά, οδηγώντας έπειτα σε «φιλο-αραβική» στροφή) προέκυψε η αρχική στήριξη της ΕΣΣΔ επί Στάλιν στο νεαρό σιωνιστικό κράτος. Στο σύγχρονο «πολυπολικό» ιμπεριαλισμό, το φαινόμενο επαναλαμβάνεται. Η «λειτουργι-

κή» σχέση της Ρωσίας του Πούτιν με το Ισραήλ είναι σχετικά γνωστή και εξηγεί τόσο την διακριτική ουδετερότητα του σιωνιστικού κράτους στον ουκρανικό πόλεμο, όσο και την ελευθερία δράσης της αεροπορίας του κατά ιρανικών στόχων στη Συρία επί Άσαντ, όταν η ρωσική αεράμυνα είχε την ευθύνη του εναέριου χώρου της. Λιγότερο γνωστή είναι η σχέση του Ισραήλ με την Κίνα, ακριβώς γιατί αυτή αναπτύσσεται στο «διακριτικό» πεδίο της οικονομίας, με το Πεκίνο να έχει αναδειχθεί σε μεγαλύτερο εξαγωγέα προϊόντων στο Ισραήλ (μπροστά από τις ΗΠΑ) και δεύτερο μεγαλύτερο εισαγωγέα ισραηλινών προϊόντων (πίσω από τις ΗΠΑ) και να παραμένει ως τέτοιος και στη διάρκεια του 2024 (με τη γενοκτονία σε πλήρη εξέλιξη)...



Camping Resist.Reclaim.Revolt 2025, από 30 Ιουλίου ως 5 Αυγούστου

Αντιπολεμικό κάμπινγκ

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Για άλλη μια χρονιά, το καθιερωμένο Camping Resist.Reclaim.Revolt που οργανώνει το rproject.gr, θα είναι μία ευκαιρία συνάντησης, ξεκούρασης, ψυχαγωγίας και πολιτικής συζήτησης μέσα στο καλοκαίρι. Το φετινό ραντεβού το δίνουμε στην Ιτέα, στο camping Ayannis, από τις 30 Ιουλίου μέχρι τις 5 Αυγούστου.

Το φετινό σύνθημα του camping είναι «Τα όπλα δε φέρνουν την ειρήνη!» Σε μία εποχή όπου οι κυβερνήσεις και οι κυρίαρχες τάξεις έχουν «παρασυρθεί» σε μία άνευ προηγουμένου εξοπλιστική φρενίτιδα, τα αιτήματα υπεράσπισης της ειρήνης απέναντι στην προοπτική του πολέμου πρέπει να ακουστούν παντού. Η ΕΕ με το εξοπλιστικό πρόγραμμα ReArm Europe σκοπεύει να δαπανήσει 800 δισεκατομμύρια ευρώ σε εξοπλισμούς. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωράει σε νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα 24 δισεκατομμυρίων ευρώ.

Με τις πολιτικές του σκληρού νεοφιλελευθερισμού και των ιδιωτικοποιήσεων να έχουν διαλύσει τις κοινωνικές υποδομές, το ότι δίνονται τέτοια αστρονομικά ποσά για όπλα και όχι για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών, για την ενίσχυση της δημοσίας παιδείας και της υγείας, είναι εξοργιστικό. Είναι ακριβώς η πολιτική που ακολουθεί και η κυβέρνηση της ΝΔ, που πρόσφατα ανακοίνωσε νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ τη στιγμή που αφήνει τις κοινωνικές υποδομές να ρημάζουν.

Είναι όμως και πάρα πολύ επικίνδυνο για την ειρήνη. Όσοι κυβερνώντες υποστηρίζουν ότι θα διασφαλίσουν την ειρήνη με την πυγμή των όπλων απλώς ψεύδονται χυδαία. Στην εποχή που γινόμαστε μάρτυρες της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού με τη στήριξη στο Ισραήλ των δυτικών κυβερνήσεων, στην εποχή ενός εξοντωτικού πολέμου στην Ουκρανία εδώ και τρία χρόνια, στην εποχή όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των εμπορικών πολέμων, οι πολεμικές προετοιμασίες δε διασφαλίζουν καμία ειρήνη. Αντίθετα, αποδεικνύει ότι όλοι προετοιμάζονται για το ενδεχόμενο γενικευμένων πολεμικών συγκρούσεων.

Για αυτό και στη δική μας χώρα, ο ανταγωνισμός με την Τουρκία για τον έλεγχο ενδεχομένων κοιτασμάτων υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο είναι εξαιρετικά επικίνδυνος. Οι λαοί και από τις δύο μεριές του Αιγαίου δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από αυτόν τον ανταγωνισμό, ούτε από πιθανές εξορύξεις που μπορούν να καταστρέψουν ανεπανόρθωτα το περιβάλλον.

Το σενάριο μιας γενικευμένης πολεμικής σύγκρουσης είναι εφιαλτικό για την ειρήνη και τους λαούς. Αυτή η προοπτική προετοιμάζεται συστηματικά από τις κυρίαρχες τάξεις. Από τη μία η συστηματική επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και ο ακραίος αυταρχισμός προετοιμάζει μία κοινωνική συνθήκη ανελευθερίας και υποταγής. Σε κατάσταση πολέμου για τα «εθνικά συμφέροντα» δε χωράνε διεκδικήσεις και δημοκρατικές ευαισθησίες. Τέτοια προετοιμασία αποτελεί και η συστηματική επένδυση στο милитарισμό στο εσωτερικό της χώρας.

Οι γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα γίνονται ήδη θύματα της βίας της αντι-woke ατζέντας, μίας ατζέντας που σε διεθνές επίπεδο υποστηρίζει τη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, την πυγμή, τους πολέμους απέναντι σε κάθε είδους «ευαισθησίες» και ειδικότερα τις έμφυλες. Μόνο που δε μιλάμε για «ευαισθησίες» αλλά για τα δικαιώματα του μισού (τουλάχιστον) πληθυσμού της γης και των διεκδικήσεων ενάντια

στην έμφυλη βία και τις έμφυλες διακρίσεις.

Όσο τα τύμπανα του πολέμου θα βαράνε σε ρυθμούς για την υπεράσπιση των δικαιών της πατρίδας και του έθνους δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η πηγή των πολεμικών συγκρούσεων είναι ο οικονομικός ανταγωνισμός των κρατών για τον έλεγχο πλουτοπαραγωγικών πηγών, ενεργειακών και εμπορικών δρόμων, για την αναδιανομή της ισχύος ανάμεσά τους. Είναι η ιστορία του ιμπεριαλισμού και των πολέμων, οι οποίοι σε παγκόσμια κλίμακα δε σταμάτησαν ποτέ.

Οι άρχουσες τάξεις έχουν εμπλακεί σε ένα διεθνή ανταγωνισμό και δε θα διστάσουν για τα συμφέροντά τους να σύρουν τους λαούς σε πολεμικές συγκρούσεις θυσιάζοντας τη ζωή των ανθρώπων και το περιβάλλον. Αυτό το σενάριο πρέπει να αποτραπεί! Είναι απολύτως αναγκαίο να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας σήμερα για να αντιμετωπίσουμε το αδιανόητο αύριο.

Εμπνεόμαστε από τις πιο λαμπρές παραδόσεις του αντιπολεμικού κινήματος, από την αντίθεση στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και την ίδρυση του κομμουνιστικού κινήματος, από τα αντιπολεμικά κινήματα των δεκαετιών του '60 και '70, από τα αντιπολεμικά κινήματα των αρχών του 2000 μέχρι τις συγκλονιστικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό για τον τερματισμό της γενοκτονίας από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ και

της στήριξης που απολαμβάνει από τις περισσότερες κυβερνήσεις της «πολιτισμένης» Δύσης». Απέναντι στις πολεμικές προετοιμασίες των καπιταλιστών, εμείς έχουμε να προτάξουμε τις κοινωνικές και εργατικές ανάγκες, την ειρήνη και τη φιλία των λαών.

Για αυτή την ανάγκη θα μιλήσουμε σε συζητήσεις, εκδηλώσεις, workshops στο φετινό camping Resist.Reclaim.Revolt. Εκτός από τις συζητήσεις θα υπάρξουν προβολές αντιπολεμικών ταινιών αλλά και ταινίες με θέμα την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, σε συνεργασία με την κινηματογραφική λέσχη Ιτέας. Πέρα από τα καθιερωμένα γλέντια και πάρτυ θα υπάρξουν και μουσικές βραδιές αφιερωμένες στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού και τους αγώνες ενάντια στους πολέμους. Φυσικά, και φέτος θα εσυνεχιστεί η επιτυχημένη παράδοση του stand-up comedy, όπου θα έχουμε τη χαρά να απολαύσουμε από κοντά εξαιρετικούς/ές κωμικούς.

Οι ριζοσπαστικές ιδέες θέλουν συλλογικότητα και το καλοκαίρι συλλογικές διακοπές και ψυχαγωγία. Όλοι και όλες μαζί για μία εβδομάδα οργανώνουμε συλλογικά τις διακοπές μας, την ψυχαγωγία μας και τις συζητήσεις μας. Καθημερινά, στο χώρο θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ με χαμηλές τιμές. Επίσης, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

